

DORU I. POP

SOARE PENTRU OAMENI

POEZII
(1978 – 2023)

ANTOLOGIE

BAIA MARE, 2023

Crez

Iubirea și-un vraf de poezii - altar durat în stâncă-
Am să-ți las, iubito, atunci, la moartea mea,
Iar rana sângerândă, din inimă-ți, te va durea, încă,
Pe ceruri îndepărtate se va stinge o preacurată stea.
Eu însumi.

Remunerație

Călătorule,
Care, de douăsprezece ori într-o zi,
Îți întorci privirea înapoi -
De fiecare dată cu câte un alt chip -
Și care ai adunat, în scobitura genunchiului,
Mai multe amintiri decât ai putea duce, de fapt,
Ar fi bine să nu mai vii, niciodată, pe aici.
Iar înainte de a pleca, te rog următoarele:
Să te rogi de trei ori:
Prima dată pentru Răsărit,
A doua oară pentru Apus,
Iar ultima dată
Pentru celelalte elemente statice ale Firii:
Nașterea, Moartea,
Lumina, Întunericul,
Liniștea, Furtuna,
Cât și pentru trăznitul
Căzut din senin asupra noastră.
Iar ca punct final,
Te rog să-ți abandonezi spasmul
Unei trăiri afective -
Dacă-l vei avea vreodată.

Obişnuinţa

Eram prima dată la internat
Şi poate de aceea
Nu mi-a plăcut
Şi am vrut să plec de acolo.
Tânjeam după soare
Şi mă uitam pe geam
Să văd satul nostru,
Dar nu se vedea.
Apoi, încet,m-am obișnuit
Şi am prins curaj,
Vorbeam mai cu îndrăzneală
Cu cei mari.
Apoi viaţa de aici
Mi s-a părut familiară-
Ştiam că şi eu o trăiesc,
Făcând parte din ea.

Scara nedreptăților-clasificarea simbolurilor

Stând în internat,
Am învățat simboluri-
Le știam pe de rost-
Și le clasificam:
Simboluri ale bucuriei,
Simboluri ale tristeții;
Le interpretam geometric,
Pe o scară.
Locul cel mai înalt
O să-l ocupe
Simbolul negativ:
-Ești dat afară!
Locul următor, firește,
Era ocupat de acesta:
-La prima, gara!
Apoi urma ultimul,
Fără amenințare:
- Neîncadrat în program,
Avertisment.
Simbolul dimineții era:
-Scularea, băieți, repede,
Care aducea cu sine
Riscul.
Dacă după masă ascultai,
Auzeai simbolul:
-În meditație toți,
Inclusiv ultimul.
Cu învoire nu puteai
Pleca-n oraș,
Rămâi aici și înveți.
Veneau alte simboluri,
Ale nedreptății -
Neputându-te bucura
De viață.
Erau alte simboluri,
O mulțime -
Nu le-nșir,
Din lipsă de timp.
Simboluri:-la mătușa în gară,
-La următorul avertisment,

- În meditație,
-Scularea,
Le știam pe de rost -
Și le spuneam
Dintr-o suflare.

Scrumul sau Distrugerea Terrei

Transformă-te în scrum, bătrână Terra,
Să nu-ți mai simt bucuriile și necazurile,
Iar scrumu-ți să se piardă în Univers;
Dar distruge-te,să nu-ți mai simt
Nici existența ta,care mă doare.
Atunci, poate aş răătăci prin Univers
Și aş fi mai fericit.

Veșnica uitare

Din noaptea veșnicei uitări
Veni-vei tu la mine,
Ți-aș da atâtea sărutări
Și urări de bine.

Ti-aș cuprinde mijlocul în brațe
Și te-aș săruta cu foc,
Ți-aș spune visuri deșarte
Și nu te-ai supăra deloc.

Ne-am plimba împreună
Pe cărări pustii,
Avea-voi această idilă:
– A mea să fii!

În noaptea veșnicei uitări
Te vei întoarce iară,
Ți-aș da atâtea sărutări,
Pe tine să te doară!

Te vei duce

Amară-i viața să trăiești,
Amară-i viața pe pământ,
Atunci când nimic nu ești,
Mai bine în mormânt.

La sfârșitul unei vieți,
Tu vezi cu jale
Cum anii – ca lungi nămeți –
S-au scurs la vale.

Când anii tăi de trai
S-au dus pe nesimțite
Și când noroc nu ai,
Mai ai orugămintे.

Să mori, atunci ai vrea,
Să mori, să te risipești,
Să nu mai ai viața
Pe care o trăiești.

Refacerea inimii

Oameni,
stingeți-vă focurile
care se găsesc
în inimile voastre;
distrugeți orice scânteie,
care, născută
dintr-un sentiment
sau idee,
tinde să se apropie
de trupurile voastre
și să le cuprindă.
Asfel,
veți fi mai liniștiți,
recăpătându-vă inimile
pe care le-ați avut înainte.

Incendiul mării

Marea Terrei
se aprinse,
iar acum
o uriașă flacără
se ridica
până la cerul
necunoscut pământenilor –
aceasta, din cauza
unui fenomen necunoscut
chimiștilor și fizicienilor,
care atunci nu existau.
Extratereștii,
din dorința de a salva
această părticică,
cu uriașe aparate
au venit pentru a stinge
incendiul;
dar nu era destul,
apa trebuia să nu fie
atât de adâncă, căci conținea
pentru foc o inepuizabilă
sursă de energie;
trebuia ca lumea să fie răsturnată
cu partea de sus
înspre adâncuri.
Munții au fost aruncați
în adâncurile mării,
iar vârfurile cele mai înalte
amestecate cu apă.
Astfel au rămas vestigii,
ființe ale mării,
în trupurile munților,
unde se găsesc și azi,
iar noi le descoperim.

Tinzând spre veșnicie

Mergeam spre Veșnicie,
legat la ochi,
cu mâinile bâjbâind
prin întunericul Necunoscutului,
care-ntr-o noapte
îmi luase-n stăpânire
sufletul.
Călcam pe prundis și
pietre alunecoase,
care scârțiau dureros
și aspru;
iar sus,
în spatele și înaintea mea,
le răspundea
ecoul Nemărginirii.
Si poate aș fi mers neîncetat,
sfidând necunoscutul,
dacă nu mi-aș fi simțit
picioarele de plumb, iar
trupul-o povară.
Atunci am deschis ochii
și am văzut
că-n lungă-mi cale călcasem doar oasele
tuturor celor ce se născuseră
și muriseră
pe Pământ.
Și fiindcă le-am călcat,
strivindu-le,
în drumul pe care-l parcursesem,
mi-au cerut un tribut,
iar acel tribut
eram eu.

Fără moarte

Aveam de gând
să nu mor
niciodată.
Îl învinsesem
pe Zeul morții,
lovindu-l în ochi
cu fulgerul Veșniciei.
Privindu-l drept în față,
i-am spus:
degeaba încerci
să rupi
sau să sfârâmi
continuitatea Veșniciei,
căci nu poți
să o schimbi,
ea va exista
întotdeauna.
Prin moarte produci
doar cicatrice
în epiderma
Nesfârșitului.

Doar ce-a rămas

Călătoream în Timp
și-n Spațiu,
distrugând toate stelele
Veșniciei
pe care le întâlneam
în cale.
Apoi am distrus
stelele terestre:
ale războiului, ale suferinței
și celelalte.
Doar Steaua Iubirii
am lăsat-o neatinsă,
deoarece tu,
așa departe cum ești,
tot îmi dai speranțe
că mă vei iubi
vreodată.

Demoni ascunși

În fiecare dintre noi
există un demon:
al vieții sau al morții,
al bucuriei sau al tristeții,
al iubirii.
Demonii noștri,
tainic din priviri,
se-nfruntă între ei,
iscând uneltiri –
vajnic neam de zei.
Oh, când îți voi înfrânge
demonul inimii tale,
să-ți-l strivesc, scrâșnind.
Atunci calea spre tine
mi-ar fi liberă;
și, poate, cuprizându-te
în brațe, aș zâmbi sau aș plânge.

Naufrații

Îmi cufundasem privirile
în ochii tăi,
încleștându-mă de toate
frumusețile lor.
Și acum parcă
pluteam
pe o mare nesfârșită,
lină,
albastră
și însorită.
Oare de ce,
când îți văd ochii, îmi
vin în minte mări
senine
sau munți de apă
și-s cu gândul
la cei care, plecând
pe mări,
nu s-au mai întors?

Transformare

Când am plecat,
era ai atât de albă,
cu sâni goi, albi și tari,
ca doi crini
dureros de ademenitori.
Iar corpu-ți era alb –
dintr-o marmură
de-o imensă culoare
a păcii și a durerii.
Dar când m-am întors,
era i întunecată –
și fața, și sâni – totul.
Razele dorințelor
și ale voluptății te-au dogorât,
întunecându-ți chipul;
și poate nu te-aș fi recunoscut,
dar ți-au rămas ochii,
de un verde imens,
care tainic îmi șopteau, ca-n trecut:
– Iubește-mă!

Nostalgii pierdute

Noi nu vom trăi la infinit
sau să sfidăm veșnicia,
câci fiecărui ni-i sortit
un scurt al vieții via.¹

Noi nu vom smulge veșniciei
o fărâmbă, câci ar fi în zadar,
ci ne vom mulțumi
cu al vieții aspru har.

Și vom pași spre moarte,
cu toți mâinile ne-om strânge,
vedea-vom ale noastre soarte,
triști fiind, vom plânge.

¹ Cale (lat.).

Spre zări necunoscute

*Săgeată
aș vrea să fiu,
să spintec nemărginirea
L. Blaga, Vreau să joc*

Spre zări necunoscute
aș vrea să merg mereu,
atâtea bucurii îngropate
să le dezgrop, acum, eu.

Atâtea frumuseți uitate
în suflet mă dor,
căci tu ești departe,
mon saint trèsor!*

Dar să ating veșnicia,
acolo te voi găsi-
unde răzbate iubirea
par l'infîni.**

*comoara mea sfântă (fr.)

** peste nesfârșit (fr.)

Călătorie după moarte

*Pământule, dă-mi trupul înapoi,
Pământule tâlhar, de ce mi l-ai furat,
de ce mi l-ai ascuns în sânul tău de sloi,
de l-am hulit
a fost al meu,
dă-mi trupul înapoi.*

Blaga – Pustnicul

Dar ce adâncă-i noaptea,
fiori îmi străbat gândirea,
acum și moartea
și-a isprăvit menirea.
Iar spiritu-mi, un fulger,
cu zvâcniri neîncetate,
un plăpând lujer
prin veșnicie se zbate.
De stele să nu te atingi,
căci te-ai zdrobi prea repede,
căci poți să te frângi,
suflete, prea repede.
Dar unde să-l ascund,
să stea mai bine,
să nu-l mai aud
ciocnindu-se de mase vide.
Oh, de aş avea trupul
ce pe pământ l-am avut,
în el mi-aş pune tot suflul,
în trupul cel mut.
Oh, dați-mi, dați-mi trupul înapoi,
să-l am acuma iară,
chiar dacă ar fi de mine însumi
să-l despoi,
oh, dați-mi trupul, trupul înapoi.

Zadarnica alergare

Eu alergam liber pe câmpii,
cu părul fluturând în vânt,
descătușindu-mă de imensele robii,
ce mi le dădu acest pământ.

Eu alergam spre iubire,
să o cuprind în brațe,
căci a ei justă menire
e să ne dea speranțe.

Deși alergam din răputeri,
mă lăsă departe în urmă,
iar la sfârșitul vieții, al unei veri,
intrat-am într-o densă umbră.

Deși alergam spre iubire mereu,
fiindcă anii au trecut,
am întâlnit în drumul meu
doar al morții chip slut.

Trecute lucruri

A fost o primăvară cum numa-n vis
aș fi putut să văd,
cu vânturi suflându-mi părul lins,
pe când în sufletu-mi era prăpăd.

A fost o primăvară a tinereții
cum multe aș vrea să mai fie,
dar niciodată acei ani ai vieții
la mine n-o să mai vie.

Dar de unde atâtea primăveri
ce sufletul mi-au robit,
căci tot ce-a fost ieri
de negura vremi-i copleșit?

Amăgire

Mă-ndoiesc de asta, deși sigur am crezut,
când ți-am privit ochii-ntunecați,
că-n adâncurile lor am văzut
imaginea munților îndepărtați.

Iar când ți-am citit în suflet, ce amarnic
plângeam atunci și suspinam,
căci am văzut un gol și zadarnic
te iubeam atunci și mai speram.

Viitoare împliniri

Poate a fost numai vântul când geamul s-a scuturat,
dar poate a fost o făptură de vis,
căci sigur aş fi jurat
că ai fost tu când l-am deschis.

Eu te visez mereu de când te-am văzut,
dar în vis nu pot să-ți văd fața
și, atunci, ce folos că te am cunoscut
ca să-mi amăgești doar viața.

De-ai veni la mine, căci nu ești departe –
oare acest lucru ți-ar fi greu? –,
avea-vom, deci, o altă soartă
și ne vom iubi mereu.

Părerii

Cum sunt acum niciodată nu am fost, îmi pare,
deși doream să fii mereu lângă mine,
o! stranie a visului meu arătare,
ce nu-mi poți aduce acuma bine.

Te-am visat odată, visul era bizar,
bizară erai și tu – cum ai apărut –,
te vedeam prin ceață, dar în zadar
să mă-nchin ție, unui altar temut.

În lumina în care te-am văzut întâia oară
și apoi în altele în care te-am văzut –
un înger palid, ce sta să dispară,
un ideal pierdut, demult apus.

Când mă vei vedea și tu venind din zări,
venind încet și suspinând, venind,
când abia sosit din depărtări,
te voi cuprinde în brațe suspinând.

Izbucniri

Eu nu știu de ce în primăvara asta bizară,
învălmășite, gândurile neîncetat mă-ntreabă:
– De unde am în suflet atâta noroi și stele,
căci aceste lucruri niciodată n-au fost ale mele?

Nici eu nu știu prea bine ce să le răspund,
dar un glas din adâncuri mă face să aud
că toate aceste amintiri din mine
ar fi, toate, doar pentru tine.

Lumini și umbre

Plouase mult, cum niciodată nu a mai plouat,
spumegând, pâraiele curgeau la vale,
iar eu de-abia atunci am aflat
că nu mă iubești și am plâns cu jale.

Iar norii învinși de pe cer s-au dus,
deasupra, soarele vieții puternic strălucea,
dar sufletu-mi frânt și răpus
din bezna tristeții niciodată nu se va ridica.

Vanitas

Ce-am să fac în viitor nici eu nu știu prea bine,
am să înnebunesc sau să te iubesc pe tine;
când cu ale tale brațe mă vei cuprinde în treacăt,
am să-ți spun: dorințelor din inimă odată le-am pus capăt!

La mine de vei veni, va fi-n zadar,
doar când va suna al întâlnirii ceas iar,
uitând de suferințe și de toate,
fugind în lume, uita-v-om și de moarte!

Cântecul comunardului

Bucurați-vă, deci, comunarzi cu toții,
căci nu mai sunt regi să vă-nșele, hoții,
iar asupritorii toți s-au dus – un șir întreg de regi –,
asemeni corabiei de la țărm când o dezlegi.

Dar să privim cu toți-n depărtare:
vedea-vom Libertatea, auzi-vom a ei chemare,
din ruine ne-ndeamnă să ne clădim
o viață nouă, ce demult dorim.

Dar a Libertății făptură, încet, se îndepărtează,
căci mai tare decât ea nedreptatea veghează
ca orice ridicare pentru Libertate
să o poată sfârâma pe îndelete.

Discurs la începutul revoluției *comunei din Paris*

Vezi, rege stăpânitor, mulțimea care zbiară,
care-ncepe a se-ntărâta mai puternic iară?
Sunt oameni pe care tu neîncetat îi spetești,
sunt ființe al căror tiran tu, preamărite, ești!

Vezi cât îs de mulți împreună,
căci un strigăt de revoltă îi adună,
ei acum ar putea să-ți sfârâme
al tău tron și-o sută de coroane.

Dar odată se vor ridica și vor învinge
cei pe care azi îi conduci prin legi -
și atunci, învingători, vor înfige
al libertății steag în țeasta ultimului din regi.

Pancarta Libertății

Iar plebea proletară, ce geme și se zbate,
sub ale stăpânirii neiertătoare păcate,
deasupra călăilor, odată, se va ridica,
rostind mândră: *La Liberté toujours sera!**

* Libertatea va fi întotdeauna (fr.).

Mereu vei fi departe

Motto:

*În veci îl voi iubi și-n veci
va rămânea departe*

Eminescu, *Luceafărul*

Când te-am văzut, Agneta,
în sufletu-mi răvășit
puternic am simțit dorința
de a iubi sau a fi iubit.

Când cu ale tale dulci priviri,
zâmbind, spre mine te-ai uitat,
din suflet întregile-mi simțiri,
atunci putere nouă au căpătat.

Dar nu ne va fi dat ca-mpreună
să ne ducem ale noastre vieți,
căci piedicile-n cale ni se adună,
ca după furtună, a iernii nămeți.

Aleile iubirii

Eram cu iubita mea,
mi-aduc aminte bine,
când neîncetat îmi spunea:
– Ce dor mi-a fost de tine!

Iar vântul ne răvășea părul,
poleindu-l încetișor,
de ea lipindu-mi umărul,
îi șopteam: – Și mie mi-a fost dor!

Pe aleile iubirii
ne-am fi plimbat împreună,
dar ceasul despărțirii
ce dureros acuma sună!

Primăvara

Motto:

*Și-n seara când ne-om despărți,
te voi ruga
să-ți amintești c-ai fost și a mea.*

I. Minulescu, *Romanță fără muzică*

Iar satul era împrăștiat în vale,
pe colină mirosea a flori,
sărutându-ți buzele calde,
îmi treceau prin inimă fiori.

Iar eu îți admiram frumusețea,
tu mă iubeai la nebunie
și nu ne gândeam că tristețea
odată va să vie.

Dar de ce te-ai dus, a mea iubire,
îndepărtându-te de mine,
căci nici moartea n-ar fi avut menire
să mă despartă de tine?

Minunății și vise

Înainte îmi apăru femeia ispititoare,
e așa cum o știm cu toții: seducătoare,
din cap până-n picioare aproape goală,
pe umeri căzându-i al ei păr de smoală.

Însetat, privindu-i frumusețea, i-am zis:
deși credeam că totul poate e un vis,
al vieții, de acum, împlinit fapt,
mă-ndeamnă ție, deci, să-ți dau un sfat.

Pe mine-n veci să mă urmezi,
căci o viață-ntreagă neîncetat veghez
să-ți vorbesc doar o singură dată,
căci traiul mi-e amar, precum viața toată.

Dar mi-a răspuns privindu-mă tremurător:
eu nu pot să te iubesc, căci ochii tăi mă dor;
departe-ntodeauna de mine vei fi,
oare cum suntem, am putea a ne iubi?

Oh, tu ideal feminin pierdut,
o clipă să fi stat – aș fi vrut –,
dar cu ale tale dorințe deșarte,
în veci vei rămânea departe.

Cromax

Era târziu,
întârziat în noapte,
pe străzi pustii,
nelămurite vise
veneau de departe
și mă bătea un gând,
să știu odată –
cât mai curând,
secretul fără dezlegare
al unei lumi,
al lui Dumnezeu,
o arătare
din cer pân` pe pământ,
dar, poate, totuși,
adevărată.

Noaptea celor sărmani

Pe străzi,
vechi cheflii
ai toamnei târzii,
zugrăvind în gând
somnul nedormit de-o noapte.
Peste clădiri, departe,
luna luminând
tristele lor soarte.
În minte apărând
incertitudini,
o banalitate,
ale unei vieți
ieșite din noapte.

Cântecul bețivului

Mai dă-ne, Doamne, doar un an,
să mai trăim cu toții,
la Duvos și al lui han
și lasă-ne în voia sorții.

Mai dă-ne, Doamne, vin și băutură,
să ne-mbătăm în zori
și țuică încă o tură,
apoi, liniștit, să mori.

Mai dă-ne, Doamne, un pic de vlagă,
că cerul s-a-ntunecat,
iar acas`, familia-ntreagă,
demult odihnii s-o fi dat.

Confluente

Mereu aceleași ape
Și totuși altele,
Trec de veci în veci
Peste pietrele înnegrite
De vreme.
Și mereu aceleași suferințe –
Și totuși altele –
Trec peste sufletele noastre,
Întristate de-așteptare
Și deznădejdi.

Contrastele vremii

Va ploua.
O furtună îngrozitoare
O să domnească peste Fire.
Și, totuși, cerul
E încă senin,
Soarele
Mai strălucește.
O să murim cu toții;
Și, totuși,
Noi zâmbim și râdem –
Ce veseli suntem cu toții,
Moartea nu ne poate
Pleca capetele.

Destine

Eu m-am născut iarna,
Când zăpada sta troienită-n câmpii,
Iar îndepărtată, vara
Ne dădea vise reci și pustii.

Eu îs născut să descopăr frumuseți bizare
În rândul celor unde m-am născut,
Să aprind ale iubirii focare
În inimile celor ce m-au văzut.

Eu îs născut să te întâlnesc pe tine
În lungul drum al vieții,
Să ne iubim noi doi, puternică iubire,
În anii acești ai tinereții.

Mărturisiri

Eu am venit din Maramureș,
Straniu ținut, pământ secular,
Când simțeam în suflet al vieții iureș
Și-mi făcusem din iubire un altar.

Iubeam ce era frumos și pur,
Frumuseți nebănuite în inimă purtam,
Înfruntam al vieții destin dur
Și iubeam tot ce-n gând visam.

Aș fi vrut să te iubesc pe tine,
Dar pierdusem tot, într-o nebănuită zi
Și-am crezut că ar fi mai bine
Să las pe viitor ce voiam a iubi.

Crezuri

Eu nu am vrut să-l detronez pe Dumnezeu,
Să mă urc în ceruri mai înalte,
Să mă cred eu însumi mare zeu,
Ori să creez alte lumi adevărate.

Am vrut doar să preaslăvesc iubirea,
Să fac din ea un altar sfânt,
Deși era greu, asta-mi era menirea
Pe un straniu, neprimitor pământ.

Asfel, am vrut să te iubesc pe tine,
Să fii-ntotdeauna aici, antică zeiță,
Iar pentru a te avea pe tine,
Aș fi îndeplinit orice dorință.

Rugă pentru tine

Eu aş vrea sş te iubesc
sau aş vrea să mor-
căci mă gândesc,
iubirii nu-s dator.

Căci te am pe tine,
iubire de mi-ai da-
tot ar fi mai bine
să-mi laşi, atunci, viaţa.

Cu părul tău întunecat
faţa-mi acoperă-
iar lângă tine nemişcat
aş trăi o eră.

Revarsă-ţi părul întunecat
peste obrazul meu
şi-ţi voi spune neîncetat
că te-am iubit mereu.

Dar atinge-mi obrazul înfierbântat,
Iar tâmpilele neîncetat îmi zvâcnesc-
Căci de mult nu mi-te-ai arătat,
Să ştiu măcar de ce trăiesc.

Iar eu îti voi atinge buzele uşor,
Să te sărut, mă mai întrebi-
Iar suflarea-ţi, obrazul mi-l atinge
Ca vântul vara, lanul înaltei ierbi.

Căci nu te-am sărutat măcar o dată,
Cu toate că aş îngenunchia inaintea ta-
Sau să-ţi dau a mea viaţă toată,
Pentru un zâmbet, ce gândul mi-ar lumina.

Suferințe

Dar lasă-mă în genunchi în fața ta să cad,
Să mă închin ție ca unui zeu,
Sărutându-ți mâinile ,suspînând dureros și fad,
Să-ți spun tot ce am pe suflet eu.

Căci te iubesc, fără tine un chin mi-e viața,
Amintirile din suflet mai mult traiul mi-l amăgesc-
Și-ntodeauna,fără încetare,seara sau dimineața,
Mă-nspăimânt, văzând ce mult te iubesc.

Și totuși,toate pe acest pămînt
Îmi sporesc neîncetat al vieții chin-
Al iubirii chiar,sfînt și neîntinat legămînt,
Îl duce spre al distrugerii,sălbatic declin.

Refuzuri

Nu m-ai lăsat să-ți mîngâi părul, nici să te sărut,
Nici să-mi recunoști iubirea din inima mea-
Te adăposteai după al nerecunoștinței scut,
Zâmbind mereu,iubirea-mi refuzînd, îmi amăgeai viața.

Nu m-ai iubit, o știu, prea bine,
Nepăsătoare erai cînd te-am întîlnit-
Dar eu, cum te iubesc,aș vrea să fac din tine
Al meu veșnic idol de granit.

Eu aș vrea înaintea ta să cad-
Poate așa ar fi mai bine,
Să trec de-al neiubirii vad,
Apoi, să mă îndepărtez mereu de tine.

Vis

Era ca în vis,o lume neorânduită,
Icari și Zei cu capete sfărîmate-
O atmosferă densă,nemaiîntîlnită ,
Cu bețivani alungați afară din cetate.

In lumea aceasta de vis,stranie adunătură
De patimi sălbatice și neorânduieli,
Cuvinte grele, câte o înjurătură,
Plutind din greu, opreliști și tânguieți;

Acolo te-am găsit pe tine, o zeiță,
Frumoasă ființă,ce stăteai pură
In mijlocul unei lumi de răzmeriță
Cu josnice porniri ,la fiecare făptură.

Paradoxuri

Mergeam pe cărări neștiute,neștiute aventuri,
Căutând suflete moarte ,sălbatice căutări;
Pe mări întinse,întâmplător,intinsele mări
Erau, mi se pare, neștiute cărări.

In vis nu iubeam natura,aș fi distrus-o,
Iubeam doar visul,stranie înlănțuire
De fapte stranii, nemaiîntîlnite,
Să distrugă natura,stranie menire.

Te iubeam pe tine,ți-aș fi spus-o,
Dar te-îndepărtai de mine,stăteai departe-
Și atunci m-am gândit, ar fi mai bine
Să aștept și m-ai iubi, poate.

Meterezele timpului

Corabia timpului mergând mereu spre veșnicie,
Aș vrea s-o întorc din drum, acum ori niciodată-
Să mai trăiesc o dată o bucurie
Din viața mea de altădată.

Sau ziduri de granit ce timpu-mi lasă,
Pe umăr sau în urma mea,
Le-aș sfărâma, căci neîndoios mi-apasă
Sufletul și inima-ce veșnicia ar înfrunta.

Dar am dragostea într-o lume trecătoare,
Chiar dacă timpul trece neîncetat-
Iar viața scurtă, sfidătoare,
Nu dă înapoi ce odată a luat !

*

Primăvara ce s-a dus,
cu ale ei nuanțe,
în suflet ne-a repus
apusele speranțe.

*

Departe ești de mine,
amorul eu ți-l plâng,
căci timpul nu vine
ca-n brațe să te strâng.

*

O,timpule trecut,
ce repede te-ai dus,
un adio,neînsemnat salut,
măcar să-mi fi spus.

*

Eu aş vrea să călătoresc printre stele,
să mă-ndepărtez de acest pământ,
să-mi caut nemurirea printre ele,
să-ndeplinesc ce am luat cu legământ.

*

Oare de ce, Dumnezeuule,m-am născut
pe pământ,sub un cer de-o întunecare vastă,
când nu am avut ce aş fi vrut,
nemurire si o iubire castă?

*

Eu nu te-am sărutat măcar o dată,
cu toate că aş îngenunchia înaintea ta,
sau să-ţi dau a mea viaţă toată,
pentru un zâmbet,ce viaţa mi-ar lumina .

Împărăția distrugerii

Dureros poem asupra situației actuale. Pericol de a
Nu mai fi noi înșine,
Prin distrugerea Terrei. Suntem impotriva
Războaielor. Iubim acest pământ și ne doare-n suflet
Orice rană pe trupul său.
De aceea, atâta vreme cât vom exista, nu vom avea
Decât un singur cuvânt de rostit: pace!

Actul I

Cetatea dintr-a noua vale a cerului.
Un castel straniu, de zidurile căruia se sparg norii.
Un strigăt prelung, ca un dangăt de clopot:
- Pericol! Pericol!
Apar lumini și Zeul protector se trezește.

Dormisem somn lung
Și poate nu m-aș fi trezit,
Căci omenirea de multă vreme
Nu se mai juca de-a războaiele,
Iar rezervele atomice nefolosite
Zăceau uitate în străfunduri,
Rămase de la cea de-a șaptea civilizație a Terrei.
Certificatul de protector îl uitasem
Într-un vraf de stânci, scăldate-n nori,
Abia dacă-l voi găsi.
Dar iată, trebuie să-l caut -
Și să plec spre Terra,
Întunecată cursă spre război.

Actul II

În drum spre Terra se oprește pe Lună.
La poalele munților selenari,
Zeul războiului, îmbrăcat în haine de
Războinic, cu o rachetă de distrugere-model
În mână, cercetează zăcămintele de uraniu din adâncuri.
Într-un moment de răgaz, întorcând privirile spre Pământ,
Rostește:
Pot să distrug pământul, fărâma - n Univers-
Și să întorc timpul înapoi,

Iar prin aceasta, un revers-
Să fac oameni din țărână, noi.

Aș transforma pământul în cimitir nuclear,
Și să dispară pădurea, orice luncă -
Dar a crea de la început, iar,
Cere, totuși, foarte multă muncă.

Zeul protector care-l auzise, spune:

Pot să distrug războiul, rachete nucleare,
Să le răspândesc sfărâmate în văzduh,
Să strălucească iar neînvinsul Soare
Și să mă iau la joacă cu al Nemuririi duh.

Și de ce totuși nu o fac-
Nu pentru că de tine mă tem,
Ci picioarele-mi la care planetele zac,
De tine se leagă prin blestem.

Suspină și continuă:
Când va cădea a 2000-a stea în marea Infinitului
De tine voi fi liber.

Actul III

Zeul morții, în zbor prin Univers, peste uriașe valuri,
Trece aproape de pământ. Având o viziune în viitor rostește:

Dar ce văd,
Pământ,
Cimitir nuclear,
Viața în Gefahr,*
Primejdie,
Morți nemaivăzute.
Nu mi-ar plăcea
Să mi se dea
Astfel de morți,
Ai atomilor distruși,
De alți atomi, ai distrugerii.
Atomi vii,
Morți acum,
Planeta,
Imensitate, scrum.

*pericol (germ.)

Actul IV

Reprezentantul umanității îmbrăcat în alb, pe muntele Himalaya, rostește:

Magi călători,
Spre nevăzut
Și strălucitori sori
Călătoreau spre infinit.

Scoate o bandă înregistrată cu discursul magilor:

Călătorisem mult,
Am străbătut toate
Cele 10 la infinit galaxii vecine,
În lung și-n lat.
Oaspeți ai planetelor pustii,
Dar ce-am dorit să găsim
N-am aflat.
Pe aici, prin această vastă apropiere,
Locuibilă nu este
Decât Terra.
Mai mult,
Nici chiar laserul cu penetrație
Veșnică,
În lungu-i drum
Prin galaxii,
Nu a dat semn
C-ar fi întâlnit urme
Ale unei vieți pământene.
Întrerupe înregistrarea și spune:
De ce să se distrugă
Excepții,
Unicate,
Rațiuni,
Create-n mii de ani,
Grele munci
Ale omenirii,
Inteligente,
Romanțe
Închinare nemuririi -
Mai bine să le lăsăm așa.

Actul V

Reprezentantul omenirii, împreună cu Zeul protector, cu un efort
Uriș, distrug armele nucleare. Se aude un zgomot surd și un
Răcnet înfricoșător, venind din depărtări. Zeul războiului, alarmat,
Rupându-i-se o parte din suflet, vine spre Pământ. Ajunge însă prea târziu,
Mai târziu de anul 2000, tocmai când mândru, Zeul protector se înălță în văzduh,
Ținând în mână un stindard pe care scrie:
Pace veșnică!

Prezent

Din ciclul Actualitate

Semințe de grâu,
Împrăștiate în curcubeul ceresc
De lumini,
Iată, vor rodi.
Grâu ceresc,
Grâu luminos,
Cu spice foșnind
Și clătinându-se duios
Într-o mare de lumini
A unui timp luminos,
În care trăim.

Drum

Din ciclul Actualitate

Pierdutul drum
Spre veșnicie,
Spre noi înșine,
Din îndepărtate vremuri-
Drum la marginea
Unui înfricoșător abis,
L-am regăsit.
Și trece prin inimile noastre,
Spre cugetul nostru,
Spre strălucitoare împliniri,
Ale unui veac
Fără de seamă
Și ale unei vremi
De lumini.

Restitutio

Din ciclul Izgonirea lui Satan

Aici e Pământul
Pe care ți-l dau:
- Iată-l,
Poți să mai iei
Și alte câteva
Lucruri.
Astfel îmi spuse
Diavolul,
Dăruindu-mi Pământul.
Nu, n-am să-ți accept
Oferta,
Deoarece tu
Nu-mi garantezi
Îndepărtarea
De această sferă
A tăcerii
Și a vieții.
Iar eu,
Vezi bine,
Aș vrea să-mi fie liberă
Călătoria
Spre ceilalți aștri
Ai infinitului
Cer stelar.

Diavolnicii

Din ciclul Izgonirea lui Satan

Nu e
Nici măcar glasul
Celui ce strigă
În pustiu.
Doamne!
Și nici măcar câmpie
Nu-i;
Înspăimântători munții-s
Aici,
De jur-împrejur.
Diabolici, înspre mine
Își apleacă vârfurile.
Strig, Doamne,
Și nimeni nu mă aude -
Aicea-i Satan.
Doamne!
Și nici măcar cărare nu-i,
Să ies de aici.
Unde-i paradisul
Pe care-l căutam,
Doamne, unde-i?
Iad e aici,
Nu rai.

Blestemat alint

Pădure blestemată,
În veci de veci,
Să nu înverzești
Cum ar trebui.

Când, în nostalgice toamne
Frunza-ți ruginește,
Să nu dezvălui
Nici una din urmele
Dușmanilor care se adăpostesc
În umbra ta.

Încremenească arborii;
Pietre, schimonosiți spre cer.
Solul, lumina niciodată
Să nu-l atingă,
Pădure blestemată,
În veci de veci,
De cei care sunt, pentru cei care au fost.

Finita existență a universului

Nu cred nimic
Din tot ce mi s-a spus
Despre infinita existență
A spațiilor intergalactice.
Căci, iată,
Sunt câteva nopți la rând
De când visez mereu
Că acest univers
Nu este decât un spațiu
Extrem de limitat.
Mai mult chiar,
Văd atât de clar -
În stânga și în dreapta mea
Și-n jurul meu,
Atât de luminos,
Limitele universului.
Iar așa-zisul paradis al zeilor
E gol,
Nu găsesc acolo
Nici măcar pe ultimul
Dintre zei;
I-aș întinde, probabil, mâna
Și i-aș spune:
Bine c-am ajuns
Până la tine,
În sfârșit!
De aceea, nu știu
Ce să mai cred
Despre această fantastică aglomerare
De aștri, stele și zei
Pe infinitul cer
Al universului.

Disensiuni

Pentru Flori

Bărbatul tău,
Urât,
Șchiop
Și diform,
Vede
Și chiar mângâie
În fiecare zi
Și noapte
Minunatul
Tău corp.
Iar eu însumi,
Nimic
Din toate astea.

Unde-i deci, dreptatea,
Acea cerească justiție
După care ar trebui
Corpu-ți admirat,
Măcar să fie
De cel ce-l iubește-
Nimic
Mai mult,
A-l avea
De tot.

Stau în ploaie,
Ca pedeapsă;
Picurii îmi cad grei
Și pătrund
Sub haine-mi,
Straniu efect,
Căci mă înversunez
Să iubesc
Întotdeauna
O ființă-fantezie, în
Ciuda in Justiției
Care nu-mi dă
Femeia altcuiva.

*

Noi ne îndreptăm spre viitor,
Dar tare mult am vrea
Să ne întoarcem, căci ni-i dor
De locul unde ne-a fost despărțirea.

*

Toate dorințele strămoșilor se regăsesc în mine
Ca într-un vas imens, ce niciodată nu fusese plin,
Eu nu știu de unde am în suflet atâta bine,
Și am adunat în inimă așa de mult venin.

*

Te port neîncetat în suflet, comoara inimii mele,
Deși știu că, poate, niciodată nu vei fi a mea -
Și trec peste piedici neînchipuit de grele,
Căci te iubesc nespus de mult, preafrumoasă stea.

Amestecuri

Considerentului că tu ai fi rămas aceeași

Noi ne-am condamnat
Toți morții
Și iată,
Se răzbună
Acum.
Pierdutul amor
Sub soare
Nu și-a găsit încă odihna.
Cu brațe albe
Și atât de reci
Îmi înlănțui
Gâtul.
Și-mi ceri
Să te iubesc
Ca-n trecut,
Mai mult chiar.
Dar nu se poate,
Căci nu mai sunt același,
Gândul mi s-a schimbat atât.
Cum aş putea,
Totuși,
Să te iubesc
La fel ca atunci,
Demult,
Căci totul nu mai e
Ce a fost -
Iar noi
Nu vom regăsi,
De va fi
Să ne întoarcem,
Lucrurile în care
Am crezut.

Cult

Ești pervers
Încă o dată pe atât,
Ceri circumstanțe, deoarece,
În loc să te închini zeilor,
I-ai lăsat deoparte
Și te-ai îndrăgostit de zeițele
Ancestralelor îndepărtări;
Le-ai iubit pe toate,
Mai mult decât atât,
Ai luat-o pe una dintre ele
Și ai ridicat-o în slăvi,
Mult mai sus decât locul
Pe care i l-ar fi conferit zeii.
Ai iubit-o numai pe ea,
De aceea, din partea zeilor
Nu vei fi iertat niciodată.
Ce să fac atunci,
Eu te-aș detrona, Zeus,
Sau aș presăra calea spre ea
Cu stele;
Demonic mi-e crezul,
La fel și frumusețea ei,
Dar este irealizabilă,
O totală stăpânire
A existenței ei.

Stabilire

A iubi o femeie,
A adora o femeie,
A zeifica o femeie -
Și mai mult decât atât,
A face dintr-o femeie
Sensul și țelul întregii tale vieți.
Iată ce pot să spun despre tine -
Atât și nu numai atât,
Zeită deasupra luminii
Și deasupra spațiilor
Care se cred nesfârșite.
În scurgerea vremii
Tu vei dăinui, iar pentru mine
Ești totul și cred în tine,
În veșnicia ta.
Eu mă închin ție,
Asemeni popoarelor barbare
Zeilor păgâni și ancestralelor zeițe
Și asemeni mai nou,
Creștinătății, lui Dumnezeu.

Transcendență

*Spre și prin tine,
Eu: fie însăși ți le spun
toate astea*

De fapt, n-a încetat niciodată
Straniul gând de a exista
O ființă atât de superioară
Tuturor celorlalte.
Tu erai dintotdeauna
Destinată să preexiști,
Sau, predestinată să exiști.
Te-ai născut, desigur,
Dintr-un conglomerat de frumuseți
Și apoi, în momentul
Când existai ca femeie
Iar eul tău era asigurat,
Știai că va trebui
Să devii tu însăși,
Ai devenit ce era prescris -
Te-ai preschimbat în zeiță.
Nici tu nu știi prea bine
De ce a fost să fie așa,
Dar cert e următorul mănunchi
De reale fapte din viața ta:
Odată ce ai devenit zeiță,
Incomparabil, erai superioară
Tuturor -
Nu mai poți privi înapoi.
De fapt azi, când ești atât de frumoasă,
Existența ta de acum
Se confundă cu cea din trecut,
Se pare că nu ai fost altfel
Și nici nu vei fi -
Iar ca ființă transpusă
Acestor umane legi de rând,
Vei exista întotdeauna.

Staruri

Eu am creat simboluri,
Atât de tari
Durate-n stâncă.
Într-o vreme când
Stranii lumi
Se prăbușeau
De jur-împrejurul meu,
Deoarece totul
Nu era decât
Un univers
În derivă.
Din tot
Ce era frumos
Și straniu
Îm făcusem
Un crez,
Deoarece
Purtam un suflet
Ce nimeni nu avea,
Iar flacăra veșniciei
Ardea nestinsă-n mine.
În gând
Aveam imaginea
Unor îndepărtate lumi
Unde nu exista
Moarte.

Caractere

Din rândul cui
Mi-e sufletul
Și de unde,
Dumnezeule,
L-am moștenit,
De unde?
Din rândul celor ce,
Mândri și neînfricați,
Deoarece
Nu se temeau
De nici un antic popor,
Trecând Dunărea,
Au durat poduri
Spre veșnicie?
Ori din rândul
Celor ce, sălbatic neam de geți,
Nu mai credeau
Nici în zeii lor,
Iar moartea
O învinseseră
De multă vreme,
Deoarece iubeau
Prea mult viața,
Îndrăgeau prea mult
Acele vaste câmpii,
Acele păduri verzi -
Și iubeau tot ce erau straniu
La poalele acestor munți
Ce s-au numit Carpați.
De fapt, barbari erau toți,
Daci și Romani
Dimpreună,
Deoarece purtau în suflet
Ce nimeni nu avea -
Atâta curaj și bărbăție -
Iar în ochi le strălucea
Flacăra veșniciei-
Și nu puteau să moară
Fără să lase cuiva
Tot ce era straniu
În viața lor -
Și de aceea,
Le am pe toate în suflet
Și știu c-au fost
Ale lor.

Das endlose Gesäule- Coloana fără sfârșit

Maramureș,
pământ al dacilor liberi.
Totuși, sânge de roman,
îmi curge-n vine,
nu de dac.
Poate că
e un straniu amestec
al sângelui
celor care au fost
cu cei care au venit aici,
apoi,
a celor ce, secole de-a rândul,
și-au dus pe umeri crucea
pe o fantastică Golgotă
până azi.

Divergențe

Tatăl meu a fost țăran,
Tatăl său a fost țăran
Și încă un lung șir prin eternitate,
În sens invers descendenței spre mine,
Au fost toți țărani, oameni de rând,
Aș putea spune.
Au fost atât de mulți,
Încât imi vine să întreb:
- Ce caut aici între voi,
Eu străin, cuget zdruncinat
De nervi și boli nervoase?
- Ce caută această nebunie a mea
Între mințile voastre?
Știu că voi nu ați fost
La fel ca mine și ați trăit liniștiți,
Nu v-ați frământat gândul
Cu atâtea inaccesibile întrebări
Ca mine.
Pe de altă parte,
Nu cred să ajung prea departe,
Nu sare o așchie prea departe de tăietor-
Nu cred că aș fi înzestrat
Cu mari capacități potențiale
Ale gândirii și m-aș preta,
Material, la o existență de rând.
De aceea nici nu cred
Că aș putea realiza ceva sigur,
În toată această viață.

Si conditionnel

*Nefasta traiectorie a vieții mi-a
pecetluit existența devenirii de
mai târziu. De aceea mă gândesc la
faptul că, dacă totul ar fi fost altfel,
ar fi fost, sub multe aspecte, mult mai
bine, chiar dacă n-aș fi devenit ce sânt.*

Ce ar fi spus mama mea,
care a trecut prin atâtea neazuri,
a cărei viață a fost plină de greutate,
dacă aș fi reușit undeva
la vreo instituție de învățământ
superior destinului de rând?
Dar, mai ales, ce ar fi spus
tatăl meu,
care avea creierul îmbibat
de conținutul alcoolului
și a cărei minte, genială de altfel,
era înconjurată de aburii beției
și care nu mai putea face față
traului de peste nivelul de jos,
dacă i-aș fi spus:
-tată, am reușit la facultate,
sunt și eu bărbat de acum ? !
Dar fiindcă,
nu s-a întâmplat din toate astea nimic,
trebuia eu însumi,
să arăt tuturor
că am nebănuite puteri
și posibilități
de a ajunge acolo,
unde încă nu a ajuns nimeni
din lungul șir al strămoșilor
care au fost aici înaintea mea.

Exigență

Iți trebuie
mul mai multe lucruri
la trecerea în neființă,
ca atunci când te-ai pregăti
să întreprinzi
o mare călătorie în viață.
Căci nu știi
cum vei fi întâmpinat
la poarta lumii de dincolo;
nu știi, de fapt,
cum vor fi clasificate
toate faptele tale de aici-
și nici intenția ta
de a aduce ordine
printre zei,
nu știi cum ar putea fi interpretată
de mai sus- pușii
Olimpului.

Răscumpărare

Pe neașteptate, cineva,
într-o noapte,
m-a întrebat:
-cu ce vei putea
să plătești
toate astea?
Inverșunat, parcă,
le-am răspuns:
-prețul sângelui
nu se plătește
cu nici-o monedă;
eventual, aș putea
să mă achit
în mod justificabil
față de tot ce mi-a produs
pierderi ireparabile
ale destinului meu.

Context

*La început de toate,a fost ceva
inexprimabil,ireductibil și veșnic.
Mai presus decât Zeii, Destinul.*

Doar însăși ființa ta
poate să distrugă totul.
Doar tu însuși
poți să perturbezi
mișcarea anotimpurilor.

De aceea, te rog:
nu intra în eul meu,
nu-mi împărtăși
nici un punct de vedere,
mai bine lasă-mă să stau
în depărtări, stingher.

Eul nu poate fi transformat,
asijderea, nici chipul,
doar cel mult atras,
prin viclenii, pe altă cale
și, până la urmă,convertit
la o credință păgână.

De aceea, te rog:
nu veni peste mine,
mai bine du-te înspre alte
înpumate mări
și largi orizonturi,ce se deschid
și pot fi distruse
mai bine decât cugetul meu.

Chestionar

Mai înainte ca ființa
să devină moartă,
mai înainte ca aceste mâini
să devină simple obiecte
și mai-nainte ca creierul
să devină scrum,
te rog să-ți retragi privirile
din mine.
Să te-ndrești
spre altă stare existențială
a destinului tău;
căci e mai mult timp
de când te simt dureros
în mine.
Mai înainte de a se întâmpla
toate astea-
și de a se transforma în fapt,
te rog să-mi dai un răspuns:
-de ce privim
tot aștri schimbători
ai cerului albastru?
-de ce te apropii de mine
și ești la o distanță așa de mare?
-de ce se preface-n scrum
tot ce s-a gândit
mai-nainte și, inevitabil,
totul este trecător?
și dacă nu poți să-mi răspunzi,
te rog să te dai
pe tine însăși
ființei mele.
Ți-aș distruge, astfel, ultimul semn
al neobișnuitei tale existențe,
care te face să arăți
coborâtă din zei, precum se pare.
Și te-aș distruge printr-o existență
accesibilă iubirii ce ți-o port.

Cora

Ei nu-i lipsește nimic
la o posibilă declinare
a tuturor calităților ei.
E mai frumoasă decât totul,
nebănuite frumuseți ascunde, adică.
Și nu le-ar face cunoscute
deci, pentru nimic în lume,
pe terenul întrecerii, valoric.

E altfel, pentru că are:
ochi închiși ,nemărginiți,
instabili și furtunoși ca marea.
Aruncă fulgere și trăznete,
săgeți otrăvite și dorințe
imposibil de îndeplinit,
pentru care iubiții,pe rând,
se sinucid,puși fiind
în imposibilitatea de a le rezolva
pe toate.
Zâmbetul,numai miere,
amară ca fierea, de multe ori.

Am fost și eu atras
de miera buzelor tale,
dar vai,am fost otrăvit
de dulcele venin,
pe care-l țineai spre amăgirea
noastră,a tuturor.

Marmură ți-s constituiri
frumuseții tale corporale;
cele mai mari ispite
prin asta poți să provoci.
Surâzătoare, mă chemi să mă-nfrupt
din toate astea,fără a-mi spune
că totul nu e decât
un teribil loc de pierzanie
celor ce se-ncred în tine.

Să-ți mai spun adică,
cum îți este sufletul,
ar fi în zadar,o știi tu prea bine-
doar la urmă îți spun,
ci, vrând –nevrând,
m-am îndrăgostit de frumusețea ta-
chiar dacă ar fi să mă pierzi,
o dată ți-aș lua întreaga ta ființă
să o distrug,cu nelămuritul mister
ce-l porți
în existența eului tău.

Crez în mine

Eu l-am detestat pe Dumnezeu,
năpraznic l-am lovit
de mii de ori,
cu grele sulii-
dar niciodată
nu i-am negat existența.
Mai mult chiar ,
am crezut întotdeauna
într-o stranie și îndepărtată stea
a destinului meu,
ce urma
să nu se stingă
niciodată.
Situată la limita
veșniciei,
trebuia să se apropie
mereu
de universul meu.
Și am crezut
în Dumnezeu
și în toate stelele
sale-
căci n-aș fi putut ști
niciodată
spre ce îndepărtate lumi
ar fi trebuit să plec,
pentru a-l întâlni
pe Dumnezeu.

Încheiere

Trecut ,o slabă amintire despre mine.
Prezent, nu mă mai doare nimic.
Viitor,orizont incețoșat,neclare zări,
crezul sfârșit, idealuri prăbușite;
doar în zadar a fost această zbatere.
Indepărtându-se de mine,o slabă pâlpare,
rază de lumină incoerentă
și nimic altceva,
dispariție și moarte prematură.
Stele căzute din cer-
ce să mai cred, ce să mai cer,
nimănui, de fapt, nimic mai mult
decât am meritat.
Lovit pe nedrept, pot să spun:
-ați fost nejuști cu mine-
dar nu mă supăr și nu revendic
pierdutele lucruri, nimic deci.
Doar pot să spun, drept mărturie,
las ceva în urmă,a nu fi trăit degeaba
și adio celor ce merită,și totuși,
în alte condiții, m-ar fi iubit.

Fisuri

din ciclul *Proteste*

Ar fi trebuit să nu fie niciodată
verdele crud al frunzelor
stropit de noroiul murdar
al celeilalte lumini a existenței.

Ar fi trebuit să nu fie disecată
întreaga noastră gândire
de fulgerul fals al unei obligații
de a gândi.

Dar vai, n-a fost, n-a fost să fie așa.
De aceea s-au zdruncinat și prăbușit munții
din neclintirea lor.
Și și-au întors râurile, înspăimântate,
cursurile spre izvoare.

Eu nu pot decât să plâng
soarta dezrădăcinatului popor.

Diverse

din ciclul *Proteste*

Nu aparținem toți
aceluiași preț al tăcerii.
Tăcerea poate fi lesne
cumpărată,
transformată
sau mutată
în cu totul altă parte.
Prin uriașe lacune
în câmpul gândirii noastre
îndepărtăm tendința
de apropiere spre țelul comun
și drept
care ni se cuvine.

Diferențieri

din ciclul *Proteste*

Faptul că există
aceeași constituire fizică,
aceasta nu poate să intereseze
decât la destinul biologic final.
În rest, diferențele pregnante
dintre semeni,
nu pot decât să accentueze
și mai mult
părerea despre nedreapta existență
a împărțirii acestei lumi;
interesează doar partea ce se vede
și ce există de fapt,
în clipa de față,
când ne raportăm existența
la starea prezentă a lucrurilor,
nu la alte viitoare destine,
nici viitoare distrugeri.

Retro

din ciclul *Proteste*

Rătăceam sub norii duși
într-o imensă primăvară-
și credeam atunci
într-o altă
Revoluție proletară.

Nonsens

din ciclul *Proteste*

Nu există
nici cea mai mică tendință
de distrugere a creierului-
acest uriaș laborator
în care se pregătește
anihilarea tuturor celorlalte izbucniri
spre distrugerea de sine.

Transformări

din ciclul *Proteste*

Nu e decât asemeni obișnuinței creierului
de a gândi într-o anumită limbă.
Sau o falsă interpretare a lucrurilor,
deși rădăcina inițială a luminii
e dreaptă și curată.
Depășirea condiției de neexistență
se face lent, apoi accelerabil,
până la limita insuportabilă a tăinuirii
celorlalte aspecte ale eului transfigurat.
Asfel că nimic nu mai denotă caracterul
inițial al lucrurilor expuse vederii și
dreptei părtiniri, meritând să fie
evidențiate, fără opreliști și tergiversări
a dreptății, care oricând trebuie să răzbată
spre suprafața încărcată de lumină.

Mers înainte

Eu am plâns prima dată
in limba română .
Copacii cădeau peste mine, nepăsători,
iar eu
nu le puteam îndepărta
frunzele, trunchiul și scoarța
care-mi răneau
inima, fruntea și visele.
Mai târziu, am fost rănit
in aceeași limbă.
Mă speria, mai ales, nu veșnicia
ci imposibilitatea întoarcerii.
Sub rece lumină de luceferi
am învățat
că putem să devenim nemuritori;
să ne acordăm nouă
tot ce este frumos, stabil și veșnic-
acestei ființe numită om,
să călătorim doar spre lumină,
atât de înverșunați și mândri, în neclintirea noastră-
ca până la urmă să exclamăm:
- chiar și Dumnezeu e aici,
alături de noi, despovărat de lumină!

Dimineața

Letargic, somnul mă părăsea,
mă trezeam din somn-
simțindu-mă iar eu,
din nou eu însumi,
revendicam dreptul
la Lumină.

Dublă existență

Există două mijloace
De a străbate existența:
În primul rând,
De a ajunge acolo
Prea devreme:
Atunci găsești
Doar lumi în formare.

Sau, în al doilea rând,
De a ajunge prea târziu-
În acest caz
Găsești doar haosul tardiv
Al lumilor distruse.

Considerare

Nu ne interesează
Decât prezentul și viitorul
Din față.
În ceea ce privește trecutul,
Acesta se comprimă
Până nu devine decât
O slabă legătură
Între ce a fost
Și clipa de față,
Numită prezent.

Păstrare

Dar nu distrugeți limba,
Acest ultim bastion al apărării,
Impotriva uriașei derăderi
Și a măsurilor luate
Pentru distrugerea de sine.

Distrugerea limbii

Există mai multe posibilități
De a reprima o limbă:
- În primul rând,
Să n-o mai vorbești de loc.
- Apoi, să nu recunoști
Că strămoșii tăi au vorbit
Aceeși limbă cu tine.
Și-n al treilea rând,
Să o stâlcești în așa hal,
Încât tu însuși
Să te îndepărtezi îngrozit, spunând:
-Această limbă n-am vorbit-o niciodată
Și: aceasta nu-i limba înaintașilor mei!

*

Nu am niciun copac de doborât,
Pentru tăiat sunt doar cuvintele,
Multele, nemaîntâlnitele cuvinte,
Care sunt supuse unei distrugerii totale.

*

De ce a reprima și nu a distruge?
Distrugi orice, un lucru mort, un zid, de exemplu,
Dar nu reprimi decât ce este viu, ce se ridică la viață.
De aceea am spus: reprimarea limbii.

Ardere

Nici pădurea nu promitea
Să ardă în întregime.
Carbonizat, lemnul va rămâne, nefastă reminescentă
A ceea ce a fost sufletul, vreodată.

Lupta

(între două stări existențiale)

Între două stări ale Existenței
Mă întorceam să văd dacă nu cumva
A mai căzut un Luceafăr din cer -
Sau, dacă nu,
Autorul celor 11 Elegii
Să mai fi scris vreuna,
Rămasă neterminată
Până la data apariției celorlalte.

Vedeam că nu-i pământ dedesubt –
Și nici cer de lumini, deasupra mea –
Căci mergeam pe mișcătoare valuri,
Dar nu cred că m-aș fi temut
Să merg la nesfârșit
Pe întinderea glacială a Sferei.

N-aș fi pariat pe existența
Milenară a lui DUMNEZEU,
Căci îmi erau mult mai sigure
Starea de timp și de fapt
Ale acestei lumi.

Deoarece vroiam să mă-ndepărtez
De acel cerc strâmt –
Doream să mă îndrept
Spre o altă transcedentală Existență;

De aceea împrăștiam peste tot
Doar cuvinte mari, răzlețe,
Care erau frânturi ale inimii mele.

Și chiar dacă nu-mi rămâneau
Decât lumina glacială a poeziei,
Sau valurile nervoase ale Spiritului,
Credeam în mine
Și astfel mergeam mai departe!

Ex alta

Nu e decât o rupere
Dinăuntrul ființei.

Totul se accelerează
Și urcă din ce în ce mai sus,
Până la culmea cea mai înaltă
A acestei posibile trăiri,
Până nu devine decât
O spasmodică mișcare,
Însoțită de o plăcere supremă.

De acolo,
Coboară dintr-o dată
Într-o vale
De o liniște adâncă,
Însoțită de o imensă părere de rău.

Unii spun
Că ar fi plăcerea supremă
A vieții și a lumii
Din care s-ar fi născut totul.

Afirmația nu e adevărată,
Nici măcar în parte
Sau privită dintr-un anumit
Punct de vedere.

Căci eu înclin să cred
Că nu e decât o părelnică existență,
Înșelătoare doar, a unei stări -
Și n-ar fi condiția tuturor lucrurilor,
A nașterii și a perpetuării vieții.

Probleme existențiale

Problema cea mai importantă
Este, desigur,
Depășirea imposibilului.

A îngrădi limitele
Neputinței de a acționa,
În așa fel, încât
Să nu mai rămână
Nici o îndoială
Că s-ar putea opri
Calea spre reușită.

Opusul oricărei înălțări
Este o prăbușire totală;
Orice frumusețe excesivă
Are și un revers
Neînchipuit de urât,
Al stării lucrurilor, proprii ei.

Trebuie, totuși, să existe
Ceva impropriu
În orice desăvârșită ordine,
Pentru ca aceasta
Să fie totală.

Nimeni nu poate spune
Că a atins perfecțiunea,
Deoarece el însuși
A fost perfect.

Iată, deci, conglomeratul
Și starea de fapt a lucrurilor
Cele mai prielnice
Devenirii spre înaltele existențe
Ale desăvârșirii.

Înainte

Noroiul striga, în urma mea:
Oprește-te, o clipă!
Din abcesul de resturi
Și putrefacții,
Se poate, totuși, face ceva.

Nu te înșela, cedând
Această clipă – proprie prezentului –
Pe nemărturisite lucruri.

Durează-ți, dacă vrei să ai –
Fericirea, pe temeiul stabil
Al Existenței.

Și, mai mult, încrezător în tine,
Nu lăsa să se interpună –
Între lucrurile realizate
Și aspirațiile de viitor –
Amprenta indestructibilă
A îndoielii.

Poți merge mai departe,
De aceea, crede în tine
Și ține socoteala
Trecuților și îndepărtaților pași –
Și să crezi
Că drumurile care vor veni
Te vor duce spre Victorie.

Confluente pierdute ale destinelor comune

O veșnică stea,
De milenii așezată
Pe firmamentul ceresc
Al Universului –
Iată,
S-a desprins
Și a căzut –
Peste milenii,
Peste Timp
Și infinite spații.

S-a scufundat
În înpumate mări
Și nu s-a mai arătat.

Nici destinele comune
Ale sufletelor noastre
Nu s-au regăsit,
Ci s-au scufundat,
Imperturbabil,
Într-o mare
Fără de sfârșit
A neizbânzilor
Și a destinelor zadarnice,
Prăbușite în haos.

Mai mult, chiar,
Nu pot să-mi explic
Acea stranie durere
A nereușitei
Și a unei tristeți izvorâte
Din faptul că tu
Nu ești lângă mine –
Și nu mă iubești.

Chiar când te văd
Și ar fi să te am,
Mi-e pustiu sufletul
Și mă tem
Că-a aproape

De-o prăbușire finală,
Izvorâtă din faptul
Că tu nu ești aproape
De sufletul meu –
Să ne unim existența
Într-un destin comun.

Întrebări fără răspuns

De ce te iubesc atât de mult, antică zeiță,
Căci port în minte frumusețea chipului tău,
Iar fără preget, simt o stranie dorință
De a te vedea, frumoasa mea, mereu.

De ce ți-e părul negru, - atât de frumos -
Iar fața desăvârșită, atât de albă,
Buzele stranii – zâmbind atât de dureros,
Iar ochii întunecați ascund o lume întreagă.

De ce mi-a fost dat să te întâlnesc pe tine
Și să mă-nnebunești cu frumusețea ta,
Căci, vai, nu pot – o știu prea bine -
Să ajung la tine, iubito, și să fii a mea.

Chip de femeie I

*Omagiu frumuseții tale. M-am coborât
din sfere mai înalte, căci și tu, deși
nu puteam să ajung la tine, erai aici,
pe pământ. Te-am văzut, la urmă,
așa cum ai fost.*

Frumoasă ființă, tu vei exista întotdeauna,
Niciodată nu se va distruge antică frumusețea ta,
Ca tine – pe pământ – femeie, nu-i nici una –
Doar pe ceruri îndepărtate, o preacurată stea.

Căci te iubesc nespus de mult și duios
Sau de un sălbatic alint te iubesc,
Aș vrea, iubito, să-ți câștig chipul frumos –
Și astfel, în genunchi să te preaslăvesc.

Ți-e atât de frumos și negru al tău păr,
Iar fața desăvârșită, ți-e atât de albă,
Pentru straniile tale buze și acum sufăr –
Robit sunt frumuseții din ființa ta întreagă.

Și robit sunt de toată frumusețea ta de vis,
Tu ești altfel - decât ale iubirii femei – toate,
Căci vreau să cred, ființă venită din paradis,
Deși e greu, să ajung la tine, se mai poate.

Sălbatică frumusețe – ce cunoști iubirea
A celor ce se vroiau zei – și nu-ți aduseră legământ,
Oameni de rând, apoi – căci îți știai menirea,
Când ai gustat din taina visului, aici – pe pământ.

Fără șovăire, ești și tu femeie – ca celelalte,
Deși credeam că în ochii tăi nu se vede
Nimic josnic, decât idealuri mai înalte,
Îmbătat de frumusețea ta, iată ce vroiam a crede.

Și atunci, cuiva, ce m-ar întreba vreodată
Dacă am cunoscut femeia, cu adevărat –
Ce aș putea să-i răspund, atunci, sau altă dată,
Dacă pe tine, sălbatico, niciodată nu te-am sărutat?

Chip de femeie II

*Căci te iubesc și chiar dacă ar fi
să se întâmple ceva, ai exista
pe veci legată de sufletul meu.*

Iubito, tu porți nume de baladă și de țară,
În inimă ascunzi nebănuite frumuseți de vis –
Te-ai născut dintr-a pământului întindere milenară
Și ți-ai răpit frumusețea din straniul paradis.

De aceea eu sunt îndrăgostit de ochii tăi frumoși
Și de toată frumusețea straniului tău corp –
În jur se găsesc toți zeii, din sufletu-mi scoși,
Căci frumusețea ta, în adâncuri mi-o îngrop.

Și să te iubesc astfel, neîncetat pe tine,
Frumoasa mea, găsesc că nu este păcat,
Deși farmecul tău m-ar distruge pe mine –
Căci nici de pământ, pe veșnicie nu-s legat.

Chip de femeie III

Tabletă pentru a stabili încă o dată
că frumusețea ei era mai presus
decât orice izbutită realizare a
frumuseților terestre.

Era atât de frumoasă încât era mai presus decât orice pe pământ. Imperii distruse se întindeau jos, în fața ei. Sălbatică și falnice castele prefăcute-n pulbere. Tot ce era pământesc și vroise să se compare cu ea, să fie chiar mai presus, era distrus.

Zei și împărați mai cruzi decât diabolicul Nero, îngenuncheau în fața ei, cerându-i un semn de implorare.

Frumusețea ei îi învinsese pe toți. Dar ea trecea mândră mai departe, și nici măcar nu le făcea un semn de milă, de atenție, cât de mic.

Acest pământ n-ar fi putut da la iveală ceva mai splendid, și cum trecea mândră printre imperii care-i căzură la picioare, departe de orice destin de rând, - cine știe din ce îndepărtate universuri venea, nu să se oprească, ci măcar să treacă printre muritori – și să-i înnebunească cu frumusețea ei.

La capătul drumului se găsea un zeu perfect, cu trup de marmoră, desăvârșirea frumuseții bărbătești, care o aștepta, poate.

Dar nu spre el se îndrepta, căci cine ar fi crezut că își va întoarce măcar o dată ochii spre el, iar mândria sa va ceda instinctului de femeie și-l va iubi.

Chip de femeie IV

*„Căci necesită o explicație multiplele forme sub care te înfățișezi tu
și faptul că ești o stranie și austeră zeiță ce reprezintă iubirea –
religia care te-a ridicat în slăvi –
și nu cultul pentru zeii supremi, de
supunere față de puterea lor, căci
iubirea (...) e religia celor care te
admiră.”*

Ce este ea?

Nume de țară poartă.

Nedefinit mister.

Demonică și inflexibilă frumusețe.

Austeră frumusețe, inaccesibilă oamenilor de rând;

Stranie înfățișare de sentimente și stări de

existență ale sufletului ei,

Sinceră expunere de pasiuni, care-i caracterizează

ființa.
Zeită cerească – expusă doar privirilor celor de sunt
datori cu-o moarte.
Inaccessibilă ființă, între tainele de nepătruns
ale felului ei de a fi.
O zeiță care vrea să fie adorată nu pe altarul sacru
al religiei, ci pe altarul iubirii.
Altar granitic, să învingi mari greutateți –
Să ajungi la el, să-l sfârâmi – apoi,
nu din ură – ci din iubire –
Și transpuse într-o expresie raportată la faptul
că poartă nume de femeie;

Zeită perfectă a frumuseții și a iubirii,
Să te închini ei - să faci orice pentru ea –
Să treci prin nebănuite greutateți, până ajungi la ea,
Să fii demn de frumusețea ei, dar, până la urmă,
să o iubești ca femeie.

Din toate astea ești tu, demonică frumusețe.

Cădere

Vezi, chiar Chipul
S-ar putea întoarce, cândva,
Spre țărîna inițială.

Imaginea de deasupra
Se va desprinde
Și va cădea printre nisipuri.

Nici tu însăși, nu vei fi
La fel ca înainte.
Te vei schimba, din motive
Total neîntemeiate pe temeiul real
Al Existenței tale.

Chipul, s-ar distruge –
Niciodată, lumina să nu-l atingă.
Și atunci, ai rătăci la nesfârșit,
Pe cărări pustii, căutându-ți Chipul
Pe care iată, totuși, l-ai avut.

Împotriva ta

Tu n-ai fost făcută să fii iubită –
Nu ești decât un bloc de piatră.
Ți-e inima mai rece și dură decât orice granit
Care se află departe, undeva, la margine de lume.

Privirea ta

Prima dată, ar fi fost ochii –
Privirea nestrămutată a ochilor tăi,
Sau neliniștea schimbătoare a privirii –
Spre stele, spre zori, sau, alte zări albastre.

Ți s-ar topi privirile în orizonturi nesfârșite,
Albastre ca ochii tăi, și nu s-ar mai întoarce.

Neliniștea din suflet se zbate, cu slabă speranță
De a depăși trupul și a zbura.
Și totuși, sufletul ți-e nestatornic –
Ar zbura spre iubire, spre zări îndepărtate,
Spre infinit, spre perfecțiunea pe care Tu
dorești să o atingi.

Ruperi

Cerul n-a fost făcut
Să fie golit de zei. Dimpotrivă.
Ei stau acolo sus, batjocoritor,
Ca o sfidare a neputinței omului
De a gândi și acționa.

Nu pot să mă ridic la tine.
De aceea, căzut în mocirlă, strig:
Dacă, totuși, ne-ai dat gândirea
Și felul acesta de a fi, vorbește tu,
În locul nostru. Căci, iată,
Tăcerea și neputința noastră de a vorbi
Străbat, în mod dureros, veacurile.

Și nici nu știu ce să cred
Despre existența ta. Chip viu,
Ființă care ești, sau numai amăgire,
Dusă de oameni prin secole, spre nedumerirea lor,
Și o falsă întronare a ta, desupra lucrurilor?

Revers

Degetele nu sunt făcute să mângâie.
Gura nu-i făcută să vorbească.
Sufletul e supus tăcerii –
Unei ireversibile și apăsătoare tăceri.

Chipul nu-i făcut pentru privit.
Îl ascunzi printre umbre,
Delapidatoare și de pierzanie umbre.

Mă gândesc că mi-aș vinde crezul,
Limba, felul de a fi sau nefasta
Privire a lucrurilor. Totul se plătește,
Într-o anumită zi.

Mă joc cu raza de Lumină. Cred în imaginea pură.
Răsfrântă în ape tulburi, nu arată un Chip perfect.
Împroșcat cu noroi, totul arată altfel,
Căci, vai, asupra Luminii s-a abătut neantul.

Detest originea cerească a lucrurilor.
Existența dintotdeauna îmi repugnă.
Și atunci, care-i calea: Drumul dintre două prăpastii,
Sau fuga spre celălalt capăt al Universului?

Imagini sfărâmate ale zeilor

Ei nu-i este propriu nimic
Din ceea ce se numește
Trecerea în neființă.

Chipul tău, să nu-l vinzi,
Nici frumusețea ta.
Veșnicia se măsoară prin etapele
Și minunățiile frumuseții tale.

De fapt, mă îndoiesc de totul –
Tu însăși, ar trebui să exiști aici,
Dar, pe de altă parte, ești departe.

Am rugat zeii, slabă speranță –
Nici cerul, dăinuind peste infinit,
Nu mi-a garantat c-ai putea fi
Numai lângă mine.

Altare păgâne, le-aș sfărâma –
Nici pluritatea zeilor nu-i bună,
Măcar că i-aș putea ruga
Să mi te dea mie – în mod veșnic.
Dar iată, neputința lor de a acționa
Este mai mare decât a mea.

Credeai că-i destul o singură vorbă,
Sau tainica privire a ochilor,
Pentru ca, datorită întregii tale ființe,
Oricine, orbit de el însuși -
Prin frumusețea ta, să spună da.
Nu mizam pe nespusa atracție
Față de tine.
Mult mai vast era câmpul de dinaintea mea.
De fapt, valurile mării
Te-ar fi putut acoperi.
Cred că iubesc zeii, stelele infinitului;
Veșnicia nu era prin tine,
Erai mai presus decât ea.

Distrugerea Erosului, sau a fantasticei
Deprecieri de valoare.
Frumusețea nu are limite, dar iată,
Nu mă limitez în a te considera
Mai vrednică de cultul zeilor,
Decât Zeul suprem, însuși.

A tăia sufletul, sau a nu-i dăru
Lucrurile firești lui, iată ce se poate
Întâmpla.
Mă tem uneori pentru tine, te-aș pierde –
Și atunci, cutreierând printre zei,
Le-aș revendica această supremă constituire
A Perfecțiunii în Univers –
Frumusețea Ta.

Nu mă tem de nimeni.
Mai aproape de mine e Pământul,
Practic intangibil, de neatins,
Prin glacitudinea lucrurilor de dinafară
Ce se oferă spre bine, și totuși, improprii
Unui ajutor adevărat.

Cerurile s-au prăbușit
Mai jos decât nemurirea Ta.
Te iubesc – și atunci ce ar fi straniu,
Neputința de a ajunge la Tine,
Sau josnicia ființei mele, pământene, totuși?

Poate că l-aș ucide pe Zeus. Aș face asta.
Și atunci ai rămâne Tu. Te-aș lua pe Tine
Și te-aș duce înspre transfigurate orizonturi,
Să fiu sigur de Existența Ta.

Rugă pentru alți zei

De fapt, nici statuile zeilor
Nu promiteau
A fi veșnice.

Se autodistrugau
Din neputința de a acționa,
Prin sine, înseși.

Mi se pare că, acolo,
Jos în vale, stă înlănțuită
Deprimarea de caracter a cerului,
Cu celelalte enormități, nerostite,
Despre practica cultelor celeste.

Cerul – vast conglomerat,
Îngrădădire nefastă de idei
Și nori, adumbriți ei înșiși,
De alte spinoase întrebări - ce mi-ar folosi?

Știu că se nasc continuu zei –
Chiar acum, unii și-au părăsit starea de țărână,
Pentru a ni se întruchipa nouă,
Cu un chip favorabil –
Și a ne smulge făgăduielile care, altfel,
Nu erau posibil de căpătat.

Și atunci, poate că deasupra zeilor e destinul.
El e mult mai presus - dar, inabstract, totuși.
L-aș ruga, confidențe făcându-i,
Asupra credinței mele de mai târziu.

Mi se pare că mi-aș ciopli chipul
- Asemeni poruncii a doua, interzise –
Dar, transbordată în lumea ideilor fixe,
Ce rost ar avea această aberație păgână?

Zei mei sunt morți,
Nu le mai dănuie decât chipul.
Deplâng soarta lor. Mi se pare că Zeul suprem –
El însuși, a murit.

Trecerea lor în neîntâlnire e nefastă-
Căci, de fiecare dată, lipsește câte unul –
Și atunci, sunt îndreptățit să cred
Că nu scopul scuza mijloacele,
Ci, mai degrabă, iată-i urniți
Din patrimoniul ceresc - tocmai prin aceasta –
Deprimarea lor, prin creierul
Disecat de fierul necruțător al Existenței.

Și atunci, unde-i infinitatea celestă a zeilor
Și infinitul suport pe care-i durată veșnicia
Lumilor de dincolo de zei?

Tu

*Nu știu de ce ai ochii verzi,
dar ai ceva dumnezeiesc în ei,
care îți definește întreaga ta
frumusețe și tot ce ai atât de
divin în tine, (Gheorghina).*

Aș întreba pădurile, munții, apele și stelele:
- De ce ai ochii verzi?

Dar nu mi-ar răspunde nimeni.
Nici Tu nu aparții ție însăși.

Ți-s ochii verzi ca adâncurile
Cele mai îndepărtate mări
De pe planeta numită Pământ.

Nu știu ce-aș face cu tine,
Să te văd venind, privirea ta
Să-mi săgeteze ființa,
Îndreptându-te spre mine.

Mi-aș vinde crezul, sau poate,
Neîncrezător în mine însumi, te-aș lua pe tine.

O, nu spune nimic. Te-aș duce departe,
Spre albastre zări. Eu cred, totuși, în ele.

Deși, uneori sufletul îmi strigă,
De se aude până departe:
Ea nu-i pentru tine.

Aș urmări căderea stelelor. Și atunci,
O stea aș desprinde-o de sus
Și aș dărui-o ei.

Tu crezi în tine. Surâsul ți-e veșnic,
Înghețat pe buze, pregnantă a iubirii.

Și totuși, nu inima e cea care bate.
Mai degrabă cu sufletul poți să te joci,
Nu cu privirea ce răzbate în jur.

Să-mi smulg existența – din mine însumi, -
Sau să-ți dăruiesc sufletul, care a zburat
Spre albastre zări – unde ți-e iubirea.

Nu pari a fi lângă mine. Albastre zări
S-au întunecat deodată. S-au frânt săgețile iubirii.

Te-am recunoscut după ce-mi ofereai-
Surâs și iubire, nemărginirea
Și credința în nemurire erau în tine.

Să te distrug - să te am doar în cuget,
Și nimic mai mult – imagini sfărâmate.
Despre tine, doar iubire.

Te iubesc, cum n-am iubit pe nimeni
Și ți-aș sorbi frumusețea, iubirea și
Tot ce ai tu mai scump, în tine.

Te iubesc și derâd veșnicia prin tine.

Ritual

E atâta liniște în jur,
Tăcerea ne izbește-n valuri –
Iar eu, spăl nisipul
De pe trupul tău.

Consens

Asfințit.
Urme de nisip.
Înșelătoare valuri.
Peste țărături, departe,
Ard focurile înserării,
Ai împrumutat scânteii de ură –
Reflexe necunoscute ți-s ochii.
Nu pentru că nu i-aș cunoaște,
I-am citit de mii de ori –
Dar, de fiecare dată, altfel.

Reproș

Prea târziu –
E mult prea târziu,
Mi se reproșează.
Și totuși –
În fiecare zi
Și în fiecare seară,
Nu trec
Aceleași umbre
Pete chipul tău.

Plânset inelar

(sau al valului care pleacă)

Inelul îndepărtat
De trunchiul și scoarța
Copacilor,
Nu ne-ar dura
Mai mult
Decât valul
Înstrăinat de țărni,
Condamnat
La o imposibilă
Întoarcere.

Anacronism

Dacă ești zeu, cu-adevărat,
Coboară aici, pe pământ,
Să dezbatem împreună
Aceste puncte de vedere, numite
Naștere, Viață, Moarte,
Trecerea nejustificată în neființă,
Precum și răpirea frumosului
Dintre noi, pentru o durere
Care ne frământă o viață întreagă.

*

Încet, orașul
Își va distruge zidurile,
Crenelurile și fortificațiile firii,
Care nu-i mai sunt necesare,
Pur și simplu.
Apărarea și invocarea de oști
Să-i apere acest sacrilegiu dobândit,
De-a adăposti
Numai ruine și neant.

Lege (1)

Ne iubim
Și ne urâm,
Ne îmbrățișăm
Și ne ucidem, apoi.

Și ne întrebăm:
- Ce mai rămâne concluzie
Pentru noi, a treia generație
Coborâtă din Zei,-
Unde-i Lumina?

Ajungem dintr-o dată acolo,
Căci e aproape –
Sau ne trebuie mult mai multe gesturi
Și întinderi de mână
- Căci totul e atât de îndepărtat –
Pentru a acoperi chipul soarelui
Și a ne pecetlui, pentru o clipă,
Imaginea proprie în azurul Cerului?

Lege (2)

Preludiu:

Numărul de înmatriculare fără soț,
Direct proporțional
Cu stropii de ploaie căzuți
În pustiu.

Adevăr:

Răscoliți bine pământul:
În adânc veți găsi
Codul intact
Al lui Hammurapi,
Ultimele picături de sânge
Pe sabia lui Damocles,
Nodul Gordian,
Cât și sentința definitivă
De răstignire a lui Cristos
Pe cruce.

Distorsiuni

Puteau să moară și zeii,
Într-o anumită zi.

Nimic nu era garantat ca fiind sigur,
Pe planeta numită Pământ.

Însuși Pământul se învârtea
Mai încet.

O aripă se frânse din zborul
Lin și dulce, spre Infinit.

Îmi agățasem gândurile
În umbra sufletului,

Iar acum îmi îndreptam privirea
Spre o altă Planetă albastră.

Moarte erau, în neștire,
Zădărniciile întrecerii de sine.

*

Arătam confluențelor pierdute
Punctul de împreunare al apelor.

Mi s-a oferit – pe nepusă-masă –
Un loc la Masa Tăcerii.

Iad – cuvânt hidos – izbucnit din ura
Și neputința de a învinge lumina.

Transmitem, pe lungimile de undă moderne,
Tragediile de viață ale antichității.

Ultima punte peste leagănul cuvintelor,
Paranteză închisă, iremediabil, vorbirii.

Invocat de pretutindeni,
Dumnezeu nu era nicăieri.

La ultimul festin de piatră al zeilor,
Nu mai era nimeni.

România

Detest

O acvilă a morții
Se rotea de trei zile
Deasupra mea.

Ai putea
Să nu mai fii aici,
Să nu fii nicăieri –
Sau, să fii
În cu totul altă parte.

Poți să-mi tot spui asta,
Căci pe mine
Nu mă înspăimântă
Strămutarea propriei ființe –

Ci doar neputința
De a tăgădui
Imposibilitatea întoarcerii
Spre sine.

Țara

Țarmurile Marii Negre prelungindu-se până în
Maramureș,
Munții Carpați scăldându-și vârfurile în mare,
Dunărea înconjurând țara cu o mie de brațuri,
Sabia nedreptății, îndreptată asupra noastră –
dar abătută mereu în altă parte –
Un cer învolburat, sfâșiat de strigătele celor
care au trăit aici,
Pământ frământat, stropit cu sânge, de la un
capăt la celălalt,
Existența unui popor, care purta în suflet
mai multă lumină decât era în depărtări,
Cunună de stele – sus, pe bolta năzuințelor
noastre –
Și regretul de a nu trăi decât o singură viață,
pentru a le mai avea pe toate în suflet.
Toate astea poartă un singur nume: ROMANIA.

Elogii și lumină

Putem să ne transpunem
Existența
Într-un viitor îndepărtat,
Dar, frântura de o clipă
A veșniciei
N-ar dura atât.
De aceea, viitorul
Începe azi.

Trecutul nu ne interesează,
Decât atât,
Cât să nu răsară vlăstare
Din osemintele strămoșilor
În câmpul gândirii noastre.

E viață și mare de lumini, tot ce gândim și-n fapte transpunem –
Mult mai mărește ni-s gândul și împlinirea de azi,
A tot ce odinioară ne-ar fi spulberat speranța, neîncrezător,
Căci păstrăm inima neînfrântă – prin crustă de gheață –
Mai presus decât doleanțele așteptărilor, ajunsă nouă;
Să credem întotdeauna în semnul învingătorilor
Și în bulgări de lumini, căzuți pretutindeni, în viața de azi-
A tot ce gândim, visăm și transpunem, din inimi în pământ rodnic.
Pentru că iubim tot ce se leagă de Tine, nestemată și iubită Țară.

Rebeliune

I. Statut post-existențial

Împotriva elementelor care
există azi, purtând în sine
clipa de față, numită Prezent.

Templul.
Aici e altarul,
Poți să culegi raze de sânge
De deasupra.
Soarele însuși,
A fost jertfit aici.
Docil, s-a supus până la urmă
Desfacerii în fâșii,
Ca și cum din față
I-ar fi tășnit
O lumină murdară –
Asemeni unei ființe umane
Întemnițată pentru totdeauna
În templul undelor
Care niciodată n-au ajuns
La țarm.

II. Cădere de ziduri

Aici începe orașul –
Deși libera trecere
E garantată,
Zidurile s-ar prăbuși,
Căci, iată, asemeni pădurilor
Smulse de vânt
Sau norilor încremeniți –
Toate lucrurile
Cad în neființă.

III. Îndepărtare de viziune, voință și fel de a fi

Să mai vii pe aici,
M-au rugat munții.
Să mai treci pe la noi –
Șoptea foșnind pădurea.
Da, da, negreșit să mai vii,
Suspinau apele.

La trecerea în neîntință
O să alunec pe lângă voi,
Rupându-vă durerea, geamătul,
O stare de neliniște,
Aflate dintotdeauna
În adâncul ființei voastre.

IV. Întemnițarea, gustatul din fructul oprit și deliciul costisitor al distrugerii

Chip umbrit.
Imagine ingrată.
Raza stinsă brusc
Pe fața ta.
Plânsul inelului
Îndepărtat de copac.
O durere gata măsurată,
Sau vârsta delapidărilor
Necesare reclădirii impropriului prezent.
O viziune –
Halucinație, apoi.
Vidul deformat
Și existența ta,
Demonică –
Spunând NU
Sabiei trecute prin munți,
Sângelui țâșnind
Din gâtul de lebedă albă.

Căderea în neant
A sublimului, strigând:
- Nu există perfecțiune!!!

V. Desfășurare

Un cortegiu funerar.

Un mort din cortegiu,
Doi morți din cortegiu,
Trei morți din cortegiu.

Convoiul de rigoare.

Primul mort strigă:
Să mi se aducă aici
Mai mulți morți
Decât morții tuturor timpurilor,
Decât morții tuturor oamenilor –
Să fie mai mulți morți
Și mai mulți vii
Decât toți morții și vii
De pe pământuri, la un loc.

Al doilea mort strigă:

Să fie mai multă lumină
Decât toată lumina zidită
Într-o singură zi,
Decât toată lumina
Care s-ar putea crea
Până la sfârșitul timpurilor.

Al treilea mort continuă:

Pentru ca, mergând mereu spre apus –
Să putem întoarce chipul soarelui spre răsărit.

Pentru ca, ajungând frânți la malul opus,
Să strigăm – E dimineață!!

Și răpindu-ni-se ultima frântură de inimă,
Să strigăm: - Avem de dăruit totul!!

Ajunși dincolo de veșnicie, speriați de beznă,
Să rostim: - Măreață și sublimă existență!

Ori îmbătați de gloria veșnică, dăruită nouă –
Să spunem: - Nu-i decât pulbere și neant, TOTUL!!

Lumină de seară

Eu nu merit
O întâlnire în oraș –
De la fata pe care
O iubesc.

Nu merit asta
Deoarece, alături de ea
M-aș simți străin,
Iar pașii ar răsună
Mai dureros decât departe,
Pe ulițe pustii, sau într-un cimitir
Unde chiar primul mort
Nu mai are dreptul
Să-și revendice existența.

Marginile privirii, prea ascuțite
Și sunetul cuvintelor, strident –
Ar dărâma case, copaci și oameni
Forfotind pe străzi, accentuând
Preludiul și așa destul de mare
Al unei dureri zăvorâte în noi.

Și aș rosti, de la un timp,
Sătul de atâta singurătate:
E mai bine să plec, iubita mea -
Să nu-ți rănesc cumva umerii,
Ființă imaculată sau să-ți răpesc
Ce e al tău, din tine însăși
Și să le duc departe –
Nejustificat purtându-le
Spre pierzanie, tristețe și uitare.

Mărturisire pentru o pierdere

Era și asta o poveste,
Privirea nelămurită a ochilor tăi;
Dincolo de zare
Puteai să privești mai bine.
Cad dureros picurii amintirilor
Înăuntrul ființei mele.
Să nu te ridici din beznă,
Chiar, părelnic, venind spre mine.
Mă doare această prezență de acum,
care nu mai e a ta.
Și nu știu ce să fac cu atâtea regrete
Ale existenței tale. Nu ești aici,
Te iubesc mai fierbinte ca-n prima zi
Și, uneori, nebun de durere, strig după tine.
Cine să mă audă, unde să te găsesc?
Cu ce ți-am greșit, de ai plecat?
Nici roua florilor, miresme dulci,
Sau un cer zâmbitor și luminând,
Nu-s pentru mine. Mai întins, merg înainte;
Pe cărările toamnei flutură o aducere aminte.
Regăsesc schimbătoare valuri. Din munți
coboară Soarele în mare. E vis și murmur de brad,
Înclinat de toamna târzie. Măcar sonetul depărtării
Ți-ar putea trimite o poveste, despre tine însăși.
Întunecați ochi și zâmbetul buzelor tale.
Obraz luminos – sau vrajă nedeșlegată.
Chinuitor chipul și frumusețea ta. Atingerea și
Moliciunea mâinii tale, neatinsă de mine.
Albul imaculat al trupului și nemurirea din suflet,
Finețea și existența ta, dincolo de nesfârșit.
Toate erau pentru mine – din întuneric le-aș smulge –
Sau mai bine aș merge să te caut,
Știu că ar trebui să rătăcesc, nebun, la nesfârșit,
Dar dacă te iubesc,
Trebuie să fac orice pentru a te găsi, Iubita mea.

Dialog pe cruce

În grădina Ghetsimani, te-am trădat prima dată,
Nu puteai plânge - te dureau cuvintele-ți venea greu să pleci.
Mă rog Ție, de multe ori, cu brațele încărcate
Și nu pot să culeg fructele căzute.
Eu pe Tine te iubesc - a fost scris pe cruce.
Au îndepărtat inscripția – tablă moartă,
Bătută până-n zori – marmoră necioplită.
Pe soclul zeilor nu mai erai Tu
și ,totuși, erai lângă mine.
Te iubesc prin suspinul cuvintelor
și al apelor despărțite de țărnam –
Căci îmi aparții – acest trup divin nu-i din carne,
Pământ sau lut – e însăși dumnezeirea –
De câte ori să-l sărut, cuprinzându-l în brațe,
Să-i neg existența, sorbindu-i esența, apoi –
Sau să-l sfărâm – așteptându-mă la pierderea lui totală.

Rătăcire în doi pe nisipuri

Deși e toamnă,
Într-un anotimp al deznădejdiei, beat de nefericire,
Merg spre tine – sori cu fețe-ntoarse-n loc
Și, pe deasupra, o derâdere a zborului.
Mă doare fața străpunsă de sabie –
Să nu mai fii nicăieri, te invocă apele, -
În murmur continuu, sau zvârlire între prunduri.
Ai putea torsiona malurile – de aceea, vino mai aproape,
Să-ți sorb ființa, - buzele, ochii, chipul,
Tot ce e al tău, să fii aici, în mine,
Existența mea proprie, vândută ție –
Tu însăși – trăind în mine.

Blestem

Apă spurcată, apă otrăvită –
Care ai putea, mai bine, ucide
de o mie de ori,
Decât să vindeci o singură dată.
Mi se întinde un pahar, cu apă coclită,
Să-mi sfârtec pieptul, dacă-l beau -
Dar te azvârl pe jos, nesimțire crudă
Și aluneci neștiută printre pietre –
Căci te-au adunat din smîrcuri stătute,
Să curgi în firav șuvoi, de lumină murdară.
Și, totuși, te-aș bea, netemător, ca pe o vietate moartă,
Neschițând grimase de scârbă - semn de ură și dispreț –
N-ai putea să-mi mai intoxici pieptul,
mai mult decât este
Obidit de înșelătoare iluzii, ce persistă
Ca tăria ta – încinsă de vrajă și blestem,
Să moară sub clar de lună, cine te-ar bea.
Ca promisiunile unei femei plecate în zori –
lacom se pierde cel care te gustă,
De aceea te urăsc și te blestem –
să te ucidă pe tine în zori, mai întâi,
Cel care te-ar vedea, și învinsă de privirea
Mai tare, a ochiului senin, să dispari pentru totdeauna,
Jos, în infern, sau să devii, curată frunză de pelin.

Dorințe și soare

Așteptarea nejustificată până-n zori,
Corabia cu care vom pleca dincolo de zare,
Valurile mării lovind mereu același țărm,
Surâsul tău – nu mai puțin amar la despărțire –
Toate astea – nu le voi mai avea, niciodată.

Scânteia tremurândă a soarelui la apus,
Ultima pâlpâire de viață în pieptul unui bolnav,
Prăbușirea frumosului în fața haoticului,
Cealaltă stare a existenței – necurată, oferită nouă –
Ei bine, astea aș vrea să nu le am niciodată.

Lumina curată a depărtărilor în zori,
Gingașul tremur și curata strălucire a stelelor,
Chipul tău dulce, buzele șoptind duios cuvântul de amor,
Hotarul cel mai luminos dintre real și fantastic
Și o sublimă și infinită existență, purtată pe aripi de
lumină,
Toate astea le voi păstra în suflet, întotdeauna.

Fulger ocular

Peste aceste priviri nu se mai poate călători.
E un foc, o nebunie a cuvintelor și un vârtej
iscat din senin
Și mă tem uneori că nu ideea ne îmbărbătează,
Ci, mai degrabă culegerea florilor ofilite
În urma discernământului acestor delapidări.
Încă un gest, și s-ar spulbera totul.
Mai încap vreo două elemente,
Vorbele spuse pe șleau, ascunse acestor priviri.
Primordial, fructul s-a desprins din țărână,
A căzut apoi într-o stare vecină cu nebunia,
Tot ce credeam a fi lucruri nemărturisite.
Prin uriașe lentile optice ne privim,
Ne încălțăm bine, să nu călcăm în străchini.
Cât de amar era porumbul, necules în toamna târzie.
Stătea sub flamuri frânte, - e și aceasta
Un suspin, un strigăt pe cruce,

Să rupă existența în două. De ce ți-a fost sortit, nu scapi,
De zece ori de-ai fi tăiat
Ți-ar crește zece mâini –
Una mai nestatornică decât cealaltă.
Magna cum laudae – sau de ce priviți îndărăt –
E mult mai presus strigătul prin cuvinte
Decât această opreliște – și, darmite,
Să nu fii fidel pânzei țesute în zori,
Ce se repetă – niciodată prin aceleași cuvinte.
Existența, la puntea dintre morți –
Izvorul nesecat se va pierde în nisip.
Unde sunt mugurii, promițând deschiderea
Spre altă lume - e aici abisul –
Călătoriți, așadar, unde vă este crezul,
Consolați-vă în ideea că nu veți găsi nimic!

Logos

Cuvântul prin sine, poate naște enormități

E atât de vulgar totul, monștri și diavoli
Cu capete tăiate, sau celelalte aberații:
Căderea în țărână a chipului, întoarcerea pe loc,
Mimarea gestului de nebunie,
Nehotărârea de a lua monede turnate
Pe alt tipar – e atât de frig
Și să tem că la judecata de apoi
Nu voi ajunge intact.

Dacă ne-am teme de lumină,
Am hotărî, șovăitori, pe care dintre zei
Să-l alegem. Pe cel al nemuririi,
Sau pe cel al constanței de a fi, aici.
Căci, întotdeauna, drumul drept e mai departe
De adevăr. De patru ori, nu poți să fii
Ca prima dată. Înșală puntea dintre cuvinte,
Leagănul ursit nouă, și ce e străin –
Haina de in – sau, cerșetor în zări întunecate,
Vis decent, scadența nelămurită.

E vai și amar de trupul nostru,
Iască să iște focul, din senin.

Dorris Waldenstein,
In Wäldern – Steine,*
Zwischen den ” ”Prunduri” ”
Nihil ist –**
Nu e mai departe decât azi,
Când te-am văzut prima dată,
Deși mereu îți invoc chipul –
Vae Victis!*** Te salută muritorii –
E una și aceeași ființă, detestare
A existenței – cum mi s-ar spune,
Să nu mai fiu aici, unde să plec,
Cad între nisipuri!!

*

Te-aș fi întâlnit aici, sau indiferent unde, în altă parte, pentru a arăta cât e de universal acest pământ.
Cunună de flori și stele ți-aș fi atârnat în păr. Nicăieri nu le-ai fi purtat mai mândră decât pe acest
pământ. De pe țărmul mării, rătăcind până pe piscurile înzăpezite ale munților, ai fi existat întotdeauna.
Chiar dacă totuși nu ești aici, exiști. Cred în tine și în existența ta veșnică.

*În păduri, pietre (germ.)

**Între prunduri, (germ., lat.)

nimic este

***Vai victimelor! (lat.)

Declin sentimental

Deplină facultate de a conștientiza totul.
Se dedică ție, din lut venită, cu o posibilă
Întoarcere spre alte elemente: antifoc, antiviziune
Și, mai ales, totuși, antimaterie.
Se poate anagrama acest nume, turnându-l în litere
păgâne:
Prunduș Gheorghina - spun fără-nconjur acest nume
Și mă gândesc la neant.

- Idee spusă ție, Gheorghina.

Să nu mai curgă atâta sânge,
Mi-e silă de această abluțiune
Ștearsă a zeilor.
Tu, de câte ori îți trădezi inima,
Într-o singură zi, sau, uneori
Zei s-au coborât aici.
Doamne, scut luminii din crâng
Aș pune – festinul cuvintelor.
Lasă-mă să mângâi spada –
Scut sau lance, mi-e totuna.
Dacă cazi, nu te mai ridici.
Te invocă marea - departe-i de aici.
Și dacă-i mort - smulgeți-i laurii,
Dumnezeiesc e zeul - el nu e lut,
Crucea sfărâmată – Cristoși căzuți din cer.
Iadul când a fost primenit –
Înlănțuiți nemurirea - stâncă sfărâmată-n vis.
Ce poți oferi - același spasm obiectiv,
Deturnare de aștri, nu încap
În plânsetul cuvintelor – delimitarea spațiilor
De acest handicap al privirii.
Ni se reproșează
Neavizarea la timp. Lucrez util
În câmp de faianță. Câte unul
E năvodul de iarbă, prins în chingi –
Vai, ce rece despotism,
Tu, Satană, fierul ros,
Marginile privirii - zeul a anulat lumina.

Și vai, cred în marmoră, sau
Să-ți schimbi giulgiul de zece ori.
Mai bine ascunde-ți chipul,
Tu când ești, ești aici – mai prielnic,
În plină iarnă – topirea firii.
Nu ești, nu pot să cred, căci
Gheorghina e vie, ea nu e prund și
Nici nisip, mișcătoare valuri
Nici atât- și de ce
Nu mă credeți, e real soclul
De așezare inițială a valorilor.
Scăldați-mă în valuri, să nu rămână
Flamuri, veșminte și obiceiuri
Din trecut, mai bine ea, Gheorghina.

Aniversare

E mereu aceeași vârstă și se repetă
la nesfârșit: 20 de ani. Cu același
rece suspin, privești zărilor căzute.
Nu privi înapoi: Te dor zeii, drept
înainte e o STEA: prima, a doua
sau ultima. Spre ele privește.
Smulge-ți strigătul din noaptea
întunecată. Acordă viitorului o
privire. Neagă-ți trecutul și
păstrează-ți viața pe soclul unic al
devenirii interumane. Pe aceeași
planetă, s-ar naște alți oameni.
Privește-i tu și fii mândră de
Existența ta.

Îmi sprijin gândul de visul tău:
Iată, s-a desprins marea de cîntece,
S-au dus pescărușii, în seara asta,
Să doarmă în alte zări.

Se ivește soarele din mare,
Crește iedera din prunduri
Și albastru e cerul gândirii noastre.

În joc de șerpi și sclavi,
Dăruieți altor zei, jerbe păgâne, e altarul,
Părul și strălucirea devenirii tale.

Peste tot același nume, ca o vibrație
A apei mereu crescânde, Gheorghina.

Vis, vis, ce mai vis străbătu fiorul.
Ți-e casa templu, nicicând n-a fost soarele
Mai aproape de obraz ca acum.

Și neînvinsul soare se crede scrum,
Când tu te naști din stea,
Drumul prin zăpadă, pulbere sau vis
luminându-l.

Ce este gura ta,
Cerneală roșie, sau castel sălbatic,
Cu zidurile umede, elastice și nestatornice,
Neîncetat chemându-mă spre tine.

Îți crăp privirea să pătrundă prin ea
Chiar visul revenit din jertfă,
Gust din sângele tău, sau ramura
Desprinsă de păr, drumul spre un eros împlinit,

Unde ești tu, unică ființă, de câteva ori pe zi
datoare morții?

Pentru toți zeii
Bătând în roșu,
Albastru sau violet,
Mă rog acum.

Pentru somnul din noi,
Așijderea pentru Faraonul
Și noaptea din pietrele
Templului.

Invoc mări.
Cred în nisipuri,
Acord o privire munților,
Conjur zeii, și, ingrati,
Mă întorc la nevertebrate.

Te mai iubesc odată, o singură dată, și te despoi
De fulgerul vânat și recea lui devenire în vid.
Urăsc zeii, lumina, fruct crescut pe altoi
Sălbatic, de pom neudat, fruct izbindu-se de zid.

Îți măsoar privirea, ființa, tenul și buzele
Cu o sarcastică și continuă dorință, carcasă
Peste vise pun eu singur și jaluzele
Dincolo de zare, stânci și marea casă

De piatră, prin mâini albe și ce mai este
În ființa ta, să petreacă zeii întinși pe jos,
Fluier în grabă, mă conving că este
Al nemuririi vad, sub privirea, neîndoios

Mai presus de viață, neant sau pulbere,
Prin tine însăși, trupul tău perfect ar fi
De n-ar fi ochiul, sau zeul să tulbure
Constanța vieții pe pământ, a vrea sau a trăi.

Și atunci, într-un singur gând, rostesc:
Te cheamă pietrele,
Pădurile, munții și apele,
Prin ele însele și vino să vezi
Cum trec toate, numai frumusețea ta
Este nemuritoare.

Prin ce anume, strigai într-un amurg de seară,
Prin ce, repetau sarcastic munții, suntem aici
De mii de ani, cine ne repetă întâietatea?

Cine altcineva decât ea.

Prin ea, prin ea, viața ei,
Prin păr, ochi, buze și chip și mai presus
Existența unui vis unitar, în afara lui însuși,
Greu de conceput, unic de imaginat, imposibil
De escaladat, ea însăși.
Te iubesc.

Imn de flori

Iar când vine primăvara,
Și înverzesc câmpiile,
Ingrat înfloresc pomii,
 florile și visele
Se scutură pe pământ, nu știu
Ce să culeg mai întâi:
Raza de soare, flori de mai,
Ori tainica rază din ochii tăi –
Căci cred în toate, dar nu știu ce să fac,
Și atunci te sărut și zic: Bine că
Exiști în depărtare, ce bine că existi
Și mă porți cu o amăgire înspre Tine.

Tu

Te mai întorci spre vis, dorindu-ți ca viața
Să transpună elogiul în umbră, sacrul
Să devină vid, nemaiatârându-ți clipa,
Visând, de mirajele privirii.
Să crezi în lanul de grâu și miresme de flori,
Petrecându-ți, ostentativ privirea.
S-au copt strugurii, vineți – amărui,
Ape tulburi, ca ochii tăi, ce cred despre asta,
Să-i despresor de lumină, sau pulbere,
Să mă întorc la ei, și apoi, sărutându-ți buzele,
Amară gură, rupându-ți spasmul de trup și visându-mă
Cu tine împreună, dincolo de moarte.

*

Să-mi spui Tu, în acest amurg de seară,
De ce ajung munții în mare,
Cum să-ți răstorni privirea, sorbind
Încă odată apa din jgheaburi
Și munții deveniți praf.

Să-mi spui asta, dislocându-ți mintea,
Visul și strania ființă de eternul,
Iată, devenit gol și, onomastic,
Nemaisărbătorit fiind.

Eu desfid această primă încercare,
Căci visul e scurt, sarcofag trecut prin milenii.
Erupe doar plumbul , în vânăț șuvoi și derâde zborul.
Cum crezi că s-ar altoi totul, să se mai nască
Odată. Pădure rară, visuri de brazi,
Buze, trup și iluzie. Te iubesc, te cred zeiță,
Te ador, blestem negând
Și sfidând orice întrebare.

Dedicație (I)

Pentru primul verb, despovărat de dureri,
Pentru cel de al doilea, lumina din amurg,
Recea devenire, apusul vânăț, lumina din ochii tăi,
Plumbul topit, să curgă în firav șuvoi.
Pasul dintre milenii, vârsta ta, visul tău
Și anemia stărilor postexistențiale.
Exiști, superbă zeiță, nopți conjurând,
Invoc chipul, crez în aștri, departe,
Luminând steaua ta, Te iubesc, Gheorghina.

Dedicație (II)

Toți oamenii trebuie să moară,
 șteiu asta.
 Dar te sfătuiesc, tânără să rămâi;
 Păstrează-ți privirea, pereții, întoarcerile
 Și visele unei alte dorinți, păstrează
 Ce găsești important, liniștile, ochii
 Privind în sus, pajiștile, de salcii
 Vise și suflute golite, vise
 Sfărâmând, în pădure, iezi,
 Drum încâlcit, mersul, existența,
 Ființa ta, tu însăți, Gheorghina.

Iluzii de iarnă

E prea adâncă noaptea și cerul la apus,
Să-ți fac din față zi, să-ți măsoar, ca pe un sarcofag,
privirea.
Nu te rețin, în ploi și tremur de frunze,
Decad, întorcându-mă pe loc, smulgându-mi rece,
lumina din ochi.
Conjur asfințitul, pasul dintre lumini
Și ți-aș răpi farmecul ce-l pot oferi munții-
stalactite din adâncuri,
Să îndepărtez clipa de vis, răpindu-te,
periplu veșnic prin priviri.

Poem

Existenței tale

Iar eu,
Îți înconjur numele cu zăpadă și strig,
Izbăvindu-mă de nemurire,
Întorcându-mă spre neființă:
- Tu ești, căci altfel m-aș apropia
De pământ, Cer, nori și stele, reclădindu-te din nou,
Într-un trup mult mai sideriu și imprecis conturat,

Ori într-un trup, pe care atingându-l, sărutându-l
Și iubindu-l, până la urmă l-aș transforma în neant.

Fulger de lumină verde,
Fulger de lumină albastră,
Intersectat unul cu celălalt
S-ar naște într-o clipă, coloane fără sfârșit,
Șuvițe de fum, platforme sprijinindu-se
direct de sufletele noastre.

Îți iau ochii; în limpede amurg de seară
Ți-s mai dulce, dăltuiți în chip.
Pentru ca viața să nu fie vis, să-ți prelungești orele
În ajunul trecerii sângelui prin buze
Si al acelor de ceasornic, oprite la aceeași
petală a toamnei.

Imn

Să mă scald în nemurire cu ochii deschiși –
retezându-ți visele și să exclam:
Nici o durere nu-i mai adâncă decât preludiul unei răni
straniu înrădăcinată în noi.
Și să-ți mângâi chipul, aspră stâncă, în murmur de dulce
și tandru blestem.
Te iubesc, noaptea-i adâncă, de fulgerele țâșnind din adâncuri
Mă tem. Ochii ți-s vis și viclenie amară,
Prinse în chingi. Nu mă îndepărtez de aici, căci te lovesc
prin taina nemuririi, dăruită ție.
În straniu amurg de toamnă, cum ți se învoldurează părul,
Să fie un semn al frumuseții tale. Îți sorb veninul
Și casa mi-o duc eu singur, sfârșit ce-l merit, pedeapsă
Pentru zei, căci cred în amurg, răpind lumina din ochii tăi.

✻

Gelozia urcând în mine,
asemeni unor otrăvitoare ape
Țâșnind din adâncuri.
Prin gesturi, ochi și fel de a fi, să sădești iubirea
în inima tinerei fete.
Izbânda nemăsurată a pașilor pribegiți în deșert.

Aurul din carate, fulger de diamante,
să-ți măsoari nemurirea.

Strig, lacună făcând la poarta viselor:
- Ești tu, fantomatic trecând printre noi;
Te zăresc, nebunie aducând și flamuri rupte.
Îți conjur numele, nu exiști, palide flori,
Deturnare de vise, crezuri și legămante rupte.
Te iubesc, mă dor munții, strig și conving apele
Să-și mute albia, stelele să nu mai răsară.
Cad peste vise, punți în vad legănându-se, iubesc urma
Trecerii tale și visul născut pe soclul
Devenirii tale. Sorb roua dinspre tine. Te iubesc.

Interpretări pe temă fixă

E un blestem,
Să-ți stea părul strâns-
Și nu revărsat pe umeri, fluturând în vânt,
Răzvrătire împotriva nopții ce va veni.
Nici o noapte nu-i mai adâncă decât ochii tăi,
Nici o beznă mai întunecată decât părul tău.
Buzele ți-s amare, dulci și, uneori, sarcastice,
Mai veninoase decât orice vin oprit
în toamna târzie,
Ciorchine și fruct copt, struguri să muști adânc din ei,
Înveninându-ți sufletul.

Te iubesc, cum te-aș cuprinde în brațe, roșie ca mărul,
Să-mi înec respirația cu buzele tale
Și să te știu toată lângă mine, zbatându-te

Între vis și durere, să te las din brațe.
Aș pune capăt visului atunci, sărutându-te, o dată,
De zece, de o mie de ori, până ai deveni
și tu un semn
Al iubirii, al urii și al existenței
frumuseții pe pământ.

*

GHEORGHINA, munți de piatră, șes de râuri
Printre vise și delți șerpuind,
Cer de stele, vrajă și misteruri,
Să-ți cauți nemurirea printre ele.

Mai izbăvescu-mă de sete și vis nepotolit,
Să-ți caut existența printre aștri, departe,
Un vânt din Infern ori Paradis pornit
Să-mi prelungească viața, ducând-o peste moarte.

Și să-ți pun pe frunte lauri, mândră cunună
De flori, stele, mărăcini și albe veșminte,
Cu izvoare șoptind printre pietre, ce adună
Dincolo de zare, în cimitir de oseminte,

Amare, sfărâmate scoici și vetre rupte,
Pe unda aceluiași crunt și sarcastic blestem,
Nu de aceste roți, trecute prin sânge, alăute
Și flauturi, vestind moartea – mă tem,

Ci de ceva mai tare, mai presus de noi,
Că va veni o vreme, fără flori și un regret
Față de viață și vis – iar noi, decăzuți eroi,
Căutând zadarnic în mocirla neantului, adânc creuzet.

.....
Sub rece privire de stele, frângându-mi existența, nebun de durere,
Aș rătăci printre prunduri, în noaptea întunecată,
Strigându-te mereu, smulgându-mi carnea, într-o stranie plăcere,
Negându-mi viața, mi-aș zdrobi de zidurile morții inima toată.

Poem de sfârșitul existenței

Să-mi spui tu mie în acest amurg de seară
De ce ajung munții în mare,
Cum să-ți răstorni privirea, sorbind
Încă o dată apa din jgheaburi
Și munții deveniți praf.
Să-mi spui asta, dislocându-ți mintea,
Visul și strania ființa de eternul
Iată, devenit gol și, onomastic,
Nemaisărbătorit fiind?
Când ți se pare că viața a pulsat încă o dată,
Cum se ridică scrumul și
Pasărea phoenix la viață
Și moarte, căderea stelelor
Care îți aduc comparație
Supremă împotriva firii, verde
Ireductibil, la un preludiu de vis și regret.
Să nu-ți renegi privirea, aloc
O viziune visului, șteampul
Bătătorind piatra, casa
Sfârșimată în moară.
Direcțional, renaște amestecul
De fiare, ruginire și nesupunere.
Oarbă este această contaminare
Și prelungește existența.
Să crezi în apocaliptica
Desfășurare de crezuri.
Buzele, unește-le cu ale mele,
Să curgă în spasmul privirii.
Desfă această primă încarcerare,
Căci viul e mut, sarcofag
Trecut prin milenii, erupe doar plumbul
În vânat șuvoi și derâde zborul.
Cum crezi că s-ar altoi totul,
Să se mai nască o dată,
Pădure rară, visul din zori,
Buze, trup, chip și iluzii,
Te iubesc, prin avid spasm,
Te cred zeiță, te ador, te iubesc. Blestem
negând și desfidând, te iubesc.

Vezi ,și tu ai putea
Să nu mai fii într-o zi-
Și atunci unde te-aș căuta, iubito,
Unde?
Ți-am văzut chipul răsfânt
În unda neclară a apei;
M-am întors nesățios spre pământ,
Strigând: fă-mi, Doamne, să pot ține
În sufletul nemernic chipul ei,
Redă-i imaginea de-o clipă
Și ,atunci, sufletul meu
Ar fi în continuare pentru ea.
Zeițele s-ar preface în piatră -
Atât de ordinară, și nu nobilă
Spiță - cum ești tu.
Dacă ai fi printre ele,
Să fii acolo întotdeauna
Cu enigmatică frumusețea ta,
Într-un puls al întrecerii
Cu universul zeilor ostili.

Procesiune aprinsă

Nu mi-am videcat trupul de lepră
de două ori
și iată,
săgețile rîndunelelor spintecă
din nou văzduhul.
In așteptarea cuvântului de ordine,
pentru a dovedi
că durerea există.
Vor pleca iar, chiar îndată,
spre miazăzi,
unde există lumina;
cine știe ce adânci cuptoare
și încrâncenate cazne,
la înalte temperaturi,
le pregătește destinul.
Suierul de glonț
sau ghiuleaua de tun
care trec pe lângă noi
sunt țepi de venin
pătrunse în suflet.
Nu smulgem aceste clișee.
Gol, fără acoperământ,
sufletul s-ar revărsa-n mare.
Ce e mai dureros,
decât o îndepărtare continuă
și o dislocare-
flux și reflux, de fapt,
de țărm a valurilor
și a opintirii ideilor?

*

Atunci cînd noaptea urmează zilei,totul este pierdut, crezul definitiv răpus;
drumuri în devenire nu mai sunt,sunetul de clopot îndepărtat, bătînd mut,
se smulge din inimă orice speranță,fruntea oricât ar fi fost de sus.
Pe cărări pierdute,prin noroiul dens,iți porți trupul gîrbovit și slut.

Rămîne un ideal pierdut și îndepărtat,o frumusețe divină
nu poate mai mult să lumineze sufletul,să-l mîngâie;
nu este decît o palidă reeditare,o șovăielnică lumină
a tot ce ar fi fost,dar îndepărtat în neguri,pe vecie.

Nu e moartea bunul cel mai de preț,ce-ți rămîne atunci,
plecînd în altă lume,rămân mîndre holde și câmpuri nesfârșite-
sub a soarelui lumină,primăvara din nou zîmbind,păduri și lunci,
spre lumea tainelor nesfârșite, găsind ce-ai fi vrut,idei și dorințe?

Semn

Mulțumesc
pentru naștere,
pentru viață,
pentru moarte,
pentru lumina din zori,
pentru cea a zilei,
cât și pentru cea din amurg.
Pentru firul
despicat în patru.
Și pentru acest Doamne-ajută-
rostit la fiecare pas.

*

Mulțumesc
pentru naștere,
pentru viață,
pentru moarte.

Pentru lumina din zori,
pentru cea a zilei,
cât și pentru cea din amurg.
Pentru proiectul de constituire
al antimateriei,
cât și pentru acest Doamne-ajută,
rostit la fiecare pas.
Nu a fost decât
o rupere de nori, în amonte.
La ultimul festin de piatră al zeilor
nu mai era nimeni.
Invocat de pretutindeni,
Dumnezeu nu era nicăieri.

Soare pentru oameni

O sabie rămâne o sabie,
în ultimă instanță, domnilor.
Creierul prăjindu-se
pe plita înroșită a gândurilor.

Zăpada minții topindu-se
și arcuită
prin inelele privirii, uneori.

Această virginitate,
părelnic și ultimul spasm, nouă
răpită;
visul care se repetă și casa
făcută din ziduri.

Curtea, bolți surpate, călătorești
spre stele, adâncindu-ți ochii
în fântâna ei.

Nu crap în două murmurul
de buze, vis și neant
e amor.

Tot terenul dinspre soare-răsare
și, alunecând, teren neelucidat.

Orizantal

De lumina prea tare
sânt orbit.
Nimic de căutat,sau, mai bine,
să pretindem descătușarea.
Uneori, culoarea se prinde,
alteori, nu.
Neîndoielnic,spinul pătrunzător,
câteodată întreprinzătoare gânduri.
Stau dus,uneori un așezământ
pe pământul gol,nu mi-ar folosi.
Dîră lăsată de lumină pe cer,
traietorii și urme din discursul zeilor.
La început mi se pare absurdă
chiar pluralitatea zeilor.
Apoi,m-am obișnuit
cu existența lor,însiși;
încet, câte unul ,au început
să vină lângă mine.
Își căutau un loc convenabil,
lângă realitatea lumii:omul.
Puteam să nu te mai văd odată,
mi-ar fi rămas chipul,statornic,
ți-aș spune nu.
Pe cele mai îndepărtate meleaguri
se iscă răzbunarea .
De ce, ce nu ți-aș fi dat,
iubirea, inima,viața,
sau credința în tine?
n-aș fi luat nimic,deși
ochii, fața,frumusețea
și felul de a fi
întrec orice măsură dumnezeiască.

Index

Ne câștigăm existența
trăgând la sorți
aceste planete ,
mult mai mari,
mai rotunde
și mai albastre,
de fapt.

Privind acești ochi,
mai curați ca oricând,
acest chip mai uman,
sculptat de vis.

Savurând gândul,
ideea și raza de soare,
trecând prin spectrul
devenirii noastre.

Mângâind cu mânuși,
cu degete sau fără,
întinderea nemărginită,
numită pământ.

Și devorând sarcasmul
spuselor de noi,
pe vis de plută
e zborul,
crezul în om.

Omenește și tot
ce este posibil-
a trăi și a reține
în visul etern
al umanității.

*

Imagini suprapuse în creier,
delict de distrugere matern .

Acest punct culminant,
încă fumegând;

nimic mai delicios încă,
decât viața murind.

Vă doresc, cum cad ceruri,
decât stea risipind,

alți zei,alte ceruri,
noi am reface oameni.

Nu seduce în ispite și omul
ce nouă ni-i dat, atom

de praf și cremene,
pe loc,din mal preludiu.

Si viața,extraordinar,visul
e supraarogare,depinde de sine,

să fie veșnică lacrima-
quantum de idei,pe rută

doar spini și gheață,e târziu,
cu început de neînlăturare,

pe roți,de curbe,stele și zei
nemijlociți și alți zei ,ție.

Stare

Ne-ar apăsa
și ne-ar durea
cu mult mai mult
în suflet:
lumina neclară din ochi,
ca după o existență decăzută.
Rănila nevindecabile,
într-o inimă curată.
Strigătul de durere,
pierdut în noapte.
Pipăitul nesigur
al mâinii tremurânde.
Intoarcerea zdrobită
a sufletului, rostind frânt:
-acolo sus nu e nimic!
ne-ar durea mai mult,
dacă n-am rosti mândri:
-suntem oameni!

Determinism

Mult mai durabilă
E ideea de cenușă, chiar-
Scrumul risipit al lucrurilor distruse odată.
Mult mai durabil
Decît toate lucrurile
Care pretind a fi
Elemente reale ale existenței noastre.
Căci amintirea lucrurilor prefăcute-n scrum,
Precum și fantastica și nefireasca transformare
A tot ce era viu, în cenușă și neant,
Insistă și planează tot mai mult
Asupra noastră- și ne schimbă cugetul-
Decît starea actuală a lucrurilor care există.

Realitate

La trecerea în neîntință
nu vor fi flori.
Nici arătări dumnezeiești, apoi,
ci ,doar rece lut de mormânt,
asemeni ideilor purtate prin viață
-fără prea mult sprijin-
de către cel care a trăit.

Căutări

Vai ce mare e marea.
Nu voi căuta niciodată
preludiul vieții și al ființelor care mor.
De ce să izbești marea, mai bine
fură-ți tâmpla de val și reazămă
gândul de vis,să crezi că albastrul,
cuprîzându-l în brațe,mai încapă în tine.
Eu nu te caut,să vii tu aici, poate așa e bine.
Conjur falsul și desprinderea de viață.
Ochi unitari,cândva,vis în pleavă ,
deveniți mai goi ca prima dată,
să curgă nemurirea peste ei,gesturi,
mimica,reflexe și buzele
din tine îți opresc respirația.
Le convoci uneori,amîndouă,
dăruindu-ți spasmul și apropierea
de sărut,față,de chip, luminat e totul,
munții, apoi,imagini ale gândirii.
Tu știi secretul.
Fără dezlegare,e lumea smulsă nouă!
apoi vidul,prin interpretare mereu laconică,
reînviind zborul,misterul de fugă,fals
și fulgi mari,peste ocean ambarcațiuni,
de stea și, prin ordin, cuvânt nespus,în carcera
cuvintelor,cuprind în brațe,ce al meu iubesc,
pe tine însăși, te iubesc, Gheorgina.

Ars poetica I

Pierdusem totul, într-o anumită zi,
din prea mare cutezanță.
Îmi rămâneau aceste versuri, la
coborârea în infern.

Această câmpie pe care nu mai e nimeni.
Suspînul de izvor, chemând depărtarea.
Razele soarelui, murind în asfințit.
Visul de fecioară, sfârșit în zori.
Mâna ta, atât de albă, răsărind printre spini și buruieni.
Buzele tale, nemaisărutate fiind, otrăvite de patima voluptății.
Privirile noaste, îndreptate spre aceeași stea-
Curată, dar îndepărtată și misterioasă stea.

*

Te-aș fi întâlnit aici sau în altă parte, indiferent unde, pentru a demonstra
cât e de universal acest românesc pământ. Că uni de flori și stele
ți-aș fi atârnat în păr; niciunde nu le-ai fi purtat mai mândră ca pe acest
pământ. Rătăcind de pe țărmul mării, până pe piscurile înzăpezite ale munților
Carpați. De aceea, tot ce se leagă de aceste meleaguri și de existența unui popor,
ești tu. Prin tine văd totul: suferințele, durerea înaintașilor și, mai ales,
ce-ar fi trebuit să fie, varianta de sărbătoare a limbii și crezul acestui popor,
neîntinat de nici o neizbândă, oricare ar fi fost ea. Cred în tine și în existența ta veșnică.

*

Trăim. Pentru a ne milogi existența,cu încă o privire. A acorda acestor pustnici nevrednicia firii. Esența contorsionată de aceste baremuri. Un cal de brad sau lasă-mă să privesc înapoi. Fire nevăzute ne leagă și totuși cercul strâmt se învâрте în jurul axei,prelungită sarcastic cu încă o treaptă; se învâрте haosul, totul își revendică, poetic, unica formă de a fi.Sfinte Sisoe, să te trag în car, în luptă ți-s biciuiți caii. Mare e discrepanța, Doamne, și nu știu ce să aleg, dintre hăul căscat și muchia îngustă pe care se analizează totul.Cât de mult se impotrivește trupește și mai adiacent și neconfidențial,ce m-aș lămuri eu insumi.curgând pe nisip.

*

Te iubesc mai mult
decât pe orice stea
din Grup centauri,
ori din Calea lactee,

decât pe orice stea
din toate galaxiile
care vor veni
după noi.

Vis

Trăim.Ne transpunem existența
în carnea și sângele urmașilor.
Trecem peste trupuri fibroase,
acordăm prezentului alt viitor
și îngemănăm timpului o amintire,
îndepărtându-ne de clipa numită prezent.
Privim cercul strâmt, învârtindu-se sarcastic
în jurul axei ,mărită cu o treaptă,
și nu putem să discernem hăul căscat
de muchia îngustă,pe care se analizează totul.

Răspântie

Creierul mare e nebun,
spre creierul mic,
să ne îndreptăm, aşadar.
Salt neaşteptat peste cuvinte,
represalii neaşteptate, izbiri bruşte,
căderi în abisuri, iar eu nu pot
să-ntind mâna, să mă ridic,
sau să aştept şi să mulţumesc
pentru o uniformitate, cel puţin.
Planetele asezându-se în ordine perfectă
înaintea mea:
-ce le lipseşte acestor aştri,
pentru a deveni veşnici:
-lumina, strigai, căci altfel
totul e vis. Ruga şi
starea fixă nu există, nici măcar
pentru întinderile nemăsurabile
ale celorlalte feţe.

Negaţie

Propunere de ps la un refuz

Lupi însetaţi şi flămânzi îşi târau prada prin ochii tăi,
oglinzi adânci şi amare, otrăvuri să-ţi speli sufletul ,incarcerându-l.
Uli nesătui şi hulpavi se roteau deasupra mea,
deşi le-am dat prada s-o ducă de aici .
De departe, la ţărnul uitării, fructele păreau lăsate de izbelişte.
Mânia cuvintelor nu putea fi mai amară
decât sarea lacrimilor tale.
Visul încrâncenat al unei statui aşezate fără rost.
Delirul spasmodic al plăcerilor perverse ale firii.
Maiestatea sa rănită de moarte pe soclul josnic al trădării.
Gândul, neţărmuită umbră, să răţacească printr-un destin nefavorabil.
Piedica nestatorniciei rănită de freamătul buzelor tale.
Mă gândesc cât de mult te-aş pierde, dacă te-aş mai câştiga o singură dată.

Lumina

Ars poetica

Con de lumină elogiât, pentru orice
fel de lumină,dar, mai ales pentru cea
pe care am dori să o avem întotdeauna,
curată și albastră, lumina de gânduri și
fapte din adâncuri,dincolo de ape și
fapte murdare.
Luptei din adâncuri,artei de a trăi și, mai
ales,de a muri sub pământ.

În sălbătice cadențări și izbiri de roți,
ieșim într-un târziu din mină,
visam că ne scoate morți pe toți,
zilnic, dincolo de plictisul de rutină.

Nu vroiam să fim anume:zei,idoli ori mineri,
ne transpunem existența prin viu grai,
copiind ziua de azi, de mâine,pe cea de ieri,
purtând al mizeriei și al neputinței strai.

E și asta o lumină sumbră din suflet, ce doare,
de a te ști mereu existând sub pământ,
a invoca uneori, în vis,nemuritorul soare
și de a fi cu diavolul, părtaș prin legământ.

Nestinsa, acuta foame de forme dulci și tari ,
existând pe un alt tărâm al devenirii noastre,
ne face să uităm că în fond suntem barbari,
doritori în vis de alte forme mari, albastre.

Visul de trecere prin inimă e batjocură,
amar mângâiate și dulci iubiri,
nu poate să ne liniștească, căci sinecura*
doar setea unei lumini e, în rest, doar amăgiri.

Cât e de departe,de aici până la buzele tale-
și ce fierbinte rugă mă cuprinde uneori,
de a lăsa totul:mina,minereul și fiarele
ce mă țin strâns,mă cutremură și-mi dau fiori.

* Slujbă, ocupație mărunță.

Ori până îți voi mângâia chipul, ființa și visul
nu va fi decât o dulce realitate,
de a învinge și depăși abisul,
a sări peste ale infernului și uitării trepte.

Dar trebuie să rabd, visului din zori să-i pun capăt,
ca și cum ai fi și tu umbră, viața- iluzie,
să o bei amară, să nu te trezești niciodată,
rătăcind prin bezna nemuririi și a lumini din adâncuri.

Poem-vis

Discurs de liberă cădere.
Nimicire de zei, aștri și
Ființe.

Legii interzise și legilor care
descompun materia, turnând-o în vid
și invers. E un ciclu care se repetă
la nesfârșit, dar prin alte forme,
înfinit mai vaste, mai dureroase
și mai neinteligibile.

Trăiam în vid. Norii mureau de sete.
Piciorul nu întâlnea fir de iarbă.
Cu fața în jos, planetele zăceau în adâncuri.
Mă culc pe cioburi, frânturi de stele, strigătoare la cer.
Suflarea neisprăvită, ucigătoare a deșertului mă doboară.
Nu detest neantul. O iluzie de viață și o pulbere de vis
Îmi amestec în gânduri. Trec peste punți, firav șuvoi,
Iarbă neîncolțită, apă pierdută în nisip.
Conjur numele tău, la confluența dintre milenii.
(Ce ai să faci, repeta sarcastic duhul vorbirii, până când
Ai să-ți interpui palida umbră între tine și soare,
Desculț și orb de ființă, mergând și privind înainte,
Mai înainte ca rugul așteptării să fi ars în întregime?
Nu-i decât potopul comensurabil cu descătușarea
Și desfacerea lacătului de tainele inimii.)
Visul străbătu neantul și paloarea gândirii. Punct
Continuu, săgeată torsionată, mărăcini, scai

Și spini pe suflet. False păsări, pietre imitând zborul,
Curcubee de flori, răcnete și morminte dispuse fals
Pe teritoriul de arșiță, vis și răcoare, uneori,
Numit pământ. Îngemănarea de crengi și fruct cules
Prea târziu, din leagănul oprit. Se mai păstrează
Doar cadența nestrămutată a pașilor pribegiți de dor.
Zări, zări, ucigătoare zări cad dinspre noi în suflet,
Privirii punând capăt.
Adulmecă mirosul și carnea aburindă, pentru a amuți deodată
În chip de umbră și blestem.
Topesc neantul, fac din noapte zi, continuu cred în zei
Și arunc sulii, ocheade ascuțite spre absurd -
Polemic, e ultima dispută dinspre distanțarea cuvintelor.
Răsăritul sacru e mort și însingurat pe soclul
De prăbușire în vid, liberă cădere spre nimic.
Ar fi mai presus nemurirea, dar nu ridici trupul,
Inima și sufletul de două ori. Carnea se prefăce scrum,
Sângele e praf mort, nemurirea urcă din ele, părăsindu-le,
Iar noi nu interpretăm excesul de zel, decât ca palidă
Și fantomatică existență. Urâm moartea, dar ne contopim cu ea.
Nu mai existăm.

Resurecție

22 decembrie 1989

Plouă.

Privesc încă o dată
Candela așezată-n oglindă.

Presar un noian de întrebări
Peste sufletul morților.

Smulg verdele crud al ierbii
Pentru o altă planetă albastră.

Despic creierul
În patru sori mărunți-
Halucinantă stea căzând.

Buzele femeii iubite
Nu le-am mai sărutat-

Nici trupul, nici sufletul,
Pasăre-n zbor nemărturisit
Al iubirii.

Am lovit zeii -
Cu fulgerul din suflet
Despicam veșnicia.
Negând totul:
Timpul, spațiul, universul,
Cu ideea că totul se va dezlega din cer
Pân` pe pământ.
Și invers.
Atât.

Monezi

Din ciclul *Jocuri interzise*

Iubito!
Aș vrea să cad
De la înălțimea
Buzelor tale.

Suspinând,
Să mă încarc de neliniști,
În noaptea de abolire a decretului
Privind existența unei fântâni
Cu cumpănă.

Să pasc primăveri
Cu vise și cerbi
Peregrinând singuri printre căpriorii cerului.

Această vatră de sticlă,
Denunțând puritatea extazului.

Încă un semn defuncțiilor lași;
A fost stabilită paritatea execuției.

Puțin soare. Vânt. Plopi tremurând.

Atât.

Electorat

Lege III

Se justifică prezența la urne
Prin sentința următoare:

Există ce există
În livada cu vișini.

Pun cruce lui Hristos
Sub clar de lună.

Dintre cei plecați la start,
Eu sunt ultimul.
Deasupra-i cer de stele;
Norii culeg și seamănă furtună.

În rest, doar minus infinit.
Atât.

Stea roșie

Din ciclul Sfârșit de mileniu

Experienței comuniste, așa cum a fost

Tu, condiție proletară, prin sulii și trese zvâcnind
Ce puteai să oferi extazului, pe câmpuri murind?
Sălbatic, implacabil, neprevăzut al declinului joc
Silind pe toți să stea, să simtă, să moară în același loc.

O eră nouă se ivise-n zori,
Plătind tribut la poarta acelui viciu învins...
Corăbii deturnate tainic pe-ntunecate mări,
Slujind cauza străină pierdutului paradis.

Zăcea în adânc de văgăuni, fără procese de conștiință,
Omul-scalpat, omul -delapidat, omul-mașină, omul-blestem,
Arta era un pom retezat, vorbirea dictat, tăcerea o știință,
Timpul și viața, eroii și zeii, singura vină- ieșirea din sistem.

Poem

Din când în când
Zăpada se topește pe acești
munți
Pentru a dezminți
Partea numită întreg.

Să strigi, uluitor de repede:
- Mi-e foame, da, mi-e foame,
Chiar și în limba sanscrită,
Stând în căldură, îngheț, vânt
și arșiță,
Dezbinând preludiul și calvarul
Zilelor prefăcute în secetă.

Câteodată
Îți sorb umerii sălbatici și goi-
Mă gândesc la tine și la un vârtej
nebun,
Țipând furios, dincolo de timp,
Ca și cum, vezi bine, prin lovituri
De coasă ascuțite și arcuri rupte,
Fețe cătrănite de mânie,
S-ar mai putea invoca ceva.

Atunci îți vestesc căderea
Și ,sacră rugăciune,
Întorcându-mă spre apus, rostesc:

Se poate justifica mai bine
Trecerea unui mileniu, decât o durere
În umărul stâng.

Să nu te naști din pietre, consfințindu-ți
clipa,
Căci te-ar aștepta nerăbdători, liliicii.
Te frâng, instabilă și mergi pe cărări neștiute,
Palidă aventură, până-ți aluneci fumurie
Ființa-n zare. Atunci, în profund regret,
spun:

- Nu ți-am gustat nici măcar sângele,
Să erupă nebun, val să-l beau,
Sau inexorabil, curat ca roua,
 să gust doar din el.
Sădindu-ți taina în mine, comprimând
Pământul, să te am apoi în mine,
 Gheorghina.

Distrugerea ta

Atunci când voi fi sigur
Că niciodată
Nu voi putea avea
Minunatele tale buze,
Divinul tău chip,
Dumnezeieștii tăi ochi
Și toată frumusețea ta –
Te voi ucide.

Aș înfige cuțitul în carnea ta
- Atât de albă – adânc, fără scăpare;
M-ai privi cu ochi nedumeriți,
Speriați de moarte, apoi.
Năvalnic și roșu,
Sângele va țâșni.
Viața se va stinge din tine, încet,
Albă și imaculată, cum ești tu, de fapt.
Să cazi peste mine, cu sângele șiroind,
Să simt fierbințeala dumnezeiescului tău sânge.
Iar corpul să ți-l cuprind,prăbușit,
 într-o sălbatică îmbrățișare –
Care să ne pecetluiască mai strâns
 decât orice contopire
Între natura celor două spețe – pe veșnicie.
Astfel aș dori și eu să mor, cu tine
 și prin tine.

Când sângele tău ar curge peste mine,
Mi-aș uni ființa cu destinul tău ucis –
Și cu frumusețea ce ți-aș răpi-o, astfel,
Ucigându-te și distrugându-ți ființa
Ta rănită de moarte, să devii parte
Componentă eului meu, iubita mea.

Toamna

Pledoarie pentru acest anotimp

Mai înainte de a cânta cocoșul,
am pierdut de trei ori;
mai întâi, iubirea zorilor a fost
falsă,
apoi, ce aş fi putut pierde?
Nu turma de lei străvezii, vorba
poetului, ci existența ta;
iar toamna, mai ales toamna, îmi
accentua preludiul și faptul
acestei pierderi nespuse de triste;
ce era să fac, în ajutorul căderii
sinistraților, ca și a celor secerați
mortal , trebuia să intervină cineva;
acela nu eram eu, eu pierdusem
totul.
Cine știe când nu voi mai fi executat
la zid; las la latitudinea
toamnei, răspunsul la această
întrebare.
În rest, doar, - călătorind pe vântul
nespus de trist –căzând frunzele acestei
toamne, doar minus Infinit.

Reculegere

Pentru Any și pentru toate
femeile care în decursul
stihiilor se vor naște, sfidând
scurgerea timpului, la fel ca ea.

Dacă o pisică cu ochi verzi
s-ar strecura în așternutul

meu,

ar fi o pierdere;
aș calcula numărul de
apariții posibile și numai
după aceea aș accepta drumul.

Dar poate, de fapt, să fie și
cu părul de aur, numai să
aibă ochii verzi, asta

doar, dacă nu cumva i se va
transforma , magic vorbind, culoarea
ochilor în galben sau verde pal.

Atunci va fi altă poveste. Oricum,
mângâierile tale, femeie iluzorie și
trupul, vor rămâne aceleași, până
în noaptea dăruirii. Până în noaptea uitării.

Culeg stele, timp de milenii, din părul
tău. Sunt în Grecia antică. Sau poate în
insulele desfrâului roman, (Lesbos),
sau, cine știe?

Cristina

Cântec pentru tine

Tu spui că toamna aceasta
e nespus de tristă-
dar nu e un adevăr în parte
verificat
nici măcar pentru tine,
căci, dacă m-aș trezi într-o
dimineată însingurat, dar,
din așternutul, totuși, cald, întinzând
brațele spre tine, știi tu, oare, ce
s-ar întâmpla?
Am face dragoste la a(l)titudinea
trupurilor noastre - dogorând de
fierbințeala atracției și a
du-te – vino-urilor (transformate în
căldură), bineînțeles, reciproc.
De aceea, te vreau, Cristina.

Cântec

Preludiu la penultima strofă

Să nu spună lumea, acum, că
sunt obscen,
dar, așa vreau eu,
coloane de bazalt, marmoră sau
granit, ivindu-se din apă sau
spuma mării.

Aceasta-i femeia.
Astfel poate să înnebunească bărbatul.
Dar eu, eu, unde pot să fiu,
printre care pot să mă număr?
Eu accept această fantastic de senzuală
iubire.

(Cu tot arsenalul și cortegiul de
fărădelegi, începând de la prima fată
cunoscută și până la necunoscuta între două
vârste care se dăruia cu trup sălbatic
sau pe care am văzut-o, cândva, într-un râu).
Cortegiul de plăceri și suferințe, totodată.
Obscenitatea cuprinde totul. De aceea pe
toate vă iubesc. Zeii îmi vor binecuvânta și
aproba dragostea mea năvalnică și dreaptă,
totodată.

Andreea

Rugă pentru existent ta

Mi se pare că toamna asta
nu-i la fel ca celelalte,
nu pentru c-am îmbătrânit cu

un an

- asta se poate întâmpla oricui –
dar – constat acest prejudiciu –
mai ales datorită faptului că
nu te am pe tine, crudo.

Buzele tale – căroră le datorez un
număr infinit de sărutări, n-ar
fi mai puțin suferinde, fiindcă nu le-am
sărutat eu;
putea s-o facă oricine, oricum te iubesc,
mi se pare, de fapt, că ești o imensă
sirenă, de aceea, iubito, te-aș
cuprinde în brațe, nu m-ar interesa
ce-ai spune până la urmă și pur
și avantajos ar fi faptul că te-aș avea.
Să nu-mi spui să-ți dau drumul;

Andreea, te iubesc, pentru totdeauna,
ochii tăi, trupul și existența ta,
iubirea ta, ești o puștoaică mare,
te iubesc.

Poem

Aș repeta asta de mii de ori,
De miliarde de ori, repetând, acest
gest

E cuprins în Infinit:
- Că viața nu-i vis,
Spiritul nu-i materie, iar
Dumnezeu e Infinitul.

Declin Existența lui Dumnezeu
O singură dată:
- Dumnezeu e Infinitul.

Andreea

Rugă pentru tine

Dacă toate galaxiile acestui Univers infinit
s-ar prăbuși în Neant și ai rămâne Tu, tot n-ar
fi pentru mine o pierdere. Dar dacă, vai, te-aș
pierde pe Tine, Universul infinit n-ar mai
exista. Mai mult, eu însumi, nebun de durere,
aș transforma Infinitul într-o stare de
Neanț și non existență, care a existat mai
înainte de a exista acest Infinit, care,
mai precis, n-a existat și de care se teme
atât de mult acest Univers al Infinitului
existând. Ești totul pentru mine. Te iubesc,
Andreea.

Poem

Despre Infinit (II)

Însuși Dumnezeu să se ridice
din Neant, cu fața șiroind de plăcere.

La început - deși n-a existat nici un început - iar Infinitul putea sau nu putea să existe - Dumnezeu își revendica dreptul de a emana materie și de a stăpâni noțiunea de infinit.

Nu exista nici măcar Dumnezeu. (Încă de-atunci era halucinantă în sine libera posibilitate - prin alegerea cuiva, dacă s-ar fi situat pe scara timpului de-atunci - și arbitrar, bineînțeles - a fi sau a nu fi, a supranaturalului). Genele - după o perioadă de non existență, cu toate caracterele lor, stăteau îngrămadite în haos. Dumnezeu, mișcarea și viteza nu existau încă - sau nu aveau timp să existe. Existau sau preexistau, poate, latent, nu activ. Dar eu, încă de pe atunci plângeam - îl invocam pe Dumnezeu. Altfel cum ar fi fost posibile ordinea, duioșia, plânsul unui copil și zbuciumul omenirii, de mai târziu? Și nu numai astea, chiar și Infinitul existând!

Știam că o clipă nu se poate repeta de două ori. (Căci nu te scalzi de două ori în apa aceluiași râu.) Nici două clipe nu puteau fi percepute simultan.

Așadar, genele îngrămadite haotic nu existau, mai înainte de pre existența Infinitului, și totuși, de unde porniseră toate? Le era dor, existând în neant, de ființă, de ființare, mai bine-zis?

Fenomenele paranormale îmi deveniseră cunoscute mault mai târziu. Înfrigorat, căutam perfecțiunea. Dumnezeu o picurase în femeie. (O variantă a perfecțiunii, cea terestră, doar). Uneori, ea aparținea pe nedrept altuia - bărbatului hirsut și păros. Era absurd. Detestam asta. Îmi era dor de ea. De aceea, uneori, credeam că Infinitul e simplă iluzie. Și totuși, din ce proveneau toate? Nimic, sau, mai bine-zis, ceva nu putea proveni din nimic - sau dureroasa viceversa - puteau face materia să dispară, în ce și unde - sau, dacă e veșnică, de ce e o realitate continuă, halucinantă și prezentă tocmai prin veșnicia ei? Să fac, ateu, trierea, între Dumnezeu și Infinit - între Spirit, Materie, fie chiar și în aceeași tabără și Neant, pe de celalată parte?

Materie păgână, puteai fi profundă, informatic, nedotată cu nimic? (Fără să-mi mai pun acum problema existenței tale).

Din egoism, sau patos pur existențial, admit totul. Existențialisme, numai. Nimicul, deși ar putea exista sau mai bine-zis, neexista, sau cuprinde acest Infinit, sau să nu cuprindă nimic, îl duc, gândindu-mă asupra existenței lui, până la absurd. Poate să nu existe nimic. Dar ce-i cu acest Infinit, venind dinspre trecut, mergând înspre viitor, perceput de noi înșine prin mereu prezentul nostru, dar El autoperceptându-se prin prezentul său profund-și veșnic, desigur.

(Și poate nu numai prin atât, prin această veșnicie – pot exista o infinitate de prezenturi și percepții ale acestora: (toate reduse, contopite iarăși, în unul singur)).

Organizarea materiei, pură întâmplare?

Progresul ei, corpul uman (luat și ca model, general viabil)

- cu frumusețea și obscenitatea lui, totodată. Și, în sfârșit, toate acestea raportabile la Infinitul Existând.

De ce erau necesare?

- sau, mai mult, incluse și contopite în Infinit. De ce era, la urma-urmei, necesar acest Infinit?

*

De ce era oare, necesar, acest Infinit?

Putea (El) să nu existe?

Este Neantul o formă de existență, totuși?

(Are dimensiuni, scurgere pe o axă infinită sau este ceva care nu există la urma urmei?)

Poate fi conceput de mintea umană sensul acestui cuvânt: Infinit?

(Să existe sau să nu existe ceva pentru totdeauna)

(Infinitului, ca entitate existândă, ca realitate bine definită, îi corespunde un număr pe axa numerelor, dar unui oarecare număr de pe axa numerelor nu-i mai corespunde un alt infinit. Astfel, acest Infinit înglobează toate dimensiunile deodată.

Astfel ar putea fi reprezentat cuvântul Infinit. (Nu și înțeles ca ceva, deci, repet, existențial sau neexistențial, care, totuși ,nu se sfârșește niciodată)).

Plângere

Despre Infinit (III)

Dar vai, spuse Infinitul,
Nu mai am unde să mă retrag
Căci în spatele meu
 nu mai există
Un alt Infinit.

Nu sunt vinovat că posed
Toate dimensiunile acestui
 Nesfârșit
Care sunt eu însumi.
Și că, dincolo de mine e totul
 din ce în ce mai departe de mine –
- Considerabil, dar Infinit și Nelimitat, totodată.
Sau poate să nu mai fie nimic.

Pentru că m-am născut
Din toate timpurile, deodată
- Și trebuie să exist –
Înspre o îndepărtare care nu are moarte.
Savurez eu însumi, principiile
Artificialității timpului,
Ale nonexistenței Materiei
Și ale irealității Spațiului.
Căci toate deodată și oriunde,
S-ar putea să nu mai existe.

Știam că nici el – măcar că era Infinit, atotdomnitor – atotputernic și real, nu-și putea justifica existența, împreună cu lucrurile din jur.

Neantul nici atât. El nu avea nici măcar voie să existe. Nici măcar pentru el însuși, (din punct de vedere al existenței proprii, deci, care era nonexistența sa, neposedând nici o dimensiune în timp și spațiu, dar existând, totuși).

Atunci, ce era, de fapt, totul?

Nu mai pun problema necesității sau nenecesității tuturor, fie chiar și a Neantului, ca formă de non existență, posibil de a înlocui (prin Neant), desigur, Infinitul, la un moment dat.

Poem

Andreea, te iubesc, for ever

Iubito!

Ți-am scris numele în inima mea.

Ți-am scris numele
În existența Infinitului.

De la buzele tale
Și până la esența Universului

- Nemângâiată cale –
Presar peste tot
miracolul dumnezeiesc
Al preacuratei tale existențe.

În rest, ce-aș putea să spun: Dă-mi un răspuns că ești,
Dă-mi un răspuns, convinge-mă, chiar,
Că trupul tău nu-i neant,
Că buzele tale nu sunt
din lut.

Doamne, dar de ce întunericul
Ar putea cândva
Să stăpânească viața, materia,
Universul?
Eu te iubesc. Într-o noapte de
Vară, te-aș putea vedea altfel!

Buzele tale – existența ta. Dacă
Dumnezeu există, atunci Marea Explozie
Nu-și are rostul.

În rest, prin Infinit mă voi
Contopi cu Tine. (Stranie halucinație,
Să nu mai găsești nici chiar Infinitul,
într-o anumită zi) –
Te iubesc, Andreea. For
Ever.

Enumerare

Poate că aceste fluvii
 vor mai curge
Încă o dată.

Poate că pe acest Infinit
Aș putea să-l mai întâlnesc
 vreodată.
Dar cu tine, Iubita mea,
 niciodată.

Tu nu ești lut, Neant și Nonidee,
Prezența ta continuă, sub bolți
Înlăcrimate, de o necesitate
 zeiască,
Astfel s-ar supăra zeii, dacă te-aș
 pierde –
Dar zeii, ei înșiși, unde sunt?
Și atunci, devii vid.
Te iubesc. Urcă feminitatea din
 tine
Asemeni unei ucigătoare ape
 din adâncuri.

Vino:
Măinile tale, buzele, sânii și, vai,
trupul alb ca neaua să nu se
 prefacă în scrum: altfel
cum aș putea să mă prezint în
fața lui Dumnezeu, cum aș putea
să-i justific Marea Explozie, cum aș
putea să trăiesc fără El. (De ce au
luat și au ascuns materia în vid).

Vroiam să iubesc femeia. Aș fi însoțit-o oriunde. Părțile trupului ei, ca și părțile vorbirii, erau interpretabile. Aș fi sărutat-o peste tot. Dar nu mi se dăruia. Infinitul, Dumnezeu, Lumina și dumnezeirea erau prin ea. Și prin toate femeile acestui continent. Halucinantă stea căzând, să nu te descompui în Lumină. Andreea, te iubesc, sunt singur. Te mai strig încă o dată. Asemeni lui Spartacus în fața dușmanilor, ultimii-rămași fideli lor înșiși. Ce să fac, Lumina îmi spune că ai putea exista întotdeauna. Dar, vai, vine Întunericul absolut, Neantul, și atunci exclam (privat de orice înțelegere, afecțiune și dimensiune asupra Timpului și Spațiului, ca existență, în general) – exclam, așadar: Andreea, iubita mea, unde ești, pentru că aș putea să te pierd, Dumnezeu însuși nu mi-a dat un semn că ar putea exista, vreodată. Și atunci, unde să te caut? Eu te iubesc, mai mult, panteismul iubirii mele pentru tine e prezent peste tot. Unde ești, Dumnezeule, existența Ta divină și spasmul unui balaur decapitat în zori. Între ele și, dincoace de asta, se întinde Marea Existență a Infinitului. Ești tu, Doamne, Infinitul? Dacă da, atunci, Andreea unde e? Te iubesc, să nu-mi spui că într-un amurg de seară buzele tale n-ar putea să fie ale mele. Eu zeific totul. Și pe tine, draga mea. Iubesc existența acestui pământ. Tu, Andreea, te-am întâlnit aici, te iubesc. Vino și dă-mi dragostea ta, buzele tale, trupul tău. Te iubesc. trinitatea lui Dumnezeu se contopește în Infinit. Se dizolvă în Infinit, mai bine-zis. Cine ar putea să mă hipnotizeze pentru a-mi vedea trăirile anterioare? Atunci aș vedea că nu e atât de greu să mergi desculț prin bruma unei toamne târzii, pe acest ancestral pământ – toamnă anterioară tuturor trăirilor pe care le-am putea avea vreodată. În toamna târzie te-aș iubi tot pe tine, Andreea. Te iubesc, Andreea.

Te iubesc, Andreea. Prezența ta continuă, prezența Universului Infinit.

Andreea, te iubesc.

Sfârșitul Infinitului dincolo de care nu mai există nimic.

Te iubesc, Andreea.

Andreea.

Poem

Despre tine, Andreea

Există o fată care mă iubește.
Există o fată pe care o cheamă
Andreea.

Există un plug în înaltul cerului
Care spintecă nemărginirile.
Oricum ar fi: albaștri, verzi sau
căprui,
Ochii femeii iubite sunt
ucigător
De dulci.
Numai să-ți ațintești privirile
înspre ei
Și te vei simți cuprins de o vrajă
Nesfârșită, la vederea Infinitului
sălășluind în adâncurile lor.

De fapt, Infinitul trece prin ei –
Dar așa-mi place mie, uneori,
Să nu spun lucrurilor pe nume.

Există un simplu adevăr, fetus al inconștientului
și acesta este setea de viață, comună nouă, tuturor.
Și dacă bambusul lucește în zori (sau orice alt
element, sfidând întunericul) și clipa de față se
face mai bună, căci noi purtăm în inimi Infinitul –
durerea nu poate să ne atingă, astfel ,inimile,
ca pe niște clape ruginite de vreme.

Suntem, totuși, conștienți de această moarte,
iarăși, comună și accesibilă nouă, tuturor.
Și oricât ar fi buzele femeii iubite de dulci,
nu poți să nu scoți un strigăt, când, trezindu-te
în zori, o vezi lângă tine moartă. Și totuși,
la ce bun viața, te mai întrebi. Schivnic sau nu,
vei plânge la despărțire, aburul durerii urcând
încet la ceruri. Nici ruga lui Cain sau moartea
lui Abel nu pot să mai ajute la nimic.

Dar nu ai murit. Erai o fată perfectă. Vroiam să văd ce miros
are trupul tău, așa viu – sau atât de viu – cum era-
umplut cu țărână, apoi. Să-ți sărut și coapsele
la urma-urmei. Nu exista nimic obscen în existența ta.
Însăși obscenității firești a trupului tău
îi fuseseră acordate
ranguri princiare. Deși nu pricepea nimic
din cele lumești, a înțeles, de data asta, că suferise o
mare pierdere. Te vei reîncarna, poate, vreodată, iubito.
De unde, însă, pot să știu asta, declarând, totuși,
existența Infinitului mereu sacru și treaz. Dacă tu nu
exiști, la ce-mi este bun acest Infinit?

Oare nu-i deplasat să spun:
Câtă vreme va mai exista acest Infinit?

Există o singură dimensiune, cuprinzând
totul: Infinitul.

Infinitul existând.

Memento

De atâta sânge,
 mă îndumnezeisem.
De fapt, sângele putea să aibă
 orice culoare.
Și nu era vorba de sângele terestru,
 obișnuit:
un sânge argintiu, sclipind frumos în
bătaia soarelui,
 mi se înfățișa acum, mie.
Ca și cum organismul uman
n-ar fi fost constituit din
 materie.
Ca și cum n-am duce în spate
 moartea,
această povară, a noastră,
 a tuturor.
Ca și cum Andreea, vai, iubito,
ca și cum corpul tău n-ar fi
constituit din pământ, trupească
existență.
Oricum, eu te iubesc și așa și-mi
pun mereu întrebarea:
Ce este dincolo de zei, planete,
sori și Infinit?
(Nu mă gândesc la o farsă judiciară,
să fim judecați pe nedrept, ci, pur
și simplu, să nu avem de către cine.)
Acesta-i Infinitul. Din ce pornise,
nu se știe (sau dacă-i veșnic, atunci
de ce?) Nici rostul nostru în lume.
Oricum, aș dori ca iubirea, lumina,
și viața (prin aceste două elemente) să fie
veșnice. De aceea, te iubesc pentru
totdeauna. Te iubesc, Andreea. Dumnezeuiasca
mea iubire pentru tine e cuprinsă în acest cuvânt- Infinit. Și invers.
Te iubesc. For ever.

Cerere

Lege VI

Dacă tu
Ai aruncat în existență
Toate galaxiile,
Dovedește-mi
Că printr-un bob de rouă
Poate să treacă-n vad
O garnitură de tren
Mai lungă decât toate trenurile
Pe care le-ar fi putut avea Napoleon
În ajunul bătăliei de la Waterloo;
Mai lungă decât
Toate trenurile care duceau soldații sovietici
În sens invers, de lângă îndepărtata Manciuria
Până la Moscova,
Inima bătăliei-
Caz fatal pentru expansionismul german.
Decât toate trenurile
Care ar fi putut transporta răniții
De pe câmpurile de luptă,
Vii și nevătămați, înspre Victorie,
Într-un straniu și îndârjit joc împotriva
degradării, naturii, împotriva Vieții
însăși.

Și asta, fără ca stropul de rouă
Să sufere pierderi ireparabile.

Poem

Discurs eroic

Umbra
Păsării
Ucise
Trecu în zbor peste mine.
Desenatorul și proprietarul de lilies
Își înfipse privirea
În imaginile țintuite-n stâncă.
Într-un gest de sublimă noblețe,
Întind mâna spre libertate -
Dar nu găsesc decât torsul caucazian
Al lui Prometeu înlănțuit.
Iar vulturul,
Din când în când
Și tot mai rar, chinuindu-l.
Îl supăra această titanică
Răsturnare de valori.
Iar văzduhul, treptat, se va umple
De strigătele
Celor chinuiți în numele neștiinței
Și al prostiei,
Care vor crește până când vor sfărîma
Templul ignoranței și al prejudecăților umane.

Mesaje

Există un poet în mine,
Acum sau mai târziu,
Încercam să strig -
Dar nu zăream decât palmele călăului
Îndreptând desfrâul înspre neant -
Mesaj lumii de dincolo.

În fiecare dimineață
Roua de pe scaieți
Îmi aduce aminte
De surâsul femeii
Strivit de roți de automobil.

Din când în când,
Vânători de profesie
Incendiau vaste porțiuni de cer.
N-aș fi avut nimic împotrivă,
Dacă pe frontispiciul Paradisului
N-ar fi fost scris:
- Incendiatul strict interzis!

Lege VIII

O lacrimă de-a noastră
Dorea să străbată continente -
Va cădea într-o urmă de vis
Sau se va topi în infinit.

Explicație

Despre infinit V

Întotdeauna și oriunde
Va exista un număr-
Și, dincolo de el, oricare ar fi acesta,
Ceva, care să nu aibă nimic comun
Cu acel număr-să nu-l atingă niciodată.
Acesta-i infinitul.

Inițiere

Am visat într-o noapte,
- Dar, Doamne, câte vise am avut
Într-o viață și ce sunt ele, de fapt? -
Că eram propulsat în timp,
Înspre trecut cu o viteză
Din ce în ce mai mare;
Până unde ajunsesem, câte
Milenii am străbătut,
Lăsându-le în urmă,
Oare?
Nu era cine știe cât de departe,
Dar totuși era -
Eram eu însumi,
Tocmai asistam
La nașterea mea.

Cronologie, cronometrare la post-nașterea Universului

Din blocuri mari de piatră
S-ar putea naște vidul;
Din haos, nici atât;
Dar unde-i starea de neant
Și de neliniște, mai mult chiar,
De sfărmată și dureroasă existență
A ceea ce a fost viu, intact și palpabil, totodată.
Tu, însăși, iubita mea, devii vid.
Și atunci, înlăcrimată existență
Și sfărîmată lance, nu-ți mai conjur numele -
Ce rost ar avea această confluență
De milenii, nedăruită mie?
Ce rost ar avea faptul că picioarele
Tale ar putea fi sărutate de mii de ori
De către buzele mele;
Căci, rănit, sângerând, nebun de durere,
Rătăcesc prin aceste hățișuri ale vieții
Și strig numele tău, Andreea,
Până încremenesc munții,
Până ce albastrul devine vid,
Sacrul devine viu,
Iar din cer cad doar îngeri intacți,
Care erau alături de ziditor mai-nainte
De facerea lumii.
A cărei învieri e ajunul și preludiul acum?
Până s-ar preface totul în neant,
Sau până ar înverzi toți munții,
Cu pădurile dimprejur, pot să strig numele tău.
Unde ești, Andreea, unde-i paradisul,
Existența ta, versul, plânsul și suspinul
Unui poet rătăcit în zori?
Unde-s infinitul și nemurirea lui
Dumnezeu, atât de des invocate de poeți?
Te iubesc, puștoaico.

Poem

Rugă pentru Dumnezeu

O micuță stea
A căzut de pe ceruri.
Eu știu: cu ea
Nu mă voi întâlni
Niciodată.
Dincolo de asta, toate galaxiile
Se vor prăbuși în vid,
Nici pe ele nu le voi mai vedea
Niciodată.
Rămâne surâsul unui copil,
Bucuria de-a trăi,
Suspendate în vid, undeva la marginea
Existenței.
Smulg scaieți de pe întinderea sufletului,
Pentru a mă convinge că exist;
Și atunci, spun: dacă ne-ai
Trimis în existență, atunci
De ce totul e trecător,
De ce nu încremenim așa, nesupuși inexorabilelor
Legi ale distrugerii și nonexistenței?
Oare pe tine nu te doare faptul că un copil,
O gîngășă și suavă fetiță, cu zâmbetul ei,
Nu va mai exista niciodată?
Ești răspunzător pentru soarta Infinitului,
Fă totul pentru veșnicia lui!

Rugă

Zeule suprem,
Aruncă toate galaxiile în vid;
Nu pentru ca să înțeleg dintr-o dată
Taina vieții și a morții,
A existenței sau a nonexistenței
Universului,
Ci, pentru ca să văd cât de gol, tiranic și ostil
Ar putea fi Infinitul fără tine.
Căci această realitate m-ar dura
Foarte tare,
Descoperită dintr-odată.
Iar apoi, cu ochii înecați de plâns,
Invocă tu depărtările și spune:
Nici chiar eu însumi nu sunt Infinitul
Căci mă doare această întindere
Goală, rece și nesimțită, existând în afara mea.
Iar apoi, deoarece tu nu vrei să te
Confunzi cu Infinitul,
Prefă-te și tu în Neant,
Să nu mai existe nici durere, nici
Întindere nesfârșită peste galaxii
Și nici iubire, smulge toate acestea
Infinitului existând, deci ție însuși
Și du-le în Neant. Nimeni și nimic
Nu va plânge după ceva. Sărutul rece
Dat nemuririi nu va exista. Și nici
Iubirea. Nici tu. Infinitul nu va
Mai exista niciodată. Nici Neantul.

Poem

Aș fi vrut să văd în fata mea numai bucuria primăverii;
Doar flori cum se deschid, văzduhul străbătut de nemurirea firii.
În jur să se extindă doar frumoase văi, acoperite de lumină,
Imn și mărturie că viața, splendidă desfășurare de iubire,
A învins și s-a ridicat mândră și biruitoare.
Sus pe cer stele, calde și enigmatice, totodată,
Participând la bucuria noastră de a fi, a pământenilor.

Dincolo de astea, pe pământ, continuu paradis.
Buzele și chipul femeii iubite, ținând-o în brațe,
Falnic și mândru, să o iubesc o întregă eternitate.
Să te iubesc la nesfârșit pe tine, Cristina.
Peste tot ce nu e viață, lumină și iubire,
Să pășesc cu femeia iubită alături,
Spre nemurire, viață și vis, într-o halucinantă epopee;
Dar n-a fost așa: potrivnice forțe mi-au răpit iubirea.
Eu o port totuși în inima mea, acum și totdeauna -
Căci ea a fost speranța, frumusețea și iubirea.
Pentru că o iubesc pe Cristina pentru totdeauna.

Probleme

Dacă nu mi-ar fi fost dată ura,
Ce aș fi aruncat asupra lumii?
Dacă nu mi-ar fi fost dată moartea,
Ce aș fi avut în loc?
Dacă nu aș fi avut iubirea,
Cu ce m-aș fi prezentat
În fața Eternității?

Testament

Pledoarie împotriva distrugerii
Universului, a acestui infinit
Existând, dacă vor fi undeva
Asemenea forțe, sau dacă neantul
Îl va înghiți vreodată.

Clișee erotice

Mânjiți cu tină zeii,din spuma mării sorbiți-vă nectarul,
din aștri și văzduh,pal cer fără nori,căderea din extaz-
prin săbii,suflete distruse și inimi frânte,stigmatizat amorul
ce caută să distrugă bucuria lumii, infinit necaz.

Răpiți buzelor dulceața, să stropiți totul cu sânge;
neverosimil,hidios și căscat va fi chiar universul.
Flori veștede, trandafirii vor plânge,sfârșimată lance,
poetul va fi inebunit,rătăcind bizar,uitându-și versul.

Distrugerea iubirii

Dacă veți mai înlănțui aceste buze încă o dată,
nu veți putea fi torturați de anatema cuvintelor,
veți desfide și blestema viața ,halucinantă roată,
să se întoarcă în vid,exclusă muritorilor.

Verdele ierbii,surâsul femeii,ciclu de univers-
toate stropite cu sânge, s-ar putea întoarce în haos;
sensul vietii,al lumii,al nemuririi,anagramat demers-
pentru că viața curată nu admite alt eros.

Aceasta e viața,viața voastră,răsadniță și proprie epopee
de a ucide în zbor pasărea măiastră, murdară crimă.
Ridicați la rang de cinste falsul,hidoase valori atee,
pentru care universul vostru, al răului, n-are vină.

Postludiu

Asfel incercați stingerea finală,universul e vid,
știți că ,nicicând, din neant,nimic nu se va ridica,
pentru că însuși infinitul e mort ,cenaclu de rând-
Dumnezeul acelui timp nu există, să-i lichideze piedica.

Dar mai rămâne o întrebare,obsesie stranie-
dacă nimic nu va mai exista,după acest infinit,
nici chiar neantul, în succesiune de idei-
atunci voi, demoni ai neantului,unde vă veți fi mistuit?

PROZA 1988

Te vei întreba, poate, sau m-ai întreba pe mine, dacă aş fi acolo, cu ce drept
Îţi scriu toate astea. Iar eu ţi-aş răspunde: cu dreptul stelelor care luminează
De o veşnicie pe cer, cu dreptul luminii apunând în fiecare seară pentru a se
Aprinde mai măreţ şi mai neînvinsă dimineaţa. Nu e nicio explicaţie, şi nici semn
De mirare nu e. Invizibile legături, poate simple intuiţii între sufletul meu şi
Ceea ce a găsit în drumu-i şi tendinţa de-a zbura spre absolut: Existenţa Ta.
Asta a fost la început: apoi, tot noianul de gânduri, de sentimente, gesturi şi felul
de a fi, adresate ție. Transfigurarea felului propriu de a fi în faţa iubirii.
Nu e sufletul vinovat. Eu nici atât. Ce era să fac, luminii întâlnite în zori,
Florii crescute printre spini, să le culeg, arogându-mi dreptul asupra lor? Nu ştiu.
Căci ,ce e iubirea, ce e sentimentul de adorare şi zeificare a unei femei, nu ştiu.
Şi totuşi ,răspunsul ţi l-aş putea da prin tot ce am simţit şi scris de când te-am văzut,
Prin universul pe care mi l-am creat în sufletul meu, o transfigurată existenţă pe care am
Visat-o şi care ar fi fost alături de tine, prin imensa lumină pe care tu o răspândeai în
Jur. prin tot ce-am gândit despre tine, în imensul paradis în care tu erai unica fiinţă
Adorată şi prin perfecţiunea lumii în care tu existai ca divinitate supremă.
Au fost ,însă, momente dureroase când îmi apărea în faţă realitatea crudă şi atunci
Îmi imaginam paradisul meu intact şi curat.
Când te-am văzut prima dată ieşind din mină ,am jurat că dacă voi scrie, cândva,
Un roman despre mineri , ţi-l voi dedica ție. Apoi tu, într-o zi de Paşti, aşa cum te-am
Văzut intrând în curtea minei, m-am gândit ce multă dreptate au avut poezii când au
Divinizat femeia.
Apoi, ca să justifici tu însăşi că totuşi eram profund legat de tine, un insucces
Pe care l-ai trăit în luna iulie, cât de mult m-a durut pe mine însumi.
Mai târziu, în august, când l-ai întrebat pe fratele tău dacă s-au copt strugurii,
Erai unică, aş fi detronat toate lumile universului pentru tine, dar în zadar.
Asta m-a ambiţionat şi mai mult.
În rest, doar o trăire paralelă a unei alte lumi. Tu erai zeiţa supremă. Plângea pădurea
În toamna târzie, iar eu te vedeam doar pe tine. Erai unică. Frumuseţea, ochii, zâmbetul,
Buzele, totul. Zeii nu erau în cer, poate că nici nu existau. Era o singură întrupare
A perfecţiunii şi a veşniciei Materiei: Tu.
Dar cu ce drept mi le asum eu toate astea? Vor trece anii. Eu nu voi mai exista, dar
Tu vei fi veşnică. În suspinul de izvor, în verdele câmpiilor, sau în plânsetul pădurii,
Toamna, pe colinele pustii, în ape, munţi, şi stele, va exista chipul tău.
În tot ceea ce eu - palidă umbră şi ţărână moartă, am înfăptuit, să scriu versuri pentru
Tine, ele vor dăinui. Şi cu ele tu, existenţa ta veşnică, cu ochi mari şi curaţi, privind
Spre stele: tu însăşi, existând în Univers, lumină veşnică, Gheorghina.
Ps la acest punct al despărţirii terestre nu pot să nu sesizez: îţi spun, deşi pleci, vei
Rămâne veşnic în existenţa mea, Gheorghina, tu, curată şi îndepărtată stea, cum erai.

1. Tandrețe și praf

Chinuiește-mă tot așa, încă câtva timp – și apoi, vino să vezi roadele demonității tale: Jertfe zadarnice și speranțe distruse.

Dar ia-mi totul: inima și sufletul. Toate ți le voi da, căci nu mai sunt ale mele. De când te-a văzut, inima mea nu a bătut decât pentru tine. Dar, întinzând mâna, nu vei găsi decât un strat dens de cenușă. Cenușa speranțelor distruse și a iluziilor pierdute. Împrăștiind-o, îmi vei găsi inima. Nu mai sângerează. Pe deasupra s-a vindecat, de cât a suferit, dar mijlocul îi este, încă, înfierbântat. Iubirea mai dăinuie încă pentru tine. Păstrează-o ca pe o diademă. Îți va fi de folos, în unele împrejurări. Dar te va dura și-ți vei aminti mereu de mine.

Având-o, nu cred că vei mai avea liniște. Te va distruge, așa cum m-ai distrus și tu pe mine; dar, măcar, vei avea inima celui pe care, poate, totuși, l-ai iubit. Căci eu nu am avut-o pe a ta.

2. Altar sfărâmat

Dar el continua să se închine unui zeu mort. Un zeu care murise de milenii, încă din copilăria Universului, dar pe care îl adora încă. Murise încă de când încercase, tânăr fiind și de o putere care îl puneau mai presus de ceilalți zei, să răstoarne întregul grup al zeilor de atunci. Dar fusese învins și osândit de către ceilalți să rămână în bezna fără de sfârșit a Infernului. Și el, totuși, credea în acest zeu, căci pentru el și pentru toți cei care iubeau frumosul, Zeul continua să rămână întruchiparea perfecțiunii și numai în chipul și sufletul zeului găsea justificarea sentimentelor de iubire din inima sa, pe care lumea din jur i le condamna.

3. Abisuri fără trecere

Își ridică ochii spre cer și contemplă pentru o clipă azurul atât de curat al depărtărilor, dar își coborî privirea înapoi – căci nu acolo se aștepta să întâlnească prăpăstii adânci, în nesfârșitele celeste depărtări – și nici în imensa distanță dintre Cer și Pământ – ci aici, căci aceste abisuri începeau chiar lângă el, iar adâncurile li se pierdeau în bezna Infernului - pentru a ajunge la unicul său țel pe care dorea să-l atingă cu atâta ardoare – PERFECȚIUNEA.-

4. Rugă pentru înaintași

Pentru toți cei care au fost, și nu mai sunt - pentru strămoșii pământurilor eterne. Cu mii de brațe m-ar cuprinde înaintașii ce s-au dus. Au fost și ei oameni, oh, de ce au murit, cu credința nestrămutată-n sfânt au plecat. Vă plâng, mă doare în suflet viața lor, căci prea multe au fost bucuriile și tristețile lor strămutate prin nostalgia infinitului în mine. Ridicați-vă, nu vă fie teamă, Dumnezeu vă lasă, El e bun, nu pentru El ați murit. Veniți, învingeți-vă moartea, din nou pe pământul straniu, să fiți cum ați fost. Nu plângeți, veniți, vă chem din negura adâncurilor – se poate - e prea frumoasă viața ca să nu veniți.

5. Statuia iubirii

Într-un moment de nebunie, demult, tânăr și neștiutor cum eram – îmbătat de gloria trecătoare pe care mi-o dădea pământul și poate, dezasperat de așteptarea zadarnică de până atunci – am părăsit iubirea, așa cum o întâlnisem, întorcându-i spatele – am plecat.

Eram puternic și trăgându-mi forța din pământ – am crezut că tot așa voi fi întotdeauna.

Dar iată că, peste ani – nebun de durere și deznădejdi – mă târam îndărăt.

Slab, înfometat de fericire, am căutat spre ce pierdusem.

Am regăsit-o așa cum o lăsasem: lauri înconjurându-i fruntea dumnezeiască, marmoră albă, frumusețe nepieritoare.

Nu-mi trebuiau cuvinte, ci un ultim dram de putere, o ultimă efortare, să mă prind cu mâinile de picioarele statuii, să nu cad în neant.

Eu, care odată fusesem atât de puternic, lumi să dustrug, m-am întors să-mi regăsesc iubirea, în fața ei prosternându-mă.

6. Sânge divin

Dacă, trecând printre noi – un meteorit rătăcitor - ar lăsa o urmă – un strop de sânge, l-aș privi ca pe ceva sfânt și nu l-aș atinge, căci este asemeni urmei pe care un zeu ar lăsa-o în trecerea sa pe pământ – și atunci, cum să nu mă-nchin, sau să mă ating de cele două lucruri – căci, într-adevăr, tu ești o zeiță și divin ți-e sângele.

7. Amăgire

Când m-am întors la tine, erai aceeași, te-am recunoscut - și ochii sau corpul-ți erau neschimbate.

Credeam că mă voi bucura, în sfârșit de tine, dar îți rămăsese ceva pe buze din voluptatea pe care tu ai trăit-o fără mine. Îți erau buzele altfel – și gustul lor - și cum aș fi putut să mă bucur de gustul amar al plăcerii pe care ai dat-o altcuiva?

8. Adevăruri

Un tânăr zeu, cu părul fluturând în vânt, cu corp de marmură – perfecțiunea a tot ce poate exista, alerga pe pământ. Trecea prin sate, prin locuri neumbrate, iar păduri, ape și munți rămâneau în urma sa.

Iar oamenii, știindu-l zeu și cântăreț, îl rugau să le cante despre tinerețe și plăcerile iubirii.

Iar el, oprindu-se, privind în depărtări, zâmbind dureros, răspundea:

Să cânt bucuria iubirii, e un lucru de o clipă, ce a și trecut, iar de voiți să vă cânt tristețea, voi veți fi morți, iar eu tot nu aș fi isprăvit de cântat.

Spunând acestea, zâmbind dureros, porni mai departe, ducând cu sine Adevărul.

9. Ea

Privirea. Acel ceva inexprimabil care o făcea să fie atât de deosebită față de toți din jur. Receptivitatea cu care primea totul, o anumită bucurie și spontaneitatea explozivă de a exprima tot ce-i stătea în cuget și vroia neapărat să se exteriorizeze. Dorința sa de a fi cât mai presus și de a apărea deasupra tuturor.

Ochii erau albaștri. Mai senini decât cel mai depărtat azur al cerului, care există aievea, îndărătul a ceea ce numim văzduh și distanțe spațiale. De ce erau atât de tulburători?

Câteodată, acoperiți de tulburătoare umbre, nedeciși, misterioși, ai fi spus că sunt în primejdie și atunci ai fi alergat din toate puterile să-i salvezi.

Alteori, atât de senini, încât credeai că-s ochi de înger și nu pot să fie decât curați și mai puri decât cea mai dumnezeiască esență din care e făcută divinitatea zeilor.

Atunci ai fi îngenunchiat în fața lor și ți-ai fi dat viața pentru ei –decît să-i privești și să te închini și mai mult în fața lor.

Apoi EA însăși, frumusețea cu multiplele ei înfățișări, cu felul de a fi unic și tot ce era divin în ea.

Gura, atât de fin și exact conturată, să se alătore celorlalte frumuseți (ale ei), uneori și cu un gest de dispreț, pe care, într-un moment de nemulțumire, l-ar fi schițat. Ar fi fost o plăcere să atingi buzele ei, să știi că-ți aparțin pentru totdeauna.

Acest gest de dispreț al buzelor, transformat într-un gest de supunere și care ar rosti atât de tulburător: TE IUBESC!

10. Pentru tine

- Aș cădea în genunchi înaintea TA ...

- Aș îndepărta toate obstacolele care sunt în fața ta și te țin înlănțuită. Aș rupe lanțurile care te leagă de nu știu ce datorii și te fac să mai fii aici, deocamdată.

- Te-aș lua și te-aș duce departe, unde nu există nimic impur, să fii numai a mea, să mă îmbăt de frumusețea ochilor tăi, de zări albastre și alte asemenea frumuseți ce prin tine prind viață.

Nimic mai măreț și mai divin decât înfățișarea Ta, dumnezeiască ființă. Să-ți îmbrățișez genunchii și să rămân așa, așteptând un semn de la TINE, o simplă schițare de zâmbet că iată, ești aici și totuși, trecător, ți-ai aplecat privirea spre mine.

E josnic acest lucru peste carea TU treci – și, totuși, l-aș săruta, căci e sfânt, astfel, prin atingerea mersului Tău.

Și tot ce se leagă de Tine, de existența Ta, lucrurile dimprejurul Tău, toate sunt învăluite cu aura nepieritoare a farmecului TĂU și a unicității TALE între celelalte ființe.

Dar nu ești liberă. Invizibile forțe și fire și totuși, grele lanțuri sunt împrejurul Tău. Nu pot să ajung la TINE. TU stai dincolo de ele, chemându-mă prin frumusețea TA, a ochilor Tăi și a chipului Tău, îndeosebi, dar eu nu pot să ajung acolo; și apoi, uneori, în contrast cu toată această splendoare, ești tristă și atunci, când ceva nelămurit îți trece peste chip, ești altfel. Pari fără ajutor – coborâtă din înălțimile invincibile ale frumuseții Tale și înconjurată de un mister al tristeții, implori ceva cu ochii Tăi.

Atunci aș alerga spre TINE, să te salvez, să fac orice pentru ochii și frumusețea TA.

Pontice

Clișee existențiale
A fi om
A fi român
A fi român
Mereu aceeași dramă

Văzduhul își cerne fulgii de nea
Peste umerii noștri,
Picături peste destinul meu și al tău;
La țarm veneau cuvinte izbite
De marea fără așteptare.
În Templul Memoriei,
Grămezi de gânduri
Ale celor care au fost,
Ale celor care sunt
Și nu vor mai fi,
Căci, oricât de dementă și îndepărtată
Ai fi, speranță,
Nu putem să nu ne sprijinim gândul
De existența ta,
Nu putem să nu re trăim mereu
Aceeași dramă,
De a fi oameni.

30 decembrie 1997

Sentință

Auschwitzul istoriei

Rătăcim zilnic
Prin acest Auschwitz al istoriei,
Numit viață,
Ne dor tălpile de atâta scrum,
De atâtea răni-
Și totuși ,nu strigăm:
Eli, Eli, lama
Sabahtani!

Puntea și arca

Arca ta,
Tată Noe, mă obsedează atât
Încât cred c-ai existat
Cu adevărat,
Cum aş purta pe umeri
Arca ta,
În toată greutatea ei.
Dar au rămas foarte puține
Urme în istorie,
Încît cred că a fost
O simplă barcă
Arca ta, bătrîne Noe.

10 april '99

Patria

Ce este patria?
Patria sunt miliardarii acestei țări,
Trăind în lux și opulență.
Patria sunt oamenii cinstiți, ca mine și tine,
Ducându-și o existență demnă
Între uitare și speranțe.
Patria sunt muncitorii plini de uleiuri,
Care niciodată nu se vor ridica
La degetul mic al demnitarilor zilei.
Patria sunt cerșetorii pe care-i poți
Întâlni în fiecare șant,
La umbra ta, Dumnezeuule atotștiutor
Și veșnic uituc.
Patria sunt munții acestei republici,
La început de veac și mileniu
-Ai mei, ai tăi și ai nimănui-
Să nu-mi spună cineva că nu pot
Să fie clintii din când în când.
Patria sunt câmpiile îmbrăcate de sărbătoare,
Sfâșiate de fierul necruțător
Al capitalismului barbar.
Patria e țara, pur și simplu, sub cerul sfâșiat
De existența noastră acidă,
De zi cu zi.
Toate astea în numele liberei inițiative
Și al capitalismului barbar-
Până când le vei suporta astea, Dumnezeuule?!

14 iunie 1999

Crengi existențiale

Eu conduc acest drum.
Această pată de sânge prin mine vorbește:
nu te grăbi să aduni prea multe imagini
în privirea și ochii tai ;
la Judecata de Apoi vei fi absolut singur, omule.
Doar serpi și sânge vor curge din privirea ta;
mai-marii Paradisului vor fi total dezinteresați de tine;
vei putea să stai de ambele părți
ale existenței numită viață,
dar vei fi judecat o singură dată.
Azvârlit vei fi în Infern, să-ți iscodească
și scotocească veșnic prin suflet diavolii,
omule care din greșeală , la fel cum ai ciobi
o sticlă foarte frumoasă,
ai pierdut Paradisul , lumina și pe Isus,
omule sapiens, ateu și criminal.

14 iunie 1999

Îmbătrânire

Voi alerga
Până ce Nebunia
Va trece pe lângă mine.
Până când înserarea
Va cuprinde totul.
Îmi voi îneca Speranța
În apele tale, Uitare

20 iunie 1999

Politice

Inconfundabil,
Suntem conduși de mâna
Destinului.

Purtăm în noi
Amarul tău gust,
Epocă blestemată

22 iunie 1999

Luptă

În curata lumină a dimineții
Și dincolo de razele țesute de soare,
Privesc cum un păianjen își urmărește prada,
O muscă vie încă,
Dar încleiată precum o mumie;
Privesc și văd cum se va năpusti aspra ei,
După nu prea multe tatonări,
Dar, dintr-odată, eu, tiranul,
Strivesc și victimă și călău.

Subzistență

Dimineața, când autobuzele
Ne varsă în stații ca pe niște epave nefolositoare,
Ruginite de vreme-
Nici una nu poate fi utilizabilă
Decât în mintea unui excentric nebun,
Mă gândesc câte lucruri rele, de neîntrebuițat
Sunt în țara asta -
Ți-ar trebui un sfert de veac să le numeri,
Să le clasifici
Și o puternică ardere de creier
Să le-nțelegi rostul;
Atunci, când întreaga țară e cuprinsă
De mânie, neputință, mizerie și revoltă,
Mă gândesc că suntem aproape de un cataclism final,
Mult mai aproape decât credeam
Până atunci, sau decât divinitatea, chiar.
Dar mă tem să nu cazi, omule,
În neputință și uitare.

26 septembrie 1999

Deratizare

Vreau spațiul meu vital,
Spuse vânzătorul de cartofi,
Abia ridicându-și sacul.

Vreau spațiul meu vital,
Zise cerșetorul
De pe marginea străzii,
Suflându-și aerul intoxicat
Spre alte zări albastre.

Vreau spațiul meu,
Spuse tovarășul Stalin,
În timp ce murea,
Strângând în mână o foiță de hârtie,
Deși ar fi fumat pipă.

Clișeu existențial

Pontice II

Mă trezii și eu pe lume,
Ținând o vergea
În mâna stângă,
Lovind cu piciorul stâng
Toate lucrurile din jur.

Prima mea vizită a fost,
În imaginație, bineînțeles,
La spitalul de nebuni al orașului:
Proprietar - statul.
Nu înțelegeam cum mulți aveau capul
Înfășurat în bandaje -
Se izbiseră cu el de pereți,
Crezând că din zidurile clădirii
Apa țâșnește valuri-valuri.
Câteva zeci erau morți, așezați în sicrie -
O pădure săracă de sarcofage;
Se aruncaseră de pe muchia îngustă și prăpăstioasă
În bazinul de piatră al clădirii,
Unde nu fusese niciodată apă.
Plecai de acolo îngrozit
Și întristat.

...

În neputința mea,
Ridicam ochii spre stele.
Fum sau așteptare-
Totuna.

Cădere

Sfârșit de mileniu

Patru cavaleri ai apocalipsei
Vor bate în zori la ușa noastră;
Discret, dar hotărât, ne vor întreba despre destin;
Dar viețile, viețile noastre vor fi frânte.
Lăstuni iuți vor zbura dincolo de zare,
Probându-ne nevinovăția;
Iar noi vom plânge, ne vom culca pe lauri frânți.
Vai, spuse inima, ce departe mi se par sentimentele
Acestei lumi perverse -
Eu te tot caut, dar dinspre tine, nu găsesc urmă -
Nici una;
Și atunci, de ce să mă scald în ape reci,
Pierzându-te pentru totdeauna,
Mai bine să conjur zeii și să iau exemple -
Unul câte unul, despre ce mi-ar folosi mie,
Muritor de rând, în această conjurație tainică a zeilor;
Trainic nu poate fi decât un singur lucru - iubirea;
Și totuși, ești departe; prin scuturi frânte
Și flamuri sfârtecate,
Cum aş putea să te găsesc, iubita mea.
Lichidați morala, piedica desfrâului și veniți aici,
Toți mesageri ai întunericului, dar vă rog,
Vă rog un singur lucru: nu distrugeți iubirea,
Iubirea lăsați-o intactă, din cioburi aş reconstrui-o
Mult mai greu,
Să o aşez în dreptul inimii mele;
Apoi, ce iubire ar fi aceea care a fost odată frântă?
Doar dacă un fanatism orb m-ar mâna mereu înainte,
Spre tine, nemurire, spre tine, iubita mea.

24 Martie 2000

Obsesie

Îl preocupa
Din ce în ce mai des
Ideea de perfecțiune:
Încerca să ordoneze din ce în ce
Mai bine
Lucrurile din jur;
Ștergându-le de praf, așezându-le
Într-o ordine perfectă,
Spunea el-
Și totul din ce în ce mai obsesiv,
Cu mare cheltuială de energie,
Vroind să atingă perfecțiunea.
Apoi, își constituise un sistem de valori
În lumea ideilor
Pe care, simplificat sau schematizat,
Mai bine-zis,
Îl credea perfect, atât de perfect, precum
O minte umană îl poate concepe.
Îi trebuise mult timp pentru a perfecționa
Și a orândui toate lucrurile,
Împreună cu sistemele lor.
La sfârșit, se simți mulțumit după atâta trudă,
Trebuia să se odihnească.
Dar, înainte de aceasta, declară,
Sigur de sine și extrem de sobru:
Perfecțiunea nu există!

18 Mai 2002

Decizie

Dacă un gloante
Ar veni pe neașteptate
Și mi-ar găuri mijlocul frunții mele -
Aș pune acolo o bucată de pâine,
O bucată de pâine lungă și proaspătă
Cu miros reavăn de grâu.
Glonțul, dacă ar sosi, ar găuri pâinea,
Salvându-mi fruntea,
Implicit sentimentele și gândurile.
Dar n-ar fi o crimă la fel de mare
Să calci în picioare pâinea,
Să terfelești demnitatea și munca
A milioane de țărani?

24 iunie 2002

Povara

Azi-dimineată
Era să mor cu adevărat.
Câteva picături roșii,
Apoi un firicel de sânge,
Șuvoi în toată puterea cuvântului, apoi,
Mi-au căzut din nas.
Eu m-am pus să opresc năpasta.
Un stop, după aceea mi-am șters buzele
Cu dosul palmei,
Cuminte, la fel ca muncitorii forestieri,
Gura, de unsoare,
După un prânz copios,
În munții acestei Republici.
Asta mi-aducea aminte
Că puteam să mor:
- Mi-au amuțit pentru o clipă gesturile,
Gândurile, informațiile, conștiința.
Să nu mai port povara ta, viață.
Dar și povara morții mă-nspăimântă
Mai mult decât o viață petrecută în chinuri.

6 noiembrie 2000

Politice II

Fii pentru vecie
Sclavul de lux
Al societății capitaliste
Multilateral privatizate -
Ca și cum proprietatea ar fi a tuturor-
Nu te intereseze nevoile zilnice decât
Obedientul să trăiți,
Rostit cu blegească și necesară teamă.
Nevoile celorlalți să nu te intereseze.
Luptăm pentru individualism și libera inițiativă,
Nu-i așa?
Și dacă nu sunt spitale, școli, cărți, teatre,
Nu-i nicio problemă,
Doar ne tragem din maimuțe, savanții noștri
Au spus-o cândva, dezinteresat, nu ideologic.
Iar soarta drumurilor, fabricilor și chiar
A milioanelor rămași în turmă,
De izbeliște, rasă inferioară, pentru că luxul
Doare și strivește-
Nici asta nu te intereseze, doar progresul,
Acest copil capricios al istoriei, nu-i obligatoriu;
De multe ori se naște cu capul spart sau nebun,
Poposește doar în casele unora.
Iar, la urma-urmei, unii suntem, biologic, mai multă
Și abjectă materie decât alții;
Contează doar ce se vede.
Din când în când zidim câte o biserică, să contracarăm
Oarecum criminalitatea zidită-n noi de altcineva,
Dar de cine?
Capricios D-zeu, dacă ar accepta totul, în orice caz!
Dar nu-i obligatoriu nimic decât aceasta firească ordine
Pentru cei bogați,
Oh, de s-ar schimba rolurile, odată!
Dar, fiecare, lângă masa destinului, cum își așterne,
Așa va dormi.
Și apoi, lipsa de răzvrătire, spaima, credința.
Așa că putem aștepta liniștiți putrezirea noastră biologică.

28 martie 2001

Înainte

Pentru Gabi

Când,
Când pe stradă Revoluții aflam,
Când te iubeam,
Te sărutam,
Iar tu mă trădai.
Suspinam,
Plângeam
Și mai speram.
Inima-mi era amară, ca sarea lacrimilor tale.
Mă retrăgeam în turnul de fildeș
Al speranțelor mele.
Câinii mileniului târau în coadă
Revoluții de tinichea.
Crudo, te iubeam pe tine,
Te sărutam, tot trupul tău-
Și nu-ți ofeream decât inima,
Oricâte tancuri sau mașini de lux
Ar fi fost în spatele meu.
Sentimentele viitorului erau
Izgonite din mine.
Tu erai Speranța.

29 mai 2001

Transformare

Pentru Gabi

De câte ori mă trădezi, iubito,
Înfigi un fier înroșit în inima mea.
Suspîn adânc
Și plîng, vărsînd lacrimi amare.
Dar nu-i nimic,
Suspinele se vor preface-n
Surîsuri de iubire,
Lacrimile-n perle,
Iar cuiele-nroșite în nestemate
Și stele, sus pe cerul speranțelor mele,
Iar eu te voi iubi mereu.

29 iunie 2001

Desfășurare

Cînd te privesc, iubito,
Cu chip atît de frumos,
Serios și tînăra,
O splendoare, îmi trece orice grijă
Din minte, dar apoi, involuntar, neliniștit,
Mă întreb:
- Totul trece și, desigur, corpul tău
Se va descompune,
Creierul tău va putrezi -
Astea-mi trec prin minte
Vrînd-nevrînd, deci, mă gîndesc:
Ce viermi îți vor roade creierul
Și se vor cuibări în craniul tău, iubito?

25 martie 2002

Gregarism

Din ciclul România

Tauri năpraznici
Tropăiau copitele
Prin câmpul conștiinței mele,
Cadavre desuete azvârlite
La țarmul uitării,
Asfixiere fără așteptare:
Pe Iuda, Iuda iscariotul îl străbătu părerea de rău
De a nu fi trădat decât o singură dată;
Voi privi la aceste monezi ,câte cinci,
Ca la crengi deșucate,
Crescând din mine,
Până când fluxul și refluxul
Se vor transforma în cuvinte -
Cărțițele secolului
Vor perfora câmpul conștiinței noastre.
Nu mai vrem fiare ruginite
Pe câmpiile capitalismului multilateral prăbușit;
Amar și dulce,
Purtăm obligatoriu crucea grea
A unei existențe decăzute-
Insuportabilă și fixă, dar abjectă și trecătoare.

Deposedere

Din ciclul România

Urăsc tăcerea
Cuibărită
În sufletele strămoșilor.
Mi s-au transmis
Din generație în generație,
Pe fluviul sângelui
Urcând până la mine,
Armele necesare
Să lupt
Împotriva zeilor de azi:
Zeul urii, al lăcomiei,
Al urâteniei.

Urma să fiu Spartacus
Al acestor timpuri,
Imens, pur, plin de forță,
Dar s-a ales
Praful din toate;
Zeița știrbă și urâtă
Stă și hohotește
La orizontul viitorului.
În jur, numai aluviuni.

Atunci cum să nu urăști totul:
Lașitatea, inconștiența, râsul enorm
Cu care te-ntâmpină pe tine, făuritorul
Unei lumi noi, a unui nou fel
De a fi, gloata de barbari, cu figuri grotești,
Născută în și pentru noroi?
Când vor fi zărilor mele, ucise azi,
Curate și actuale?
Niciodată.
Cine iubește mizeria și barbaria,
Să se scufunde în ele
Pentru totdeauna.

Popor de lași,
Cine nu, să trăiască cu speranța
Și lumina, pentru ei, cei puțin și aleși.
Să nu aruncăm mărgăritare înaintea porcilor -
Gestul, inutil, ne-ar dura apoi.
Să urâm, să strivim tot ce-i inutil,
Impur și abject, adică ziua de azi.
Viitorul e-n suflute, tu, gloată mizeră,
Trăiește tot acolo, în sordide împrejurări,
Adică unde ți-e locul, asta meriți,
Zeifică-ți conducătorii, oferă-le totul,
Asta meriți și știi să faci-
Tu, umilă și supusă, târăște-te în fața lor,
Cu blegească și necesară teamă.
Așa crezi, mănâncă mizerie, du-ți
În detrimentul tău,
Înainte, suferința numită viață, supunere
La cazne inumane,
Tot timpul, căci tu iubești negativul ,popor blestemat.
Fă asta de dragul șefilor și al defetismului din tine;
De ce să negi, îți place asta,
Fii sclav și blestemat
De-a pururi, eu rămân la speranță,
La frumos, nimeni nu mi le va smulge din suflet,
Nici măcar zeii tăi, neghiob popor.

26 octombrie 2002

Realitate

Poetului Lupșe V.E.

Liniștea invadea râul
Pretutindeni.
Brazde de iarbă vinovată
Încremenite pe șarm.
Prețul iubirii și al urii
Crescu.
Crescu,
Crescu.

9 noiembrie 2002

Repaus

Din ciclul România

Mă adăpam din situațiile ivite ici-colo,
Belți în câmpul existenței mele.
Din frunze ruginii picura nerăbdarea
Constituită-n mine la ridicarea turnurilor sacre,
Elogiu nebuniei acute.
Din munții explodați dincolo de zare
Ajungeau la mine pietre rotunde,
Bulgări de conștiință.
O lacrimă se disipa, din ea nu curgea
Frumusețe, lumină, iubire-
Ci monștri pitici, hidoase arătări șchioape.
Ocolisem toate meseriile întâlnite la fruntariile patriei-
Credeam că cinstea, corectitudinea nu pot fi vândute,
Nici cumpărate, dar le posedau puternicii zilei-
Care pretindeau că sunt mai curați
Decât laptele supt de mântuitor;
Supuși la o degradare biologică ne mai lipsea -
Ce putea fi mai rău decât asta,
Să fim îngrădiți într-o incintă sacră -
Se putea altfel? -
De sus să fie aruncate tot felul de obiecte
Ascuțite deasupra noastră,
Decât această interesantă și sigură
Distrugere biologică prin așteptare.

10 noiembrie 2002

Desfacere

La marginea mării,
Pescăruși căzuți strigau numele tău.
Nenumărate obiecte prin nisip, dincolo de zare.
La țărm veneau tot alte valuri,
Izbite de marea fără așteptare.
Totul era trecător și instabil,
Precum Moartea.

15 noiembrie 2002

Pontice 3

Post - scriptum la intrarea în NATO

Se făcu seară.
Frig.
Frig.
Situat pe platforma
Seriozității ratate
Și a singurătății transformate în
Durere,
Căutam din priviri Adevărul.
Speram în înfrățirea
Cu Fii Zeilor.

30 noiembrie 2002

Despre viitor

Din ciclul România

Visez o societate perfectă-
Utopie periculoasă pentru unii,
Dar perfect realizabilă,
În care fiecare să-și găsească fericirea,
Fiecare angajat să aibă posibilitatea
Să sărute gura șefului
Măcar o dată pe an, fie și cu ranga.
Căci șefi nu vor mai fi, doar simbolic,
Cu puteri limitate.
Arhitecții, inutili, să fie trimiși
Să construiască piramidele viitorului.
În general, se va termina cu aceste matrapazlăcuri,
Numite biserici, case cu foarte multe camere,
Care vor fi foarte ocupate de activități utile, bineînțeles.
Societatea va fi pentru toți, nu vor exista piramide, desigur,
Doar monumentele trecutului construite
Prin jertfa milioanei de proști.
Poate că bisericile, dacă nu vor fi dărâmate, vor fi
Locuri de adăpostit camioane, crescut șoareci,
Sau cine știe ce altceva.
Activități felurite, alternate cu pauze binemeritate
Vor cuprinde pe toți,
Căci nu vor exista superstiții, jertfe, sărăcie și mizerie,
Inegalitățile vor dispărea.
Ascensorul conștiinței ne va duce direct în paradis.
Cât va fi de frumos, visez asta, dar când
Se va întâmpla cu adevărat, blestemată specie umană,
Responsabilă de atâtea lacrimi pe spinarea ta,
Blestemați șefi ai puterii pe spesele subalternilor,
Numiți semenii, cu care împărțim același destin,
Numit degradare biologică!
În conștiință, imens glob de creier alb, te arde
Din când în când câte un fier înroșit,
Semn că Inchiziția și Auschwitz-ul au existat, că miliardari există.
Mi-e rușine de tine, specie umană foarte crudă,
Visez frumos, dar cine știe, poate irealizabil.
Nu te vei corija niciodată, adio vise frumoase.

15 decembrie 2002

Descântec

Cândva, am avut o iubire.
Eram fericit.
Sânge alb,
Sânge albastru,
Sânge roșu,
În închipuirea mea.
Eul meu transfigurat.

30 decembrie 2002

Strigăt și tăcere

În fiecare dimineață
Culeg un mănunchi
De raze:
Trei,
Trei,
Trei,
De șapte ori câte șapte.
Dorință
Și strigăt
La poarta
Imposibilului.

7 februarie 2003

Dislocare

Curând voi săpa-n mare.
Înăuntru voi găsi ochii tăi;
trei,
trei,
trei.
Infamă trădare.

16 martie 2003

Desfacere

In curând va veni primăvara,
se simte peste tot,
nu poate fi departe.
Sevele vor urca nebune
in trunchiuri și lujeri, aruncând
speranțele noastre spre cer.
Cu pletele desfăcute vom fugi peste câmpii;
ne vom bucura, vom râde nevinovați,
ca niște copii tineri, ca și cum timpul-
dușmanul și aliatul nostru dintotdeauna,
n-ar exista, in trecerea-i blestemată .
Dar noi vom trece, bătrâni, in urma noastră
va rămâne speranța,frumosul dar și durerea ,
mizeria,sângele curs de la atâtea suferințe,
de când exiști, specie umană.

16 martie 2002

Discurs

Ochii tăi,
două șuvoaie
de lavă incandescentă.

Nu garantez pentru
muzica care va veni.

I se confirmă
situația.

29 martie 2003

Dispariție

Săpând în pământ am găsit un obiect
cu chipul lui Dumnezeu;
o frumoasă efigie în patru colturi:
pe una din părți era un dumnezeu.
Când am luat obiectul în mână,
să-l privesc mai îndeaproape, a dispărut:
și chipul lui Dumnezeu și efigia, totul;
am uitat că după Dumnezeu
poate să urmeze Infinitul
sau nimicul.

11 aprilie 2003

Prezent

Noi toți purtăm în suflet
utopia.

Se află sub diferite forme,
numită perfecțiune:
socialism, înviere ,divinitate;

Doamne, ce tineri eram
când exista socialismul!
cât de sinceri și înverșunați
mergeam înainte;

numai mormane de fier ruginit
pe haldele socialismului biruitor -
o rupere, o vânzoleală, o zbatere fără rost
și, iată, socialismul distrus.

Numai frig, barbarie, cât e
de departe civilizația !
fără civilizație nu sântem nimica,
decât niște animale puturoase,
fără nimic în noi de natură divină;
materie biologică turnată în obiecte forme.
De ce ai avut nevoie de toate astea,
blestemată specie umană?

26 april 2003

Arheologie spartă

Ploua torențial,
iar eu nu aveam puterea
să mă rog pentru constituirea
unui alt Ev mediu,
oricare ar fi fost el.

Impuls existențial,
atroce refugiat
sub așteptarea fugii
râvnite de tine.

Măsurând neputința spațiului
dintre două puncte fixe,
în timp ce Iuda trăda
o singură dată.

Varză ,izvă creață
cu iz de război,
cocteiluri Molotov-
floare la ureche
pentru tinerii de azi.

Paternitatea absintului -
refuzată mie.

11 iulie 2003

Discurs și cioburi

Acceptăm orice destin,
orice rupere și prăbușire
de soartă,
dar anemia morții, nu .

Refuzam să accept privirea
trimișilor din câmpie.

Materialele ruinelor
constituie aurul negru
pentru închegările ce vor veni.

27 august 2002

Hai-ku

Din eul
descărnat
țâșni ideea:
vis perpetuu
sau imagine superfluă.

Iubesc spinii
dintre șerpi
și sufletul meu.

Carambol de
cuvinte-
moștenire pentru mai târziu.

14 mai 2003

Elegia 1

Micuței zeițe
de porțelan din Nistru;
florii de colț strivite
și pietrei sfărâmate.

Iluzie, deci himeră
ținută în brațe o singură dată;

te miri că steaua dimineții
îmi trage cu ochiul doar mie.

În talmeș-balmeșul acesta de lucruri,
vrei să te iubesc.

Dar nu mă lași să mă vindec:
presari peste rănilile mele
minciuni și povești nemaiauzite.

Diagrama zilei
sâsâie rugăciuni inutile.

Mă rogi să te sărut,
deși buzele mele ar fi pecete
de foc pe corpul tău.

29 octombrie 2004

Sonex

în amintirea poezilor R.M. Rilke și George Trakl

Primăvară.
Colosale, neomenești puteri
se ridică-n
mine.

Atâta cât țărână
sînt.

28 martie 2005

Realitate

Omului modest și muncitor

A încărcat minereul,
a perforat.
A construit cât pentru
șapte generații.

Și-a transpus existența
în cipurile neschimbabile.
S-a dus să moară puțin.

14 mai 2005

Bug Mafia

*dacă va mai fi o graniță pe râul
Bug,să fim atenți înainte.*

Fumam o țigară,
în timp ce mâncam liniștea serii;
privesc la boii ieșiți
din bal mascat,
spânzurați de dușuri.
Au și clovnii undele lor;
soare negru
la zenit,granit
și mult fum.

9 august 2005

Diverse

Nebunul orașului
hohotea pe acoperișul lumii.

Imprăștiat dinți
în caverne sparte.

Un Dumnezeu absent
împărțea cîlți și iască
la masa Istoriei.

Cânt din fluier,
tilincă excelentă
pentru cei care vor veni;
și tu
și eu
și el
și el.
Infamă trădare.

28 august 2006

Regret

Nu va fi nici
un sfârșit de Ev mediu.

Nici un Ev mediu
imaginar.

În jurul meu, hohotele
de râs
ale dușmanilor,
cântărite la masa
Istoriei.

Un Dumnezeu orb
și mut, lângă mine-

iar eu să trec prin el,
născându-l pe celălalt.

15 ianuarie 2006

Stare

În amintirea lui J.R.R. Tolkien

Am ajuns cândva la putrede și îndepărtate porți,
Dincolo nu erau decât câmpii nesfârșite-
Și mi-am zis: oricâtă iubire în suflet porți,
Odată și odată, moartea va veni pe nesimțite.

Dedicație

Fără voi,
Morrisul nu e Morris*,
Orașul nu e oraș.

Departe de orice civilizație
Suflă un vânt ucigător.

Orașul respiră greu.
Străzile nu sunt decât o baltă
Fierbinte de asfalt.

Pe cer, stelele orăcăie
Ca niște broaște
Speriate.

Veniți, veniți
Să rupeți așteptarea.

Leicester, 28.07.2008

*Lanț de magazine în Anglia (n.m)

Strigăt

În inima zdrobită, căutând o nouă ivire a zorilor,
În sclipățul de stele, prevestind venirea ta,
În fulgerul de lumină brăzdând cerul –
Semn al iubirii ce ți-o port;
Imaginea munților, soarele răsărind, apele suspinând,
Îmi aduc aminte de tine, tu ești peste tot și-n toate;
În ape vijelioase, anunțând zbuciumul vieții,
Rotiri de Univers, Viață și Neexistență, mereu tot
Altele, trecând peste noi, eu văd ființa ta.
Tu ești în toate aceste lucruri și deasupra lor.
Te port în inimă, mereu prezentă –
Cum ai putea să nu fii,
Când Tu ești Frumusețea, Iubirea și Speranța.
Te iubesc, Roxana și strig până departe
Numele tău, fulger în noaptea întunecată.
Te iubesc, te iubesc mai mult decât pe toate
Stelele care vor veni după noi, fără tine,
Altfel, totul s-ar preface în vid, lumea n-ar
Mai exista; de aceea, pe tine, zeița
Splendorii eterne, te voi iubi întotdeauna.

Baia Mare, 11 Martie 2012

Si conditionnel IV

Ce s-ar fi întâmplat dacă mă iubea Andreea,
adică așa cum am văzut-o peste tot,
blonduță, naturală, ușor zvăpăiată, îi
plăcea galbenul, dar și roșul și movul,
chiar verdele-deschis, o vedeam peste
toate câmpiile Transilvaniei, primăvara
când mi se cristalizase iubirea și imperiul
ei puneă, încet - încet, stăpânire pe mine.
Apoi, ca să fie durerea mai mare, o văzusem
la o petrecere în Turda, pe o poză, la Ziua
Orașului, în iulie, la prima festivitate de acel
gen, dar nu era ea. Semăna doar, leit.
Sau la un castel părăsit, pe malul Arieșului,
ce ți-e și cu acele alte vremi, alegea
haine de import. Putea să fie, dar n-a fost.
Fiindcă tot vorbim de Ardeal, într-o posibilă
viitoare orânduire, de imperiul care se va
întinde de la Tisa, Oradea, Vâlcea, Iași,
adică la acest patrulator, fie el pătrat,
dreptunghi, paralelogram, romb, vom anexa
restul. Capitala la Cluj, sau Brașov, Așa,
să se știe pentru viitor. Într-o orânduire
socialistă, a Lumii.
Așadar, îndrăgostit, dar n-am intervenit de-
ajuns, cu o atenție, odată-n magazin, cu o
cartelă de telefon, apoi, deși pe drumul
cartierului, unde, paradoxal, s-a mutat, era un
mic Centru al Universului ,cu ea în mijloc,
eram îndrăgostit cobză, lulea, până peste cap,

cum se spune.

Eu n-am știut să ripostez, atunci când s-a produs
ruptura, reținerea, retractarea, totodată.

M-a spus la maică-sa, domnul ăsta îmi face poze
(măcar de-aș fi apucat – altă gafă de-a mea,
aveam doar poza din Turda, nu era ea, chiar
i-o arătasem, când cu cartela, pe drum, mai
era cineva), dar n-am avut nici măcar
demnitatea unui țăran din anii '80, care, cu
pantaloni evazați, păr într-o parte, lung, ca
artiștii folk, ochelari, chiar, unul când dădea
mâna cu maică-mea, se scutura, parcă,
halucinând de fericire, zicând: ce faci, mătușăăă...,
la fel ca Gyula, minerul, alt mare clasic,
dar nu de statură, care zicea: Hinca, Hinca,
pîțîrășii, când trecea colivia cu minerii pe lângă
orizontul nostru, iar el era înăuntru. Iar de
altă dată, calm, către mine: Drughe, de ce
ai gazat Varna? Era unul bețiv, băuse
în mină, se-mbătase brusc, îl luai de-o aripă
și afară cu el. Toată lumea știa că s-a gazat.
Exprimarea ar fi trebuit să fie: L-a gazat
cineva pe Varna sau s-a gazat Varna.
Apoi s-ar fi ajuns de la aceste exprimări, la
o justificare, intervenție a țăranului respectiv:
lele, fata mnetalii, când ar fi vorbit,
întru apărarea lui, cu o femeie a anilor
'80. Eu ar fi trebuit să mă exprim mai plastic,
sau mai modern: tanti sau doamnă,
fiica dumneavoastră....

Dar n-a fost să fie – între mine și ea
s-a interpus un zid lung – beton curat,

poate chiar fier. Din când în când,
ici-colo, câte o spărtură, la fel ca-n
unul din filmele lui Ch.Chaplin,
prin care pătrunde
iubirea mea pentru ea, sau ceva pozitiv, de la ea.
Dar nu sunt, totuși, decât niște găuri, eu nu pot
trece dincolo și, din păcate, nici ea.
Oare ce s-ar fi întâmplat dacă mă iubeai(...)
păpușică, dacă mi-ai fi răspuns la iubire –
ocupând tot, sau măcar Centrul Universului
meu?
Te-am văzut acolo. Dar de ce nu și
de-acum înainte, iubire scumpă, de ce nu?
Nu lăsa acest gol, acest cenușiu să-mi
invadeze viața, când ești tu, iubire.

18 ianuarie 2014, Baia Mare

Povestea lui Preda

În stilul poemului

„Cântec pentru oastea lui Igor”, epopee rusă,
ucraineană, bielorusă, din sec. X – XII

Era cândva unul,
zis Buzilă, zis și Preda,
un coțcar din alte vremi,
care călca indiferent, fără un
scop anume,
prin curtea hotelului „Ramada”,
deși acesta nu avea curte,
pe vremea aceea. Și mergea
într-o anumită direcție, cu picioare
strâmbe, de cosaș, de lăcustă,
dar mergea!
Avea pene, la fund, nu în față,
ca luptătorii sumo.
După aceea era, conform celor
trei principii: Kirche, Küche,
Kinder*, un escroc sentimental,
pentru femeii, adică cât mai multe,
iar femeia, adică soția, un rău
necesar.

Tu, Preda, fii scabros, adică
încearcă și cu bărbații, conform
principiului
dacă nu curge - picură, dar ai grijă
să nu pățești ca Puhu.
Acum ascultați povestea lui Puhu.

*biserică, bucătărie, copii (germ.)

*

Povestea lui Puhu

Era unul la mina Cavnic, surd,
crăcănat dracul, cum ar zice
moldovenii din est și oltenii din sud,
sau invers, tot o apă și-un pământ, la
ăștia, cu 3-4 perechi de pantaloni când
intra pe galerie, trage curentul,
se justifica el, mai ia o pereche, îl
zeflemiseau colegii, avea noroc că nu
mergea pe verticală, în mină.

Furase ceasuri din vestiar, era destul
să apară, că unul începea:

- Cine-i tată la pisici?

- Puhu, dacă vreți să știți, zicea altul.

Apoi:

- Cine-i tată la copii?

- Puhu, dacă vrei să știi, zicea un altul.

Și la urmă, fără rimă, dar edificator:

- Cine-i tată la ceasuri?

- Puhu, venea răspunsul și apoi un puhu-hu,
prelung, ca o supapă spartă.

După Revoluție – ce ți-e și cu Revoluția
asta, s-au construit numeroase case de vacanță
în Cavnic, iar un doctor, cu patalama în lege
și casă de relaxare, a-ntreținut o relație
cu Puhu. La un moment dat, acesta l-a
surprins pe doctor cu altcineva.

De supărare a făcut atac de cord.

Să nu pățești și tu la fel, Preda.

10-15 septembrie 2013, Cluj

Si conditionnel II

Ce s-ar fi întâmplat
dacă aş fi avut zestrea genetică
a lui Niculae al Petrii
din satul meu natal –
umbla într-un jersey alb, de lână,
la 70 de ani,
roşu la faţă, arăta ca un fecior,
zicea bunică-mea.
Pe la 91 de ani, s-a dus să doarmă
puţin,
vorba lui Shakespeare şi a lui
Sorescu al nostru.
Sau a lui Vasile a lui Todor, e
vorba tot de zestre, cu acelaşi
veston cazan, de la sfârşitul războiului;
si peste ani şi ani, având acelaşi
veston kaki
şi aceleaşi două-trei adâncituri pe obraz,
perfect conservat genetic,
sau a vecinei care mă ironiza,
când, la creanga singurului păr de pe
câmpia din faţa casei - care dădea
recoltă o dată la câteva sezoane,
făceam şi eu tracţiuni la bară, mă luasem

Sau a atâtor altor, mai mult sau mai puțin ridați, neobișnuit de rezistenți. Dar în lumea asta de nonvalori trebuie să mă ridic și eu, biologic, moral și social, să-mi creez o altă identitate.

Știți, eu n-am lucrat niciodată în mină,am lucrat doar la TCI și TCM, un singur sezon, dar nu-mi plăcea, ne trimitea la dracu-n praznic, unde aveau lucrări.

- Știi, dacă nu ieșeai pe ordonanță erai în pensie acum, cândva ai fost mai gras, sau mai slab, ai avut sau nu prietenă, ai fost la dracu-n praznic, la mă-sa, de parcă n-ar ști, escrocii, că-n fiecare societate trebuie să fie o mână de parveniți,

denumiți cu apelativul „orice fel de
burghezie”, pe care nu pot să-i distrugă
deoarece nu sunt în stare să răstoarne
câteva popice, dar asta e.

Încet, dar ferm, trebuie să-mi schimb
identitatea.

22 septembrie, 2013

Schimbarea identității. Povestea lui Pașca. Si conditionnel III

În legătură cu schimbarea identității,
că am lucrat la TCI și TCM,
toată viața și, respectiv, câteva luni, la
dracu-n praznic, după aceea, are legătură
cu povestea lui Pașca, apoi.
Era pe vremea când lucram cu Neamțul,
la Lăpușel, în timpul atentatelor din
septembrie 2001,
cele reușite, au mai fost o tură și ne-
lucram, așadar, cu Neamțu și Buzilă,
cel care nu cu mult înainte s-a-mpiedicat
de bordura asfaltului, după care, la
proprietar, a băut împreună cu Chiriguț,
sărutând sticla și îmbrățișând pereții,
până ce proprietarul a ascuns pălinca,
iar Neamțu a ridicat un ax de 160
de kg, în mâini doar, Gheorghica, zidar
bun, dar la gresie era pe spate, era
gata-gata să-și ia o zi de concediu,
să sărbătorească evenimentul, iar Neamțu,
mai suga și el câteva sticle la „Crenguța”

de aur, unde stâlpii ieșiseră conici, iar
Muri mic sărea acolo ca o vrabie,
adus și el să ajute, pontat 2-3 ore de
„moșul” pe un pontaj strâmb, zicea Florin
proprietarul, care semăna cu N. Sabău,
deci un homo, pe tine de unde te-au mai
adus aici, pe vremea când un jersey – import
costa 2-300 de mii, iar o geacă 600 mii,
nu ți le puteai permite; așadar Neamțu’
făcea ciubuc la Pașca, acesta (Pașca) câștigase
20 (de) milioane cu niște pensionari,
schimbase doar puțin culoarea mobilei, dar nu și modelul,
sau invers, stătea pe V. I. Lenin, adică nu, „pe Lenin”,
cu rufe la uscat, fără hoți, apoi în apartament
mai nou, eu iau 10% din lucrare, nu ajut, deși
mă pricep, iau două perechi de bascheți, galbeni
și albaștri, unul mă ține o săptămână, celălalt o zi,
deși arătau ca de firmă. Neamțu e priceput,
face un ou, adică lasă locul exterior,
pentru un ou, la un suport pe tavan, din
rigips, cât o valiză, de cască ochii arhitecta
Rozi, când îl vede.
După aceea, câțva timp, nu dau ochii cu Pașca,
adică nu l-am căutat, zice Neamțu: nu fugi,
o să dai odată nas în nas cu Pașca, așa
a și fost, o iau pe bulevardul Traian în
sus, aproape să dau de el, o iau pe o
stradă laterală, fug, mai bine-zis, intru iar,
după câteva sute de metri, pe bulevard,
dar Pașca mergea hotărât înainte, era
iarăși să dau de el (de ar fi și la bine,
cât și la rău, așa de hotărât, românul!)
Când mă întâlnesc cu el, zice, asta după o

vreme, nu-i bai că nu m-ai căutat,
am câștigat, între timp, 2 mașini, la
tombolă, una chiar în Constanța,
a simțit că e ziua lui, într-o vară, când,
entuziasmat, a urcat pe scenă și a
„tras” de ac, acesta oprindu-se la fix.
Neamțu era puternic, era gata-gata
să-i arunce pe niște tipi – țigani
din autobuz, la gară, pe sus, câteva zeci
de metri, căci întrebau: autobuzul acesta merge
în centru? – cu gândul de a fura din buzunare.
Dar pleacă din firma aceea, eu rămân,
mențin relația cu Pașca, până își dă
arama pe față: comuniștii, comuniștii, zice el,
votând cu dreapta, de parcă ar fi fost
din sulă de ministru.
L-am găsit vinovat, acum are ochelari, două
magazine închiriate, e un mic-burghez
reputabil, într-o țară de mizerie.
Conform ziselor lor, așa e viața.

19 octombrie 2013

Scrisori I

Preludiu

Un cer plumburiu, prin care țâșnește, din când
în când lumina, printre norii denși, de la un paradis
inaccessibil muritorilor de rând - socialist
sau religios.

Jos, un teren vast, înghețat, cu puțină zăpadă,
un fel de brumă mai groasă, un vânt rece,
suflând în rafale puternice, oprindu-se câteodată,
dar fiind la fel de frig. Ici-colo, grămezi de
molozi, plăci de beton sprijinindu-se pe
ziduri și stâlpi la fel de șubrede, înclinate toate.
Focuri și oameni încălzindu-se pe alocuri,
rari, în peisaj, la fel ca grămezile și
rămășițele de beton. Ici-colo, de asemeni,
ziduri de beton, dispuse în toate direcțiile,
care nu duceau nicăieri.

Desfășurarea

Vai, e tot ce-a rămas din tragediile
shakespeareiene, spuse unul, aceste bucăți de
beton și pietre, aceste vânturi, care m-ar duce în
paradis, aceste ziduri, rămășițele ale socialismului
totalitar, dar ce-i de fapt totul, întreb eu, lângă
acest foc, având atâta timp cât n-am visat
niciodată?

-Nici nu e seară și dimineață și-ți voi dezvălui
valabilitatea și umanismul socialismului
lui Hitler sau al celui stalinist, răspunse
unul.

-Despre capitalism ce să mai vorbesc, replică
altul.

-Nu cunosc popoarele sedentare din dreapta
inimii, răspunse scriitorul. Pe câmpul din
stânga ei nu e nimeni, deși ele ar trebui
să fie acolo, pentru echilibrarea sentimentelor.

Am întârziat, fiind la o întâlnire cu medicii
și comicii, pe teme de moarte clinică.

Marin Sorescu era acolo, Nichita Stănescu,
prin preajmă: Nu știu ce e dincolo de moarte.

Nimeni n-a fost prins piratând pe teritoriul
de acolo. Dar , dacă vreți, cândva vă voi spune.

Poetul decent, privind spre viitor, spune:

Nici radicalii liberi nu vor dăinui o
veșnicie, la care poetul murdar, devenind
brusc decent, ca după o reculegere, sau
după o suferință înnobilitoare, spune,
parcă netezind ceva cu palma:

-De ce, Doamne, ne-ai dat un cod genetic
spart, dotat ici-colo cu boli, suferințe,
moarte, de ce l-ai dat așa? Dar vreau
să văd nu prezentul, ci viitorul.

Din munți ,spre dimineață, coboară,
binecuvântat fie-i numele, culturistul

N.Giurgi. E tânăr , ca-n anii '80 și parcă
descinde iarna, la o pensiune din
anii 2000. Rostește : Vin cu cele mai curate
gânduri și cu cel mai natural fizic văzut
vreodată, la voi. Dar nu întâlnește decât

huidume, haidamaci, diuguri, oameni
peste măsură de grași, tatuați, tunși scurt,
cu trei rânduri de guși, vorba lui Cezar
Petrescu din romanele sale, care zic,
ținând țigara în gură și jucând fotbal ocazional:
hai la mine, ba la mine, să lucrezi, blestemată
fie proprietatea privată, reluată după '89,
ce se lăsase-n '47.
În depărtare se aude un zgomot
surd. Au loc evenimentele din Ucraina.
Rostește „Cântec pentru Ucraina”.
Mai mult, unul din haidamaci, valutist
sadea, îl fură de 20.000 de euro. Când
să-i dea, se face nebun, nu-l mai cunoaște.
Sau o fi concurență între ei, defăimarea
aceasta-și cel ce-mi relatează?

Cântec pentru Ucraina

Departa, spre Răsărit,
Soarele cade, se izbește de pământ.
Ciocnindu-se, perturbă grav ordinea
lucrurilor.

Undeva, în jurul Kievului, o imensă
gaură neagră. Spațiu și timp dilatate
(ă-propos, cum le pot lungi
cineva),
apoi lipsa acestora (chiar, cum s-ar putea

călători unde acestea lipsesc, fie chiar
și cu metrour galactic, dar ipotetic, desigur);
ajungând în centrul găurii,
rămâne doar o spumă neagră, rămâne
deci totuși ceva, (de sorginte sexuală, să fie?)*
apoi țâșnirea în alt Univers, dar nu în
Occident, desigur. Văd doar negru,
rău, negativ, deci, în jurul Kievului.
Câțiva intelectuali și bărboși nespălați-
tot aia e, plus câțiva studenți, la fel,
pledează pentru distrugerea a tot
ce-nseamnă Ucraina, Estul, Lumina
a 4 orașe cu peste un milion de locuitori,
industrie, blocuri, comunism, blocul
compact, slav. Istoria legată a
2 sau 3 popoare, indestructibilă.
Se va distruge totul, până se va
mânca iarbă. Ecologiștilor, intelectualilor
de dreapta, nu mai avem mult până acolo.
S-a-ncercat și cu Grecia, o excursie pe
Valea Prahovei, România, de 10 zile
costă 400 euro, românul e cu dare de mână
și nu numai, mănâncă de sărbători
până vomită și aruncă la câini, sau pur și
simplu, atât bogații cât și săracii, dar în
Grecia la Paralia Katerini sau pălăria Caterinei
e doar 170. Să vezi cum e țara aceea, nu-ți
vineri să crezi, termale, plus monumente,
zice cumnatul, mângâindu-se protector

* Să nu mai rămână nimic în urma
acestei comprimări de către gravitație, a
tot ce există și abia apoi...

pe burtă, e un scop în sine, poate vine
neamțul, deși a intrat timid, puțin în Grecia,
pune mai mult accent pe Praktiker, mai
puțin pe rolul și scopul statuiilor antice.
Dar cu aceia nu le-a mers. Așa e, spun eu,
ascultându-l, dar până la urmă ce să-i faci,
lumea, istoria sunt încâlcite, eu, de exemplu,
am fost refuzat de o fetișcană! Înjosit, dincolo
de faptul că iubirea e un contact. Fără el sunt
negativ, înjosit. Am impresia că nu sunt bun
de nimic. Scriu următoarea impresie, referitor
la asta:
În general oamenii n-au aparat
sexual , numit sulă.
Se urinează direct pe niște găuri,
găuri negre dar înspre noi direcționate,
din celelalte Universuri. (Unul avea,
cândva, o imensă gaură, lângă nas,
cu un fel de cioc mic în ea, pe unde respira.
Eu, deși gaura i-a diminuat personalitatea,
nu l-a ciufulit, sau să fac haz de necaz.
Dar nu toată lumea e așa.*

*Văzând pe stradă persoana iubită, la braț cu altcineva,
am intuit cu ce rapiditate se-ncheagă lucrurile, fie ele – dar
mai ales, negative.

Să învingă lumina! Nu vreau să paștem
iarbă, fie ea și ecologică. Nu vrem
găuri negre. Trăiască Ucraina unită, trăiască
Estul, lumină a acestei țări, încet-încet să dea
minte și celorlalți. Așa ar trebui.

Ferneziu, 12 mai 2014

Despre renunțarea la porcării și drumul de sine

Cum am renunțat la porcării și am
ales calea proprie, se va vedea
în felul următor:

La baruri, ba țigări Yin-Yang desfăcute,
ba vin „Băban”, toate ieftine și nașpa,
nu și invers, mai bune, pentru oameni
cu gusturi fine, dar și pentru cei de rând.
Câteodată, când fumam, dădeam și la altul,
fumam de la Assos, Rothmans în jos,
sau de la Winston în sus, mi-ar face plăcere
pachetul tău, spuneau unii și nu se opreau
până nu-l goleau.

Îmi aduc aminte de unul „pasăre” care se
așeza foarte cuminte la masă, loc opus față
de tine, nu degeaba-l poreclisem „Mister”
și stând la o singură halbă, până te rușinai
și-i mai plăteai tu 2-3, iar pachetul, luat
experimental, de Phillip Morris, se golea,
de către el, desigur.

Apoi ,bineînțele, porcăriile celor mici,
dă-mi 20 lei, dar mai dă-mi să fie o sumă,
oricare ar fi ea, plus că, dând și luând și ei
de la cineva, ori erau bârfiți, dacă se-ntâmpla
să ceară, sau ne(re)dându-li-se toată suma
înapoi, iar își făceau de lucru cu persoanele
respective.

Apoi salut – salut, dacă merg spre sud zic
că merg spre nord, etc ...

Azi, când scriu aceste lucruri, mi s-au întâmplat

lucruri nașpa astfel:

Anticarul din centru îmi ia de sub nas pe Shakespeare și Dante, care autori și lucrări îmi zboară de sub nas. Poate le promisese la cineva, poate. Apoi o văd pe „iubi” în deplinătatea aspectului fizic, desigur, femeie, ce mai, ca-n Richard Llewellyn, „Ce verde era valea mea”, cum zicea autorul de una la 16 ani, acolo. Cu trening, frumușică, deosebit de fină fața, dar și corpul-parcă nu le-ai atinge, are ceva sacru, dar au făcut-o alții, veți vedea și de ce, oricum, fetei de la Turda, care seamănă perfect cu ea, i-am făcut poze după cele din telefon, o întreagă peripeție și cu cardul acela, voi avea amintire, cum zice vecina, dar nu vrea nicicum, ea nu și nu, la insistențele vecinei, că doar nu ești fată mare, deși în ianuarie mai era, apoi zice „că scapă pe jos o cutie de protexuri”, la magazin, cum vine de la bătrânul acela, prima discuție e la o biserică – fundație, fusese împreună cu ea, o fată tânără cu protexuri în buzunar. Acum de ce renunț la femeii doar obiect al plăcerii sau să-mi bat joc de ele, dacă vor fi să mai fie, cândva. Dar eu n-am acel suflet, și cum sunt capricioase, poate voi renunța la aceste două clauze. Eu n-am fost nici serios ca un lider, ca un patron, ca un bărbat dur, așezat din anii '80 ,cu priză la femeii prin seriozitate și aspect fizic. N-am fost nici sexy, la fel ca Elvis sau Horia Brenciu, sau mai știu eu cine, dau exemple să-nțelegeți, care le atrăgea pe fete, având acel „vino-încoace” inexplicabil. Am fost slab, nereprezentativ, nehotărât. Pe mine nu m-a iubit nimeni, deși eu am pus, am dăruit și aș fi dăruit dragoste cu căruța, cu nemiluita,

nu știu ce unități de măsură ar fi fost acestea, dar cea cu nemiluita,
dacă aici românul nu pune nici o stavilă, nici o milă la a da,
la a oferi.

Dacă nu m-a iubit nimeni, nici o fată n-a venit la mine,
după mine, să umble după mine, în sens propriu și figurat,
să-i fi declanșat sentimentele și să-mi spună, deci, te iubesc.

Dacă nu m-a iubit, nici cu protex în buzunar n-a prea umblat după mine.

À-propos, cum se face un act sexual? Ah, ce-ntreb, după atâtea
experimente practice, dar și pierderi, printre femei.

Fiecare femeie e ceva unic, astfel trebuie s-o iei de la-nceput,
să nu-mi spună cineva că există un mijloc universal de acționare.

Poate există, poate nu, dar lesne se poate ieși din tipar.

Cum se acționează deci, mai ales cu o fată mare, în ianuarie, A ..,
mai era, ah, am ajuns prea târziu, fin treptat, sau acea
declanșare-excitare tot treptată, dar brută, când simți că ceva
crește treptat, de la sine, fizic și sentimental și gata actul de făcut,
fără inhibiții, sau practic, brusc, fără opriri, de asemeni, dar repede
și reușit ca și cu o cocotă valabilă fizic, pe care o și cunoști de mult.

Cum, ce din toate astea, sau nimic, sau cum zic, în afara tiparului.

Fiindcă nu se prea poate cu ele, eu le spun adio, îmi voi menaja
forțele pentru altceva, sport, etc... Nu pot să lupt împotriva lumii întregi,
nu sunt un Hitler perfect. Adio femei, dar cine știe, pentru distracție,
batjocură, sau poate, cândva, dincolo de imperiul meu prăbușit, va veni
un nou Soare-răsare, o nouă Andreea.

Nu voi mai face greșelile trecutului, să intervin pe drum,
când a fost vremea conversațiilor și a tatonărilor, când
a fost cea a dialogurilor, a convorbirilor telefonice și apoi
a-ntâlnirilor.

Poate mă voi schimba, serios, sexy nu, sau poate într-un
alt viitor mă voi naște mai sexy. Cine știe?

Ferneziu, Baia Mare, 23 august 2014

Fascisme

Cumnatului meu

La noi în sat se poate întâmpla așa ceva, chiar în ajun de Paște. Credincioșii participau, înconjurau biserica, mă rog, cu preot cu tot, tot merg, tot merg. O aripă mai tânără, fără să mai numere turele, până erau gata-gata să-și ia zborul, cu preot, cu sutană albă-n frunte, spre ceruri, când unul mai versat din gloata cu pretenții serioase asupra vieții, spune:

- Halt! până aici v-a fost! Face un semn perfect, dur, cu palma mare ridicată-n sus.

Fascist sadea. Fac ceva pentru binele satului, lucruri utile, practice, alerg încoace-încolo, dar concesionez terenul, imășul satului pentru 99 de ani, în folos propriu, să nu pască netrebnicii turma, tinerii zurbagii să nu joace fotbal. Așa, ca să se știe.

*

Șoferii, doi la număr, printre care unul și fiul sus-numitului, cascadează ochii mari când mă văd pe drum, cu o mașină puternică. Tu ești mic, ar fi vrut să spună, apoi, din ce în ce mai deranjați se ridică să vadă ceva, poate maimuța agățată sus, în cabină, poate se sucește și se uită cu cât merg la oră, sau poate, pur și simplu se ridică să se scarpine-n fund, de ciudă. Tu ai fost mic până acum, dar noi suntem, de acum înainte, chiar, bolizii cartierului, ai orașului, ai lumii întregi; de ce oare această fixare de valori pe bază de putere nedreaptă?

27 aprilie 2014, Ferneziu

Diverse

- *Discurs despre mine* -

Mi se pare că timpul trece din ce în ce mai repede. Asta înseamnă că undeva Dumnezeu umblă la comutatorul timpului; îl răsuțește, pur și simplu. Să nu ne trezim cu toții în vreo văgăună cosmică. Cândva, trecea foarte încet (timpul), îți trebuiau 2-3 ore ca să spui ceva, așa de încet trecea timpul, 2-3 ore pentru câteva vorbe, acum e invers, adică spui două-trei cuvinte și hop, au trecut câteva ore. Eu, considerându-mă tânăr, deși anul acesta am pierdut pe câteva fronturi, n-ai fi zis, după cum a început totul, în toate e o limită, dar și o renaștere, iubire, serviciu, dosare pentru pensionare pe caz de boală, a crăpat doctorul, blestematul, zicea cineva, deși nu era bătrân, funcționarii ăștia arată, dar nu sunt buni de nimic; cei trei B – adică bărboșii – de parcă n-ar exista genii fără barbă, un amestec de fix din vechea societate și escrocherie, de acum, adică bărboșii cinești, economiști, proiectanți, rigizi de parcă ar avea secretele lumii în degetul mic, niște nespălați, vezi cazul „Piața Universității”, la noi, anii '90, sau Kiev, la ucraineni, mai nou, nici unul nu suflă despre Maramureșul răpit cândva, poate nici ei nu știu când, zice unul referindu-se la profesori, după Mihai Viteazul, adică după 1600, de cine alții decât de cehi, oh, ce frumos se culca, ăsta-i termenul, Cehia, până mai deunăzi, pe Tisa, o fâșie lungă, pornită de la ei, până spre Bucovina pe Tisa, cum ziceam, iar în continuare, ca un ghimpe, ca un ic larg căscat-cum fizic a și fost, Polonia – tot înfruptătoare din trupul nostru – măcar dacă ne-ar fi călcat din ăi mari. Și când te gândești că și noi i-am ajutat pe aceștia, apoi, doar așa suntem noi, slugarnici. Sau despre Banatul sârbesc, să nu zic până unde a fost țara, aproape de Tisa, în acel Ev Mediu – fie chiar și amestecată cu Ungaria, â-propos, ce s-ar fi întâmplat dacă am fi rămas un imperiu? Cu luxul adiacent? Se mai suflă câte o vorbă despre Dobrogea, luată de la bulgari, dar nu prea mult, 2-3 cuvinte, acolo, dar se bate mult monedă pe Basarabia, poate că mai-marii zilei au acolo neamuri, cine știe? Asta politic, în ziua de azi. Cât despre alegeri – nu va fi mai nimic - cu toate că Johannis e neamț - plus că nu are copii, de parcă asta ar fi lipsa unui motiv să nu lași delapidarea, averea enormă la cineva – a pus la punct Sibiul - sunt mici oaze de lumină în țara asta, Sibiu, Vâlcea, dar puțin. Din bălțat ar deveni pestriț, cum a zis cineva, înhăitându-se și el cu ceilalți.

Sentimentul uzitat mai sus – că timpul trece foarte repede – nici n-am apucat s-o văd pe bunică-mea decedată la venerabila vârstă de 87 de ani – picase umblând prin curte – îi ieșise un os din șold și, brusc, a slăbit 20 de kilograme în câteva zile, până la urmă acel du-te-vino, alături de meseriași, i-a fost fatal, eu, mai puțin sensibil, n-am apucat s-o văd nemișcată pe pat sau mese sau am văzut-o dar nu m-a afectat.

Dar în domeniul științei am făcut niște descoperiri fantastice. Încet-încet, lumea se va întoarce la clasic, dacă, conform unui principiu, concluzie sănătoasă de-a mea de mai demult, atunci va fi bine în țară, când nu se va mai fuma Kent 8, nu se vor mai asculta manele și nu se vor mai pune geamuri termopan la locuințe, măgării luate de la occidentali. Am văzut într-un sat de duzină, lângă o mașină nu prea nouă, cu șofer, de vânzare, vreo 5-6 inși fără ocupație. Unii grași, stăteau rezemați pe spate, precis fumau Kent 8. Cred că, încet-încet, generația lăbarilor din capitalismul barbar va dispărea împreună cu aceștia.

Dar să revin: că ne vine sub picioare, încet-încet, pământul clasic, e bine, altfel în filozofie se întâmplă cam următoarele: Până acum nu era bine că se proclama veșnicia materiei, care nu putea fi nici creată, nici distrusă, fiind în continuă mișcare, având această proprietate, fără început și sfârșit, infinită în timp și spațiu, având conotații marxiste, deși filozofii proclamă, dogmatic, ceva veșnic, fix, materie depinzând de timpul și spațiul fixe, absolute, nu și invers. Așadar, materialiștii proclamau asta, deși idealiștii proclamau veșnicia spiritului, dincolo de materie, de care aceasta depinde, factor derivat din cel prim, spiritual, dar, zic eu, nu e spiritul chiar mișcarea materiei, indisolubil legate, dar inferioară acestuia, iar, chiar dacă cele două ideologii se combăteau reciproc, totii filozofii proclamau existența a ceva unic, veșnic în Univers, - bărboșii de azi - și aici altă măgărie luată din Vest – zic un nu hotărât infinitului de orice natură, decretând asta: nu există nici o dovadă că Universul e veșnic, iar în sprijinul acestei teorii, următoarea: totul a început cu Big-Bang-ul, nimic n-a existat mai înainte, nici timp, nici spațiu, mai ales că și acestea sunt relative, schimbătoare, strâns legate de materie – adică unde nu există aceasta, nu există nici ele?! - neputând exista fără asta și nu invers* - voi reveni asupra acestui subiect, iată o palmă dată fizicii clasice, care le definea ca fiind absolute, nedepinzând de materie, o palmă dată lui Newton, chiar, așadar, nici nu are rost să ne-ntrebăm ce a existat înainte, de parcă materia, fie ea chiar cât un vârf de ac, temperatura, presiunea, toate au putut apărea atunci**. Dar de aici începe decăderea teoriei Big-Bang. Aceiași savanți, făcând scenariul începutului, îl fac și pe cel al sfârșitului, dacă unele mărimi ale unor foste condiții din Univers - de care nu sunt chiar siguri - vor avea sau nu o valoare, concluzionează: totul, mai mult decât sigur – nu va retracta-și, dacă totul ar fi căzut într-un colaps gravitațional, ar fi avut de câștigat teoria mea, a ciclurilor de explozie – implozie, expansiune-retractare-într-un Univers cu materie veșnică- ci , susțin ei, se va extinde la nesfârșit, chiar dacă se va pierde într-un vid aproape total. În primul caz, cel al imploziei, cu gravitația sfârâmând totul, e sfârșitul a tot ce există. Doar o spumă cuantică ar putea rămâne, chiar și-n al doilea caz - al expansiunii veșnice, din care s-ar putea pregăti nașterea unor noi Universuri, cu alte legi, desigur, susțin totuși cei mai optimiști. Rămâne de văzut. Dar, de ce ne întoarcem la clasic, deoarece după Big-Bang s-au descoperit găuri negre în mijlocul fiecărei galaxii, despre care se știa că există dispersat, nefiind supuse unor reguli, în funcție de mărimea galaxiei, iar dacă aceste procese profunde au loc după Marea Explozie, mult mai profunde decât

reacțiile nucleare, deși nu putem vedea dincolo de o gaură neagră, înseamnă că acestea au putut avea loc oricând și oriunde, chiar reprezentând o serie de Big-Bang-uri locale, obișnuite. Astfel cade ideea despre Marea Explozie, ca eveniment unic și irepetabil, mai mult, chiar, văzând că unele stele se învârt foarte repede datorită gravitației, nici una n-a fost văzută oprindu-se datorită faptului că n-ar fi putut înainta printr-un loc unde gravitația găurii să fi curbat spațiul din jur.***

Nici eu n-am văzut un loc dintre două obiecte, când, anterior, în același spațiu fiind 3, unul retrăgându-l, să nu poți pași prin acel loc sau să pui un alt obiect – ca și cum obiectul prelevat ar fi „luat cu el și spațiul pe care-l ocupa”. Același lucru despre timp, dimensiune a spațiului – a patra, altă măgărie. Se poate măsura, călători, câte dimensiuni are? Sau despre spațiul cu mai multe dimensiuni. Luăm doar convenționalisme, poate chiar teorii prefabricate, din Vest. Oricum ar fi și-n orice epoci, trebuie să le trecem prin filtrul criticii atât timp cât sunt și argumente contra.

În legătură cu ceva mai bun, mai uman, mai modern, Andreea în două ipostaze: urcă repede din cartier, cu copilul surorii, înfășurat strâns, în alb, sărăcuțul, pe autobuz, apoi azi, pe stradă cu cineva, un mustăcios, Nagy, frate cu primul tată din iarnă, mergeau spre stație cu căruciorul, copilul în brațe, aceeași poziție, de la autobuz maică-sa îi strigă: ai grijă de copil, fusese și maică-sa pe autobuz – ă-propos, când va veni o civilizație extraterestră să ne salveze. Nu suntem în stare de mare lucru – deși avem fonduri, nu plătim angajații, doar fix, cu rigiditate, nu se poate negocia, cineva ne fură munca.

*Adică spațiu și timp goale, fără materie

** La presiuni și valori enorme

*** Unii vor obiecta: desigur, există asemenea procese, aglomerare de materie, găuri negre în galaxii, dar Big-Bangul e începutul a tot ce există, timp, spațiu, legi fizice, pe când în galaxii, găuri negre, nu se anulează totul. Oare știm că Big-Bangul n-a putut apărea din ceva anterior existent, fie cu alte legi. vedem doar ce a fost după el, oricât de mic ar fi intervalul de timp de după, e doar după Marea Explozie, nu înainte.

2 octombrie 2014, Baia Mare

Discurs interzis

- *Discurs despre mine* -

În legătură cu sexul, orice ar spune unii,
există doar trei variante și anume:
sexul la minut sau la comandă,
ce vezi prin boscheți, cu cocote,
sau la comandă, cu orice fel de curvă,
când nu există spațiu și timp suficiente.
Știi că trebuie să-l faci și te simți bărbat,
acționând cu „viteza fulgerului”.
Sexul programat, sau din filmele porno,
când actorii programează fiecare gest,
inclusiv scularea, etc., pasiunea partenerelor.
Sexul meteo, când, dispunând de foarte mult timp,
te trezești într-un târziu, sub pătura care-i caldă,
că-ți convoci partenerul.
Dar pentru asta trebuie timp.
Sexul după o dragoste la prima vedere
e tot sex scurt, la comandă, adică primul.
Și mai există sexul pasional, cu tupeu,
dar îți trebuie o căruță de timp și de curaj,
mai ales, să-l faci și consensul partenerei,
desigur, să nu te simți înjosit.
Are loc pe lângă clădiri, garduri, etc.,
noaptea mai ales, totul e și spontan,
dar și calculat, îți trebuie curaj să-ți ții
iubita în frâu, în brațe, la propriu și la figurat,
s-o domini, totul urcă, apoi, treptat, de la
mângâieri la sărutări și intromisiune-
totul e o reușită, o atracție materializată,

terminată cu un act.

Acesta e adevăratul sex, această urcare,
această pasiune năvalnică, această reușită.

Asta ar trebui să filmeze cineastii, cum,
dintr-un om normal, simplu trecător pe stradă,
de la sărutări, mângâieri se ajunge la altceva.

Cum se poate face, cum se produce trecerea,
asta trebuie văzut. Desigur, tot „consensul”.

Căci sexul e o atracție dublă, din două
părți unită, prin acea potrivire care face să
țâșnească „întâmplarea”.

Dar cu cine se face sex? Cine, dintre partenerii
de sex masculin au succes? Aici iarăși – orice
ar zice intelectualii – există doar două tipuri de
masculi care au succes. Cei de teapa lui
Elvis Presley și Horia Brenciu, adică senzualii,
am dat două exemple de blonzi și bruneți și tot de
partea succesului, semisenzualii sau semiserioșii –
aici sunt însemnații de soartă, mici, cum era unul,
de-abia își trăgea pușca, puțin chel, dar atrăgător,
sau puțin sexy, curea, pantaloni vechi, brunet, tip
lăutar din anii `50.

Serioșii au și ei succes – a treia categorie – au și ei
cât au, cei cu moacă de patroni, culturiști, etc., cu haine
clasice pe ei. Restul, scârțarii, oameni buni, oameni
cu cap de orci, deformații, nu sunt cu succes, în
afară de unele excepții care confirmă regula de sus,
tipi urâți, fără fund în pantaloni, etc.

Acum câte ceva despre relațiile colaterale:

Există posibilitatea să păcătuiești înainte de a
cunoaște persoana respectivă, pe care o iubești
și atunci e scuzabil, sau există posibilitatea după,
atunci, iarăși, dacă dai Cezarului ce-i al Cezarului,

e scuzabil. Dar dacă păcătuiești cu cineva când ai cunoscut persoana iubită, visul vieții tale, cu care ai vrea să fii – nu e deloc demn. Adică cu ăla, un nimeni, etc., ai putut, iar cu mine, care te iubeam foarte mult, nu. Dacă persoana care te-a înșelat mai e și fată mare, e și mai grav. O singură dată în viață ești, poți fi dezvirginată, indiferent dacă rămâi sau nu cu persoana respectivă. Dar toate astea țin de patologia și mentalitatea umană. Cu românul se petrece cam așa: E neglijent, mizerabil, laș și impulsiv. Toate, când nu trebuie. Adică bea bere cu un leu sticla, fumează în neștire, până are burta de un metru în față, se închină la șefi, dacă te vede că ieși din rând nu e bine. Nici dacă ești sărac, nici dacă ești bogat, nici dacă ești slab, etc.; în general, nu trebuie nimic, să faci curățenie, de exemplu, până în spatele casei, inclusiv, să-ți desfunzi șanțul din fața casei, dar dacă vine un Hitler cu mitraliera trebuie și se poate. Așa și cu sentimentele. Dacă ești prea bătrân, ești fără bani, cu un miliard de euro, sau altceva în cont, s-ar putea tolera și diferența de vârstă. Că ești altfel denotă și din faptul că nu te poți agăța de o fată tânără, sărac fiind, ea și mai săracă, deoarece e privită ca minoră, necoaptă, fără țâțe, etc., deși este știut faptul că de la creșterea sânilor e aptă de păcat. Uneori și până acolo. Dar ce să-i faci, așa-i poporul care gândește linear.

Ferneziu, 22 octombrie 2014

Iubire distrusă

Poate ultimul poem, dacă nu voi mai scrie vreodată.

În amintirea Andreei Ciornei, marea și ultima mea iubire.

În amintirea lui Lamartine și Lermontov

Voi ce existați pretutindeni în
jurul meu,
Forțe ale răului, ale distrugerii, atât
de reale,
De ce vreți să sfărâmați, să tăiați
în două iubirea mea,
De ce luminosul soare al iubirii
să nu strălucească
pe cerul Universului meu –
Există undeva un soare mai strălucitor,
mai just decît al meu,
pe care să-l puneți în loc;
Soarele vostru, dacă aveți vreunul,
E negru, întunecat, la fel ca sufletul
vostru.
Oare iubirea mea n-a fost dreaptă,
n-a fost logică –izvorâtă dintr-o
inimă curată, dar la voi ce-i logic,
în lumea voastră de mizerie,
cerșitul, nedreptatea, încremenirea
în statu-quo-ul existent.
Vreți voi asta – iar tu, ființă
nerecunoscătoare, căreia i-am pus
la picioare iubirea, de ce m-ai înjosit,
ce-mi lipsea mie față de boschetarii tăi,

de netrebnicii clipei, cu ce erau ei
superiori mie, de te-ai coborât la nivelul lor,
îndrăgostindu-mă, nedându-mi mie nimic,
iubirii mele?

Să fi avut inimă de oțel și tot ai fi cedat –
n-am mai văzut așa ceva – întreg Universul
meu s-a prăbușit, cum aș fi vrut să te țin în brațe,
veșnică statuie a iubirii, rece și perfectă, inaccesibilă,
din păcate. Ce vei fi fără mine – ce voi fi fără tine –
viitorul va decide – două inimi frânte mergem
mai departe – în capitalismul barbar al moravurilor.

Ferneziu, 28 februarie 2015

Discurs interzis 2

- *Discurs despre mine 2* -

Pentru Andreea
În amintirea poezilor
Vasko Popa și N. Stănescu

A trebuit să vină doi mari poeți, de altminteri
oameni de rând, ca mine și ca tine,
care nu aveau nimic comun cu geniul –
dar totuși aveau – ca să-mi spună
că albul e alb, negrul e negru, că
verdele e verde, etc., că pot să existe
și sori negri, sori mirați, s.a., că
viața țâșnește nebună acum, în mai,
în lujeri de verdeață, c-am lăsat
aprilie, lună uscată, curată,
intermediară, undeva departe,
în trecut, în spațiu, în spate,
de fiecare dată există o primenire,
o trecere, cu cercul prezentului,
care vrea să îngrădیم totul.
Încord(ez) lumina ca arcul în
sala de piatră a pețitorilor,
vorba lui N. Stănescu despre Ulysse.
Albul e alb, ce frumoasă-i
Serbia, verdele e verde, curge
vinul în amintirea strămoșilor

și a lui Vasco Popa, în lumina tradițiilor
rustice, coborâm la rădăcini, la țară,
la obiceiurile de acolo, dar citadinul
e citadin, civilizație, totuși.
Să îmbinăm armonios totul.
Iubesc verdele frunzelor – o singură
femeie – oricâte imagini într-o
oglindă a vieții, multiplicată la nesfârșit,
ar avea – Andreea, viața mea. Măine aș
vrea să plec – să vadă lumea cât te-am
iubit, toți rahații de cartier, angrenați
în pasiuni universale, o Romeo și Julieta
modernă.
Iată-mă bătrân, haine pe corp, dar decent,
totuși, te iubesc, for ever.
Ce să mai zic – doar pe tine – Serbia e
aproape, dar mai aproape e Ucraina,
micuță ființă perfectă, fug cu tine,
las lumea pentru tine, Ciornei Andreea,
vino, mărită-te cu mine, ce aproape e
luna de pe cer, să nu mai înnebunesc căutându-te,
marea mea iubire, te iubesc, fată mică,
mică, mică, vino la mine în brațe, viața asta.
Fii ordonată, fă sport, ordine peste viața toată.
Și tu peste toate. Stalundia, numită țară perfectă
a iubirii, viața mea, Andreea, fată din Kraiuna –
Ucraina, te iubesc.

1 Mai 2015, Ferneziu

Plecare

Pentru situația actuală

În Ferneziu răsare soarele
direct din pădure, se răspândește
topind totul în jur –
cu toate astea, un vânt subțire,
destul de rece, ne anunță toamna;
privesc spre magazine, spre celula electrică,
din care crește direct un copac,
dincolo spre biserică, către casa
Andreei, apoi la munți.
Întreb simplu: De ce trebuie
să pleci, iubito, de ce trebuie
să te căsătorești cu alții, doar
nu-s dumnezei ficși și rigizi,
aceștia, să se-nchine toți în fața lor?
De ce la Malta, Yalta, Yale,
ni s-a-nchis totul – suntem de trei
ori estici, o dată raportat la Est,
pur și simplu, o dată la Balcani,
turci, etc., plus ca resturi ale
unui sistem fix, totalitar, serios,
mizerie, nesiguranță, lacrimi.
Eu îmi voi duce crucea
până-n capăt, în amalgamul acesta
de lucruri.

Ferneziu, 1 iulie 2015

Elegie

Nepotului Gabriel, posibil Johannis

Să fii un rege bun,
Nu ca și Carol al II-lea fonful,
Sau ca numeroșii Hohenzollerni,
Perindați prin Istorie
Și pe care poporul i-a azvârlit
La lada de gunoi a Istoriei.

Sau nu ca Johannis*.

12 Februarie 2016

* Aluzie la faptul că, odată ales, trăiește în opulență, produse bune, bicicletă scumpă, câte o mașină-dormitor imensă, deși țara-i mică, al lui Barrack O'bama, de exemplu, e de zece ori mai mic, Putin doarme în prima cazarmă întâlnită – cu cât poporul e mai prost, sunt mai bogați unii.

după „Glasul Maramureșului”

Diverse

Păianjenul acaparează totul în jur,
el scoate niște picioare-clești,
sau invers – nu știi de unde
încep cleștii și unde se sfârșesc picioarele.
Vrea să acapareze totul, emite o substanță
urât mirositoare, pe care cei din jur, deși
greu vizibilă, nu o pot suporta: lipsa de morală.
De fapt, aruncă niște vorbe, niște
bâiguieli simple, rămase
din tinerețe – inofensive, dar cu un
scop bine definit – prosteală pe față.
Celălalt, deputatul, consilierul, etc.,
atâta sudează, nu știe de unde să tragă
curentul, peste garduri, câmpii, de parcă
ar suda de la Pământ la Lună sau
să se audă și-n Lună, vorba lui
E. Jebeleanu, în „Hanibal”.
Nu pentru comunitate, ci pentru
„păianjen”, a căzut în plasa lui,
ca om fără urmași, mai duceți-vă
undeva, cu lemnele voastre cu tot,
cu locuințele lacustre, voi arunca
cu buldozerul, care scurmă peste tot,
până voi acoperi pământul cu pricina,
mergeți undeva, cu toții, de ambele
părți ale râului, voi cei care sunteți
niște escroci, niște porci, în sensul

adevărat al vorbei românești, neaoșă:
ce naște din pisică șoareci mănâncă,
din țăran, țăran* răsare.
Voi face eu un baraj – între mine și voi,
de beton, fără sentimente pe lângă el. Atât.

Ferneziu, 27 februarie 2016

* poate chiar tătar, acaparator, războinic (n.m.)

Diverse 1 bis

Păianjenul acaparează totul în jur. El
scoate niște picioare-clești, sau
invers, nu știi de unde încep cleștii și
unde se sfârșesc picioarele (sau
invers).

Vrea să-și extindă nebănuir de mult
activitatea - emite o substanță urât
mirositoare, pe care cei din jur,
deși greu vizibilă, nu o pot suporta.

De fapt, aruncă niște vorbe, rostite
simplu, niște bâiguieli, rămase din
tinerețe, gen: stai, aia, a mea, hai,
ție, asta, inofensive, în aparență,
dar cu un scop bine definit –
prosteală pe față.

Celălalt, deputatul, fost, actual nimic,
în viitor- niciodată, consilier local,
văcar ca aspect, mustață pleoștită, îmbâcsită,
un împuțit și el, sudează, sudează
mereu la un pod, de parcă ar suda
de la Pământ la Lună, vorba lui J.Verne
sau de se auzea și-n Lună,
vorba lui E. Jebeleanu, referitor la
Han(n)ibal, trage curentul peste
trei câmpii, adică trei proprietăți,
nicicum nu e bine, dacă consumi,
dacă consumi și nu înregistrezi curentul
în detrimentul proprietarului, deși pentru
obște, a căzut și el în plasa păianjenului,
vine cu propunerea de-a lua niște lemne,

din stânga și dreapta râului, e mâna
acaparatorului la mijloc, cu locuințele lacustre,
nu suntem în Bacovia, ducă-se naibii,
oferă niște deșeuri simbolice pe ele,
voi face un baraj între mine și voi,
voi arunca râul înspre voi, porcilor,
escrocilor, șarlatanilor. Atât.

6 Martie 2016

Diverse 2

Ungurilor din Unguras și
nu ungurășenilor

La ungurenii din Unguraș
simțul auxiliar al proprietății
se manifestă astfel:
Dacă nu-i dai se supără, bagă
degetul în gură, îl suge, te
vorbește ca un copil.
Dacă-i dai, nu curăță nici măcar
lemnele căzute – scula numită coasă
i-se-mpotmolește brusc, iar dacă
ai norocul să te-nțelegi cu el
mai mulți ani, emite pretenții
de proprietate, ca și cum ar fi
aterizat direct cu fundul pe
mijlocul proprietății din moși-
strămoși. Mai sapă câte un șanț-
lipsă în lipsa proprietarului – adică

necesar – sau copiii joacă fotbal,
din an în Paști, dacă copilul meu nu,
atunci cine, extraterestrii, sau slobozitul
găinilor, al caprelor și al altor dihănii
nevinovate -altă prosteală.

Cât despre celălalt aspect – puterea
organizată – sunt câteva pietre la
suprafața apei – insule de ticăloși,
aparent sfădiți între ei, dar uniți
ca degetele mâinilor, strâns unite.

Un gard haios, două prețuri, o pășune
pe 99 de ani, caz mai vechi, iar la
alegeri, același clan, merge să ia
o gură de aer, năduf mare înăuntru-
și vine de afară cu alesul gata ales, nou-nouț.

Cineva i-a spus preotului, victimă
și el, atunci voi intra între ei, când
va face plopul pere și răchita micșunele.
Atunci și nici atunci.

Ferneziu, 8 martie 2016

Imn primăverii

- *Intrarea lui Mihai Viteazul în Alba Iulia* -

Mihai Viteazul are trei posibilități
să intre în Alba Iulia:
cu mașina, cu trenul și cu avionul.
Poate să aleagă oricare:
cu mașina e uluitor de modern, cu
trenul ar intra-n viteză, trecând pe lângă toți
locuitorii, de toți dușmanii, pe când s-ar întoarce
ar fi târziu, iar cu avionul s-ar îndepărta
din ce în ce mai mult de zona numită
Capitala României, ce mare ar fi fost
orașul - peste câmpii, azi e foarte simplu
și lung – am văzut un singur semnafor,
să nu mint, două, în toată Alba Iulia,
în Baia Mare, capitală a culturii europene,
cândva, sunt nenumărate – deci dacă Mihai
Viteazul ar fi existat cu adevărat, adică
n-ar fi fost ucis, dar n-a fost să fie,
a rămas doar amintirea. Dar și pe Câmpia Turzii
a fost un talmeș-balmeș de nedescris, străjile
se vânzoleau, ca și cum s-ar schimba șefii,
să strigi, de-a surda, șefu`, șefu`, iar pe ei să-i
doară-n cot, cum se-ntâmplă și azi, iar șirul de austrieci
necruțător, pietre de munte trecând peste români.
Apoi, mormântul lui, care se arată trecătorilor,
deși capul i-a fost luat pentru mănăstirea Dealu,
de ce nu mănăstirea Valea, â-propoz, de ce nu se
scanează locul, movila. Sau ce poate fi, de parcă
corpul nu i-l-ar fi putut lăsa pe câmp, în acel iureș,

ce importanță ar fi putut avea atunci, deși fusese executat în fața și pentru – din cauza Europei. Dar asta a fost Istoria – lovituri, deși în ziduri de granit reci, dure, care, desigur, dor.

În amintirea perioadei 10-22 aprilie 2016, petrecută la Alba-Iulia, cu singura firmă „ne Caparol” cu care am fost în țară – col- MTX – Construct. Din păcate relația n-a ținut, patronii și ciracii lor, unii așa-ziși șefi de echipă, au prea mare libertate în a organiza lucrul și a alege oamenii. Aș fi dorit să văd muzeul cu tot ce este fantastic – dacă e – referitor la Roșia Montană, cranii de extraterestri, bări de aur, dar n-a fost să fie.

Ferneziu, 10 mai 2016

Simfonia primăverii

N-am fost în oraș de câteva zile,
o lipsă, totuși, am simțit-o când cobor
la Meda, dimineața, soare puternic, atmosferă
splendidă, mă bucur de fiecare rază de soare,
mă bucur de oamenii întâlniți, chiar și de olteanca
cu covrigii, cu care n-am schimbat decât o singură
dată un monolog, mai bine zis un dialog*,
adică, părerile, când, în iarnă, un om a fost lovit
de trei mașini, pe stradă, desigur, a căzut ca un sac,
dar, mai ales, a rămas acolo ca un sac dezumflat,
avea un impermeabil bej, doar o mașină a rămas
acolo, a rămas la locul faptei, deși inițial erau toate
trei în trafic, paralel(e), ca la concurs.
Mă bucur de blocurile de la intrarea în oraș,
de pe Aleea Rotundă, de unde va începe Marea
Aventură, până departe-n răsărit, din Stăpânul inelelor
peste un pământ instabil, din păcate. Mă bucur de toate,
dar toate trec, primarul, al doilea caz, e arestat, patronii
repetă, monosilabic, aceeași sintagmă: așa, așa, toți
bagă mâna adânc, totul e în folosul lor.
Tânără democrație de început, ești un rahat. Asta
a fost, ce va fi, vom fi, poate, într-un viitor îndepărtat.

Ferneziu, 10 Mai 2016

* Se poate susține și un monolog. adică fiecare o ține pe a lui.

Diverse 3

Am încheiat, nu demult, cu primăvara,
în sensul c-am stropit semănăturile cumnatului –
cum trece timpul – și anul trecut am făcut în
Mai același lucru – de ce sunt două luni mai consecutive –
toate celelalte trecând, deși fiecare an e diferit,
apoi partea plăcută a existenței, paharele, Sărbătorile
Paștelui, colindatul de ici-colo, el așteptându-și fratele,
dar el pe noi nu, să-mi văd mătușa slabă, îmbătrânită,
86 de ani, poate nici nu mai era ea, a fost odată, a spus,
biata, într-un apus de soare: - pe o asemenea vreme
cum să mori? – apoi, cealaltă vizită la Beethoven, un unchi
de-al său, singur - electrician, singurul autorizat,
cum le plăcea să se laude, am lăsat un bătrân de 67 de ani,
cu părul dat pe spate, nici gras, nici slab, pentru a găsi -
o vizită fugitivă, pe care trebuia s-o facem și la mătușa,
celelalte rudeni au fost porci, de aia nu ne prea dă ghes inima,
găsim, așadar, un Beethoven îmbătrânit bine, arată la 80 de ani,
slab, oare de ce te-mbătrânește boala subit - nu mănânci,
în timpul acesta, multe lucruri inutile în jur, ne oferă
două bucăți de caș, într-o pungă, primit de undeva, cumnatul
nu l-a luat, are și el, plus demnitatea lui, apoi am mers la un chef,
cu vin ruginiu, mici, slănină afară. Tot frumos e și faptul că pisica de
pe vremea lui Ștefan cel Mare, adică persană, ca și cea pe care
domnitorul a primit-o-n dar - era o raritate atunci,
a făcut, într-un coteț curat, cinci pisoiași, pe care ai mei
îi cresc pentru vindere, la fel ca data trecută. Sau nepotul mare,
scump, uitați-vă la el cât e bebeluș, ce scump e, zice soră-mea,
ce adevăr mare a zis, ne-am uitat, zic eu, căci mă mai uit și
la TV, câteodată, peste măsură de mult.

Ferneziu, 10 Mai 2016

Diverse 4

Replică la „Scrisoarea a III-a”

*replică la „Trebuiau să poarte un nume”**

Mi s-a spus despre niște țărani care stăteau
cuminți în jurul focului, citeau scrisori,
depănau amintiri, se mai cinsteau cu câte
un pahar, de ce nu, dacă n-aș fi văzut cu ochii
mei, aș fi crezut că așa a fost, dar iată cum stăteau
lucrurile: Țăranii erau nespălați de zile bune,
socialismul a trecut peste ei ca gâsca pe apă,
un talmeș- balmeș nemaiîntâlnit de obiecte –
combinații ciudate și, desigur, nefolositoare,
cabluri, pături putrede, lemne, nici nu-ți poți
imagina ce: lene, instabilitate, dorința de a
înșela din fire. Astfel: jocul de cărți în fața blocului,
s-a trecut de la betoanele de pe Aleea Rotundă
și înșorită la ciupercile de lemn care putrezesc repede.
Aceleași combinații, aceleași burți umflate înainte
-tip plic, plăcintă, atârând, mai nou, la parveniți,
sau tip minge, mai veche – de vreme.
În rest, ascultare, câtă încape, față de șefi, față de lucru,
față de țigara Jin Ling din Ucraina – nu din China și
berea ieftină. Aceștia-s dumnezeii poporului român.
Orice logică le-ai flutura sub nas, ei rămân la ale lor.
Nu ne rămâne ăstorlalți decât să ne izolăm, în calitatea
noastră de oameni, un ingredient din ce în ce mai rar,
în lucrurile strict pozitive. Toți ne trăim clipa, dar depinde
de lungimea cu care măsurăm totul, poate unele măsuri se
dilată, nu la căldură, ci la rece, sau, pur și simplu, la fel
ca distanța dintre două beri, unii n-au puterea să

urce treptele, până la calitate. Cât despre bârfă,
iată toți factorii nocivi ai poporului:

- vocația începutului,
- durutul în sulă, bătutul din pizdă,
- lipsa de imunitate psihică.

Să nu uităm mizeria, trădarea, lașitatea.

Dacă faci o Revoluție, vine unul sau nici unul.

* Opere de Mihai Eminescu și Marin Sorescu

Poem

- Discurs despre mine 3 -

Sunt din ce în ce mai trist,
acum, la sfârșitul primei jumătăți de an –
n-am realizat mare lucru, nici nu e
de mirare cu atâția porci –
deși verdele crud al vegetației
mă duce cu gândul la luna april –
prea n-a fost cântat de poeți –
nici cu Roxana n-am reușit
mare lucru – degeaba ard în călduri
și eman energie, adică iubire,
până la urmă totul devine scrum,
un scrum urâcios, fără valoare, dar
țin fruntea sus – mă bucur de soare,
de lumină, de frumosul din viață,
deși parcă și lumina e altfel, întreruptă
de intemperii, iar natura ține cu
patronii – sunt atâtea lucruri frumoase
în viață, la colț, la magazin, în cartier,
pe strada mea, chiar am văzut o fată
tânără, creață, cu o fătucă, care, râzând,
mergea în picioare, la un an – precis acum
două luni nu putea, iată o victorie
a vieții. Sau lângă Poliție, o fată oarecare
trecea strada, cu o fată mică alături și un
cărucior. În cărucior – căci nu era gol, altă
fetiță – Domnul să le binecuvânteze - și
mai mică. Sunt atâtea lucruri frumoase,
deși valorile de bază sunt distruse – pe care
te bazezi și te bucuri, în capitalismul barbar.

Ferneziu, 21 iulie 2016

Simfonia 6

- *Apocalipsa după Hitler* -

- *Discurs despre mine 4* -

În memoria lui O. Butuza

Eram pe niște înălțimi, creste montane*
pe care nu mai pășise picior de om,
ca mine și ca tine, să le polueze
cu cine știe ce vedenii –
curățisem totul temeinic, făcusem o**
grămadă de vreascuri, multe adună –
turi, ici-colo, pe imensul teritoriu,
tocmai le dădusem foc – era și
cumnatul meu, liniștit, tocmai citeam
„Apocalipsa după Hitler” - nu bănuiam
ce amploare va lua totul - am văzut
că se-ngroașă gluma, nu știam
cu ce să sar mai întâi, să sting focul –
cu furca sau apa, cu rolul lor diferit,
constructiv și ucigaș, totodată. Zâmbetul
îi pieri pe buze cumnatului, mult
înaintea mea, pe vremea aceea nu aveam
nici o misiune – sau nu conștient, eu
citeam, apoi, mai departe. Mult mai
târziu am asociat asta cu alte două evenimente.
Căzuse ,cândva ,un avion în munți, peste
câteva mașini, la o carieră de piatră,
conform principiului: nimic nou la gara
de avioane, dar aici a fost ridicol,

* și monotone, desigur

** grămadă de grămezi

cineva a murit, ca șofer, într-un
accident de aviație. Mulți ani după,
O. Butuza și-a încheiat conturile
cu lumea luând o doză greșită
de medicamente, a murit într-o
mașină, el, care toată viața a mers
cu bicicleta, cum ironic și pe bună
dreptate constata un alt bărbos al
cartierului, Liviu, robust, arată bine
la anii săi, chiar trecând printre castanii
desfrunziți de atâta căldură, văzând
câte un biciclist, mă așteptam să-l văd.
Oare aş fi putut? Nu știu dacă a fost
pătat, adică egoist, ca elita de poeți,
ziariști, critici, etc., locală, care se-nvârte
într-un cerc mărunț.
Dumnezeu să-l odihnească.

Ferneziu, 6 august 2016

Discurs despre mine 5

Zi de august

În oraș e din ce în ce mai cald,
ies și eu după o zi de muncă
lungă – doar săpat în terasament
de cale ferată – bolovani, pietriș
din acei ani – toți știu când a fost demolată –
la fel ca și casa mea de la țară, nimeni nu știe
când a fost construită - în perioada
interbelică, sau mai înainte, în anii '60 –
pentru cine ar mai fi dus lemne, zice un bărbos,
încât am găsit un crampon , dacă mai
căutai, găseai mai în jos și locomotiva,
zice el. Deși un porc, M...jr., e la birou,
luni n-a fost, mă face să mă-ntorc, plin
de energie, cca. 3 stații voi mai merge pe jos
și orașul o singură dată, în rest cu autobuzul,
fac acasă antrenamentul, de acum înainte,
apoi, azi e la birou, deși nu oferă nimic concret,
iese după mine, cred că, ca ființe umane, avem
un factor comun, ne temem amândoi de moarte,
de aceea stăm de vorbă.
În oraș, cald, câteva „bucăți” ca turnate, cu rochie,
colosale, cu buci arcuite – oare cum ar fi să
mă năpustesc cu nasul înăuntru sau aș trage bucele
pe nas, făcând mișcarea în sens invers, deci, oricum,
bucle trebuie să le dau la o parte, cu degetele mari,
de când aștept acel moment, să-mi afund nasul, iar
gura să-mi ajungă la celălalt orificiu, mai lung.
La „Canal” cald, nici nu știu dacă Roxana e acolo

sau nu, poate e în concediu, nu m-aş mira
să văd în locul ei un bărbat, acum trei săptămâni
am terminat cu femeile, oficial, când nu era acolo.
Ce dragoste e aceea când tremuri la apropierea
de locul respectiv - dacă n-ai spune nu-i nimic,
nici măcar emoţiile, tremuratul, nu-s nimic?
Ducă-se naibii toţi şi toate.

Ferneziu, 9 august 2016

Distorsiuni

- Discurs despre mine 6 –

Pentru Roxana

Cerul existenței mele
e plin de stele reci –
nu văd pe unde merg, pe ce calc –
la ce și pentru cine am scris până acum –
la ce atâta alergătură, mi s-a tot spus:
dă și dă și fă, niciodată: na și stai și ia.*
Am căzut într-o peșteră enormă,
nu era a nimănui, nu pot să te sărut,
nici cu gura mea, nici cu a altcuiva,
nici cu a ta (pe mine).
Încercam să ies de acolo, cum am și ieșit,
până la urmă, în față o femeie – câine sau cămilă –
femeie cât un cal, de fapt. Aș pune-o
să se urce pe mine, vertical, desigur, să-și
pună sexul pe mine, gură pe gură, deci,
să văd ce iese, cum a zis cineva.
Coadă-spic, auriu la culoare, înaltă,
blugii aurii rupți, doar atât cât trebuie,
pentru cine sunt aceste studente; păcat că
nu avem o industrie, nici în sensul acesta.
Un șuvoi luminos, puternic, alcătuit din
cuvinte, trecea pe lângă mine, am sărit pe el,
m-am lăsat dus în direcția de curgere.
Se întoarce înapoi la și în Fabrica de Cuvinte.

* Vorba lui E. Jebeleanu, într-un poem: epoca, puternicii ei mi-au oferit doar nimic și niciodată –
cuvântul de ordine al epocii, la fel ca azi, din păcate.

Ferneziu, 5 septembrie 2016

Simfonia toamnei

Să cântăm și toamna,
de ce numai primăvara, cu pomii
în floare, cu optimism –
sufletul-săgeată să aspire spre
Absolut, Iubire, etc., sau
vara, cu serile unde îndrăgostiții,
înfiorați de iubire, se cântau –
de la romani la romanticii francezi
și nu numai, de ce n-ar fi un pastel
perfect pentru toamnă, atât verde, apoi
brun, galben, maro, roșu, o paletă
incredibilă de culori – cântată și
de poeți, nu numai de pictori, acest
anotimp al plecării înseamnă
a muri câte puțin, apoi focurile de
toamnă, toată lumea știe că primăvara
se fac, dar oare le-a cântat cineva
pe cele de toamnă? pentru că ajung
eu însumi în situație, ajung să taie porcul în
octombrie, niște țărani pun o perdea între ei
și lume, ar fi trebuit și zăpadă în decor, să
se găsească justificare, dar e bine, are totul
continuitate, astfel încât are burta plină,
țăranul. Niște tabu-uri sunt răsturnate,
după care mă declar satisfăcut de activitate, dar
nu și de recompensă, m-am săturat de tot
felul de promisiuni, de justificări, până la urmă
în capitalism nu-i rentabil nimic* - de ce
se fac, atunci?
Acum, cu forțe proaspete, voi merge înainte,

scriind, citind, făcând sport, lucrând, totul
mai bine ca înainte. Voi sparge limite și tabu-uri.
Nu voi lovi, mă voi retrage, ce va fi, va fi.
Sper și eu, spunând asemeni poetului: toți cei
meschini și josnici, rămâneți cu bine,
eu merg înainte.

Ferneziu, 2 octombrie 2016

* Când te gândești câte lucruri au apărut ca din senin, fabrici, blocuri, operele complete ale tuturor scriitorilor mari, în socialism, te apucă durerea de cap, gândindu-te la nevolnicii de azi. Cu acelea nu se va mai întâlni țara niciodată

Simfonia toamnei 2

Discurs despre mine 7

Plouă, plouă colosal, la fel ca-n Sven
Hassel, undeva lângă Roma, la Ida gălbejita,
când un negru era gata-gata să intre-n trupele
SS – s-a mulțumit până la urmă cu un loc în
Wehrmacht, cu tot cortegiul de porcării și
compromisuri, cu secretarii ruși, când
a ascuns aur în Rusia, etc., ca să vedem
cât de relativ e cuvântul rasă, de orice fel,
biologic, politic, etc., sau cum plouă în
opera mea, eu, Dorris Bletterstein, adică
Doru I. Pop, pe un câmp în fața casei, doar
apa, apa tulbure, trebuie să vedeți și asta,
natura poate orice, așadar, în fața casei,
pământ bătătorit pe jos, cu maică-mea (vitregă),
apoi, într-un colț, când soarele strălucește, după
o ploaie puternică, să vedem cum ne simțim, după
timp noros, nu cred că nu zâmbiți cu toții.
Sunt în Baia Mare, plouă halucinant, mai ploua
la fel în satul natal, eram în podul casei, cu unchiul
Sabin, cu Florica tânără, avea o carne rozalie, era
extrem de tânără și frumoasă - de ce n-am iubit-o
atunci, după care mă plimb, tot merg, tot merg, la nesfârșit,
pe jos, apă, iarba creștea, în octombrie, totul e să crezi că ești
în iulie sau mai, ce să facem, după atâta ploaie va urma binele,
cine nu visează să stea la taclale, să bea, să citească pe o astfel
de vreme, eu merg, merg întruna, mă gândesc la cărțile necitite
încă, în doi ani le voi termina, ajung la piață să cumpăr câteva

din ele, găsești lucruri interesante, dacă ai răbdare, dacă scormonești, apoi mă uit pe jos, nu prea am bani, găsesc numeroși Shakespeari mici, ici-colo, în ajunul Crăciunului, sunt împrăștiați peste tot, e doar chestie de timp să-i culeg. Sunt singur, e ajun de Crăciun, plouă, nu ninge, se poate și așa, pe jos, apă, ștergem linoleumul de pe jos – civilizația ne-a adus și asta – așteptăm colindătorii în Nordul Ardealului, într-un minerit cras, prosper, oriunde în civilizația asta, unde un Úbelhart scria despre Ardeal, civilizație, ploaie, presiuni, umanism, în general. Iar eu, Doru, mă gândesc la tot ce e uman, lumină, calitate, simt absolutmente – necesitatea de-a merge înainte.

Mă caută „fosta”. Sub un pretext oarecare. Nu durează 6 luni, va cădea în genunchi la mine. Pe două, Roxana, Codruța, le-am pierdut – m-au refuzat. Dacă n-a fost femeie, n-a lăsat loc de „bună-ziua”.

Eu sunt obosit, cum străbat cele 186 de trepte Mathhausen, alcătuiți etc.; până am 2 mâini, 2 picioare, voi răzbi, deși nu știu încă încotro voi apuca-o mâine. Mai mult, la priza electrică pun un platou de gresie, să nu pătesc ca Cireșel-Vișinel, am verificat radiatorul vechi, mai merge, merg și eu înainte.

Ferneziu, 16 octombrie 2016

Tehnum 2

Pentru băieții de la pompa 2

Ura, de două ori, dacă era pompa 3, de trei ori, etc....

Pentru Florin, maestrul, cel care a participat la 1000 de nunți – din patriotism, desigur, maestrul de lumini și muzică. Nu știe dacă a prins colectivizarea, Revoluția din '89 a prins-o puțin. Sigur, a prins însă Primul Război Mondial. Cu al doilea numai s-a jucat - deși acesta a fost mai lung și mai greu, căci avea experiența – i-a căzut și mai ușor. El, împreună cu vestonul său – au prins aceste evenimente. În rest, țăran sadea, fumează Mărășești și Carpați din vremea când nu erau atâtea E-uri. Pe timp de pace transpune biții războiului în colesterol pozitiv, vânează doar mistreți. Să trăiască și să apuce cât mai multe războaie mondiale, cu 100 de ani între ele.

Pentru Vasile „Ursul” din „cireșarii” și din Moldova – înalt, rotund la față, tocmai bun de-a juca ursul, conform principiului: „fă frumos, urâtule” și invers. În rest, bun de-a strivi câte un dușman, dacă ar fi trăit în alte vremi. Și acum îi urăște pe moldoveni, deși seamănă cu ei ca două picături de apă.

Pentru Florin, cel cu ochi albaștri, care umblă cu „Pomul”. Am văzut cândva o ceremonie asemănătoare. Oare de ce toți cei modești – sau mulți din ei - au ochi albaștri? Era unul, copil, la pădure, cu ochi la fel, se mândrea cu patronii, nu să-i urască. O teamă gigantică coboară de la patroni înspre oamenii de rând. Oare ce-o fi făcând un modest de sărbători? Când se trezește, în ajun de An Nou- și-n băătăură luciu ca-n palmă. Și înghețat, pe deasupra.

Acești băieți, din Ferneziu, trecând prin Baia Sprie, până în Cavnic, se simt bine. Axa lumii lor e aici.

Ferneziu, 24 noiembrie 2016

Discurs sfârâmat

În memoria lui Fidel Castro

Te-ai dus tu,
care credeai că-i posibil
Comunismul;
Fidel acestei idei, credeai
că va veni o epocă fără bani* -
când nu vor mai fi necesari –
pur și simplu, când oamenii
vor munci din entuziasm,
o colaborare perfectă, crize
nu vor mai fi.
N-ai știut că niște capricioși,
niște umflați, niște bărboși –
à-popos, erai un bărbos de treabă, printre
puținii – o zdruncinare a
Istoriei, mică, făcută de
acești pigmei și gata,
Capitalismul vine.
Așadar și-n comunism îs posibile
crizele, din păcate.
În rest, credeai c-ai învins
Moartea, derularea biologică
spre nimic a ființelor
vii – de ce asta, de ce e necesară
viața, dar de ce și distrugerea-
nu știm, dacă există sau nu
ființe supranaturale, iarăși nu știm. Două
posibilități sau nici una. Cine
știe cine le va dezlega, în viitor.
Până atunci, ești redat Naturii,

de pe pământul în care ai crezut –
înfăptuind o altfel de societate,
chiar sub nasul americanilor,
care, în exteriorul țării lor,
atâta au distrus.
Nu te vom uita, la revedere,
tovarăș de arme, idei, existență.

27 noiembrie 2016

* De fapt, destinul e tragic. Tovarășul tău, Che Guevara a murit atât de rușinos, atât de demult, împușcat de niște militari, unde nu s-au ridicat țărani la luptă, ce greu destin poate avea capitalismul.

Discurs țărănesc

sau Tehnium 3

Pentru băieții de la pompa 2, de 2 ori una. Dacă era pompa 3, de trei ori, etc.

Florin, fii atent cum scoți ursul din gară – acum sunt foarte mulți urși care invadează străzile orașelor – foamea îi mână – civilizația, așa cum este, încet-încet, se va duce în jos, musulmani, droguri, țigani, etc. Chiar și inundațiile, cutremurele.*

Domnul Ursu are animalul preferat femeia – singurul pe care-l trage în țeapă ca ursul pe iepure și apoi o aruncă cât colo, ba îi mai și „clămpănește câteva”, ca un bun moldovean ce este.

Domnul Florin, cel cu pomul, are ca animal preferat găina. Dar, decât să alerge de colo-colo, prin curte, după câte una, ca orice bun român - chiar și pe trepte- preferă papagalul, pur și simplu în cușcă.

* Mai mult, domnul Florin e atât de mare patriot, încât fumează doar Mărășești, Naționale, Carpați: de străini nici nu vrea să audă. Pe lângă asta, trece direct în bătrânețe, fără etape intermediare, la cum arată acum. Câteodată se mai scapă la câte un club, toată noaptea. Atunci fumează țigări aromate, străine. Asta e cu băieții ăștia. Țărani, dar buni la inimă. Dați-o înainte, cu tupeu.

Ferneziu, 5 decembrie 2016

Discurs despre mine 8

Am să vă povestesc despre întâmplarea care a zguduit cartierul –

l-a pus cu josul în sus, sau invers – partea de mijloc, căci acesta e alcătuit din trei părți – intrare, adică Valea Cerbului, sau Valea prafului de pușcă, cum zice crainica de pe autobuz, la fel ca și cuvântul „bucă,” la fel ca actuala și fosta vecină, Andra, parcă are ceva-n gură, în timpul ăsta – la fel ca Andra - deci, cea cu trei bărbați. Apoi, partea de mijloc, cu blocurile, mulți unguri și oameni modești, după aceea partea unde stau și eu, după care urmează partea de sus, de la carieră, cu oameni mai subțiri, spre baraj, care stradă poartă trei nume, de la-nceputul cartierului, unde-i vorba de Strada Barajului, apoi alt nume, iar la baraj de Strada Pădurii. Să nu uit uzina, tot la mijloc, dar unde, din nefericire, tot oameni modești. Așadar, cei doi nepoți ai domnului ce ține magazinul, dl. Ionel, plus doamna Zena, s-au prăbușit de pe o coamă de deal drept lângă casa lui Toma. Acesta, de serios ce e și de zgârcit, n-a avut timp să-i vadă. Au căzut chiar lângă gardul lui - lemne sprijinite unul de celălalt, deh, ca la orice gospodar care se-ntrece în ale agonisirii. Flaviu – vecinul, șchiopul, șontâc-șontâc, venea pe drum. Are și acesta păcate grele, furturi de lemne, de la un gater, poker de toate felurile, investiții alandala și mult energizant. Treptat, le-a lăsat pe toate. Venea la o oră când nu e țipenie pe drum, 16:00, poți să te masturbezi și să mergi la toaletă pe marginea drumului. Dar cum e prăpastia? dealul, de la mină, vine pe lângă drum, aici e din ce în ce mai înalt, mai abrupt, natura i-a mai adăugat și-o stâncă, spre vârf, sus, în dreptul casei lui Toma,, deci unde o ia spre Tăuți, unde n-a călcat picior de om, lemne groase se fură acum - asta e altă poveste - drumul o ia la dreapta, trece râul, între acesta, râu, deal, lângă curbă, e casa lui Toma. Sus e abrupt, de la jumătatea dealului în jos, de multe ori, se formează un triunghi de zăpadă, cu un fel și datorat unei avalanșe blânde. Eu mă uitam într-una din zile, nevoit fiind să-mi mut cartierul cu toaleta chiar lângă drum – ce nu face omul la nevoie, câteva cârpe moi, nici nu știu ce pierd amatorii de senzații fine, în dauna hârtiei, câteva tufe și zăpadă. Dar pe ei i-a salvat zăpada – aglomerată de la poale, i-a găsit Flaviu, auzindu-i cum se foiesc, ca șerpii, mai era, cândva, o fază asemănătoare în mină, cu doi accidentați prinși sub niște pietre cu picioarele - a fugit repede la magazin, a venit Florin, pușcărișul, nea Ionel, bunicul, înotând până în brâu, în zăpadă, desigur. Cel mai mare e rău, rupte toate în el, arcada sângerândă, cum l-au găsit, cel mai mic, mai puțin, care a și strigat ajutor – oricum gravitația n-a ținut cont de bogăție sau de nesăbuiță. Păcat de copii. Pe bunicul Ionel l-am văzut îmbătrânit brusc, se ținea totuși drept, poate nu vrea să se arate. Gurile rele și juste spun că-i blestem, mai ales că pe Ionică tatăl l-a mproșcat mai deunăzi calul. El cu fratele Adi, ambii tunși scurt, încărunțiți prematur – și-au permis niște cai mari, grei, enormi. Îi

vedeam călărind de plăcere, buieci, vorba omului de rând, pe drumul minei sau pe cel forestier, de unde copiii au scăpat săniile la vale, jos peisajul ca-n palmă, dar periculos. Mergeau cu caii la pas și li se profilau siluetele pe cerul de primăvară – călăreți cu cap sau fără – în depărtare, munții Firizei îmi aduc aminte de alți munți, „Apostolii” din Căpâlnic - de ce acolo am stat un an și șase luni, iar aici o viață, nu știe nimeni.. Așadar, călăreți – rezultat al capitalismului absurd. Așa poți să acumulezi oricât și să nu te controleze nimeni, mai ales că celălalt, cumnatul lor - fost culturist, tuns scurt, puțin gras, cu gură ascuțită tip pește, fără buze, îți vine să nu săruți o asemenea gură, tunde contra-cost în gangul unde a fost magazin, garaj mai bine- zis. S-au tot extins, clădiri peste clădiri, adaos comercial mare, desigur, de la datul pe cont aveau un caiet cu scoarțe mari, în ordine alfabetică, vestit în jur. La fel acesta, tunde piperat, două sute, chiar două sute cincizeci pe copii cu ruperi în figuri, mai ales pe tinerii cu pretenții, mai făcea și o linie pe lângă creastă, de banii aceia.

Nu e bine să le dorești răul, dar parcă burghezii tot ar merita un lagăr-să vadă cât le-ar scădea burtica, de la supe lungi, plus program lungit de muncă.

La copii, însănătoșire grabnică, n-am ajuns să dau celor care ne iau, dar o vorbă bună, un gând pozitiv, de îndreptare*

12 ianuarie 2017, Ferneziu

*Însă, din păcate, e o burghezie mai atroce decât Hitler. Și cu acela te mai puteai înțelege. Nu știu decât să bage capul înainte, să-și repete poezia la nesfârșit, să aibă tupeu față de fraieri. Să profite la nesfârșit, crezând că li se cuvin toate avantajele lumii, ei fiind superiori, merită un lagăr, împuțitii.

Discurs despre mine 9

Înainte de a vă descrie tipurile de porci, de boanghine, de borâți, vă voi relata ce s-a-ntâmplat în cartier – tura a doua. Înainte de asta, însă, am decretat România imperiu, trebuie să vă mărturisesc asta – am expansionat, de fapt perpetuu o facem, spre lumină, corectitudine, calitate. Capitala e Sediul bunului simț, oriunde în lume.

Așadar, o întâmplare, relatare a unei fracturi de picior, a unui dintre micii bolizi ai cartierului, Oma, Insa, Repta, Cătă, cu cap ascuțit, cu tupeu. A căzut lemnul pe el, când a-ncercat să-l taie, să-l desprindă, fiind agățat, sau trăgându-l, cum a relatat maică-sa, lemnul a tot luat-o la vale, trăgându-l cu lanț cu tot, julindu-l la picior.

Era Smurd-ul în drum, Papi sau Pop Irușca, prietena, nu l-a mai însoțit la spital, desigur, apoi l-am văzut în pat, liniștit.

Mă gândeam: oare mai cântă cântece gen: dușmanii n-au valoarea mea, te iubesc, hai vino înapoi, etc. Le mai cânta și după, deși ar fi trebuit să știe: viața lui se-mparte-n două: înainte și după chestia cu piciorul. A căzut și bolidul celălalt, cu burtă tip minge, Andrei, prins de aceiași pădurari care l-au susținut până atunci.

Concluzia: porcii să se teamă, totuși, de Dumnezeu, depinde de ei, cum își vor așterne, așa vor dormi. Tipul celor care au și nu dau, tip boanghina Matei, totul a-ncremenit în sistemul lor, cum simțeam astă-vară, ar fi trebuit ceva să se miște, dar ei nu și nu. Au o frecvență foarte rară a daniilor, se poate mișca, totuși, cu ranga, totul; n-a fost cazul, din păcate, la manifestările politice din zilele trecute. S-a ieșit cu luminițele de la telefon, au venit să dovedească că sunt umani, sensibili, că cred în viitor, toți cei 280.000 – mai bine să se fi ieșit cu ranga, dar nu, noi suntem sensibili, umani, de acord - dar ei, ce, cum, escroci, fură pe rupte.

Oricum, valorile morale vor rămâne la oamenii demni, , chiar dacă e o furtună într-un pahar cu apă, care, din păcate, nu va duce la o revoluție.

Cei care au și nu dau, tot scârțâie, ca și XC., care se fofilează, eschivează, nu spune lucrurilor pe nume, de fapt, face ce face încât ajunge la orice gesturi, atitudini, oferte, etc., să iasă mai ieftin. Figuri spășite, mici daruri, etc., necinste și tupeu, în orice caz.

Cei serioși dar subțiri, de data asta. Am văzut doi, Vasile tehnicianu', aer curat, fermă, drumuri prin Nord, dar vai, subțire, deși el risipise o avere cu o pensiune neterminată. N-avea apoi , de unde, plus sintagma: o să fie, deși se gândea la lucruri serioase pentru el, desigur – cum zic toți - ce facem noi aici, etc.

Vasile, altul, din Mocira, cel cu casa, la care a lucrat și vecinul, la fel, subțire, deși corect, ar fi dat în alte condiții. Vecinul n-are habar, s-au terminat cuiele, cărămizile de dat pe schelă, dar pe el nu-l interesează, stă direct pe pardoseală, se ridică brusc, participă la jocul copiilor cu mingea, în cameră.

Scârțâitorii de profesie: Milu – teologul și păianjenul, vecinul de la țară. Face ce fac, la fel ca și CX, folosesc munca cuiva, dar să nu plătească, să se folosească de munca cuiva. Altfel, foarte amabili. Să nu mai vorbesc de porcii mari, care-s dumnezei pentru poporul român, plini de lux, aroganță, parfumuri, etc.

11 februarie 2017, Ferneziu

Diverse 5

1.

Să vă spun acum de câteva porecle inventate și folosite de români, de parcă el, poporul, nu s-ar situa în același lagăr, ci tocmai în tabăra opusă. Dar asta suntem noi, românii. În primul rând, cuvântul săcăzut ne duce cu gândul la unul cuviincios, la locul lui, căzut de la înălțimea fumurilor proprii, laudă de sine, etc. De parcă acelea n-ar exista.

Apoi cuvântul bărnace, care provine din maghiarul „barna”, brunet, desemnează un tip sau tipă scund(ă), rotund la față, tuns scurt, serios, cum era pe vremuri țiganul V., cel cu matrapazlâcurile, fura direct din curțile oamenilor, în aparență, deci.

Mă mai duce cu gândul și la un ins mic, serios, cu mâini scurte, palme întoarse la 45°, ca la cârțițe sau ca-n filmul „Total Recall”, unde așa arăta monstrul care-i creștea lui Arnold din burtă.

Dacă o fată, în ciuda fizicului frumos, era puțin brunetă, amintind de o anumită origine, nu era bai, românul găsea justificare, ca la orice lucru.

Alt cuvânt, plin de sensuri, este și zâmbuc, escroc, un mucalît, desigur, căci avea un zâmbet permanent pe buze. Pus pe glume, șotii, le făcea pe toate pentru rezultate serioase, pentru căpătuială proprie, desigur. Vorba ceea: mai în glumă, mai în serios, a făcut-o. Chiar vecinul – cel cu accidentul din pădure, deși are capul alungit, are, mai mult sau mai puțin întâmplător, numărul la mașină ZMB.

Alt cuvânt este șparâng, care desemnează un ins lung, poate vagabond, poate sărac, poate bețiv, câte puțin din fiecare, fără prea mare succes în societate. Să provină de la Sperling-ul, unul din cuvintele care, în germană, desemnează cuvântul „vrabie”, celălalt fiind Spatze? Nu știu.

Acum cuvintele care desemnează lenea, pentru care românul are un adevărat cult în a o practica și condamna, totodată.

Când zice putoare, parcă din pământ se ridică, răspândită peste tot, savoarea negativă, desigur.

Dar la diug, pronunțat ca-n maghiară „gyug”, un om peste măsură de gras și leneș. Ce repede și ușor condamnăm.

2.

Acum, despre înțelegerea – interpretarea unor anumite lucruri – relații.

La telefon, secția Orange – portocală, ca o portocală mecanică dereglată, mereu aceeași porcărie.

Doamna, oriunde aș fi și-aș face-o, îmi încarcă cu credit, nu cu minute, deși ar trebui să știe, sau să-ntrebe măcar.

Când voi mai merge să-ncarc, voi specifica: eu vreau să vorbesc atât cât pot, rațional, desigur, nu ca toți mucoșii de azi, exagerat, pe Pământ, nu-n cosmos. Poate că acolo nu mi-ar trebui minute, până ajunge semnalul – o lună, un an, poate 10, 100, cine știe.

Cu doi prieteni, deputatul-văcar, cel cu locuințele lacustre și Vali, cel cu liveaua și năsoiu`* am rupt-o, cum, fiind prieteni cu păianjenul, iar eu, mergând peste câmpuri, spre sat, la țară, Vali trecea, tocmai vorbea cu paingul, zice: ți-l dau pe vărul – adică pe mine – sau invers – n-am știut cui s-a adresat, la telefon. La fel, dar în oraș, deputatul-văcar.

Există trei variante: întâmplător, chiar să vorbească cu p..., apoi să aibă un fir roșu, ca unii politicieni, foști, cu Moscova, sau actuali, cu SUA, sau, chiar văzându-mă, de la distanță, să-l anunțe, făcând numărul său de telefon. Oricum, asta e trădare.

Ferneziu, 28 februarie 2017

*Expresia completă, de când era copil : liveaua și năsoiu`, Valentin, adică nivea de dat pe la nas și: osie din cur, adică din cui, îi face unchiul-său, la un căruț de jucărie.

Diverse 6

Să vă povestesc acum despre lucrurile întâmplare
 odată cu sosirea primăverii,
Căci, iată, încet-încet, deși iarna n-a izgonit-o nimeni,
 s-a dus.
Câteva mormane de zăpadă sub frunze, acolo unde
 astă-iarnă aveam toaleta,
Acolo unde, datorită zăpezii, dar și când ploua
 - pe partea opusă – făceam *antitoaleta*,
La fel ca *antipapii*, astfel denumiți – o vreme la Avignon –
De o anumită biserică; ce să-i faci, nevoia te-nvață.
Ne va fi dor de ea, a pleca înseamnă a muri câte puțin,
 zicea cineva;
Am văzut și primele flori, galbene, desigur, prin stratul
 de frunze,
Plus azi, un fel de corn sau alt arbust ornamental,
 înflorit în oraș, săracul;
Spun asta, pentru că totul trece, văd mulți copii mici, gingași,
Unii încercând să meargă, o *Victorie asupra nimicului*,
Confuziei, *haosului*, etc.; un iepuraș rodea frunze verzi.
Cine suntem, de unde venim, dar, până una-alta, unii se cred
încremeniți în sistemele totalitare mici, meschine, adică josnice,
ale momentului. O grasă – cu un picior în groapă – nu pot
să-i zic *femeie*, nici măcar denumindu-i sexul, apartenența
la jumătatea umană – se bălângăne când merge – i-am dat o
revistă porno, trag cu ochiul, de „modă”, zic, în paranteză
cuvântul modă, m-a înțeles greșit, în cealaltă zi, public,
mă face de râs, c-o răutate, care n-avea nimic uman în ea.
Există numai *Sula Șefilor*, care, desigur, nu-i de natură sexuală.
Și obediența, sudura, cercul, bisericuța – izvorâte din asta –
pentru acei bătrâni vicioși. Doamne, cum i-aș bate, cu
porcii – patronii lor, cu tot!

Apoi cumnatul, tot insistă să plec și eu la țară, ba n-are
timp, ba mașină – ba una, ba alta, ar fi bun la cazanul
cu smoală al Infernului – îi voi face, totuși, un hatâr cu o zi.

În rest, aceeași lipsă de responsabilitate – de a ocoli-o -
ca și cum obligația corectitudinii ar fi un stâlp din metal
mai dur decât stâlpul din Delhi, decât orice metal cunoscut,
să nu dea cu capul în el.

Și alături – bârfa. La aceleași femei – cu revista – le spun

despre stresul la care mă supune Sulă-de-câine. Sadic,
îmi zice-n față: mă duc să te spun. De vreo câteva ori,
de la unul la altul, inclusiv la mine, circulă bârfa,
confirmarea ei. Astfel – dacă n-ar fi ajuns prima dată
la mine – n-am fi fost în Turcia, pardon, în România, dar
o Turcie borâtă.

În rest, activități intense, recuperez timpul pierdut,
niciodată nu-i prea târziu, vorba Bibliei. Dumnezeu îi
selectează pe cei ce merită din oile pierdute – nu și din modeștii
de azi*, zic eu, care așteaptă pleașca de la capitalismul nedrept.

Doru I. Pop, 18 martie 2017, Ferneziu

* Citesc într-o carte despre Rusia anilor '60, performanțe în toate domeniile, în republicile ei de atunci, despre o republică din Asia Centrală. Studenți, utilaje la mia de locuitori mai multe decât în Vest. Pe asta s-a mizat la instaurarea comunismului – depășirea Vestului ca nivel de trai. Din păcate, la *musulmanul de rând*, ca la *ortodoxul de rând*, i-a plăcut mai mult să nu facă nimic, să stea-n mizerie, să scarpine toată ziua o oaie-n fund și să asculte de șefi – care aveau de toate.

Pământ și clădiri

Tata locuia într-un oraș mare,
unde toate casele erau acoperite cu
pământ, numai a lui tata era cu
trei etaje: sus locuiau stăpânii, la
mijloc câinii și jos *croncăneau* broaștele.
Am mers cu tata la vânătoare,
am împușcat cinci iepuri, trei au fugit
și doi au scăpat.
Am venit acasă și-am făcut o nuntă
mare, atâta lume a fost în curte - numai
eu și tata.
Am intrat într-o bucătărie, fierbeau
cinci oale: trei cu gura în jos,
două cu fundu-n sus.
Intrați într-un dormitor: erau cinci paturi,
trei cu spini și două cu
rogojini, mă culcai în pat, mă
sculai sub pat, ce dracu' să fac: să-mi dau cu
pumnu-n cap - nu dau că mă doare.

Doru I. Pop, 20 martie - 3 aprilie 2017, Ferneziu

Caleidoscop

La lumina orbitoare a unui felinar
stins,
Un copil stătea pe spate și citea pe
burtă-ntins.

Doru I. Pop, 20 martie - 3 aprilie 2017, Ferneziu

Sonnet

Nu sunt Eminescu,
Nici Alecsandri
Să-ți las ca amintire
Un volum de poezii.
Nici ca Sadoveanu,
Un mare prozator,
Să-ți las ca amintire
Romane de amor.
Doar sunt un mic începător,
Să-ți las ca amintire
Mai multe nu-ndrăznesc,
Decât un cuvânt de fericire -
Te-aș pupa pe buze
Și te iubesc.

Doru I. Pop, 20 martie - 3 aprilie 2017, Ferneziu

Diverse 7

- Discurs țărănesc 4 -

În legătură
cu ajutorul la Cx,
după cum am stabilit,
destul de rar - nici cum
ar vrea el, nici eu,
ci de 3-4 ori pe an,
am fost la pălincie,
cu fiertul monturilor,
adică a borhotului, cum
se mai spune prin alte părți.

Prima palmă dată din start: vreau și eu
să iau 1 - 2 kile de portocale, merg după
altceva, când colo zice, scurt: ia un kg cânat
de casă - poate ai poftă de așa ceva*, eterna
scuză, după care, după mâncare, acasă n-a
mai fost vin. Nu desfac butoiașul de Paște,
zice, de parcă ar fi fost pe insulă, ca
Robinson Crusoe, limitat - acela - la un singur
butoiaș de praf de pușcă. Dar cele
3 - 4 vândute mai înainte? Și de la neamuri
ar fi putut lua 2 kg, dar pălinca de
pere vândută pe la București? Noroc
cu un coniac de casă, destul de vechi.
El ar fi bun în iadul capitalist. Când ar
fi lemne, n-ar fi smoală sau curent și invers.
La pălincie, forfotă mare, om cu ziua, Miha,
slab, înalt, elegant, parcă era un dansator de
balet. În rest, totul electrificat - deh, merită
afacerea, am ultima imagine cu un om care
învârtea asiduu la manivelă. O căldare o
„ia” mai încet, plus că țăranul tot o lungește
cu focul, crezând că iese mai multă. Când
adoarme coproprietarul, mai ales. Degeaba
le zice, disperat: oameni buni, asta e tot;
degeaba-ncercați tertipurile; au ei și un
fel original de a controla, aruncă pe vârful
cazanului alcool și dacă nu se mai aprinde
e apă.**

La cazan, Doru vecinul lui Năstăcuța I.,
cântăreața, care face „sală” cu Arnold, cu
ăștia, cum a zis cineva, referitor la copilul
său, în anii '90.

Apoi V..., tatăl lui Einstein cel buzat,
puțin deformat și la burtă, de nu știi cu
cine seamănă, cu taică-său sau cu maică-sa,
după înălțime.

Tată-său se tot învârte pe lângă cazane,
scund, scoate curul în față, puțină
burtă, fără un fir alb, în părul șaten -

* Eu nici nu stau bine cu banii, mai zice.

** Să nu uit mizeria, dezordinea de rigoare.

poate nu se vedea de la lumina
becurilor, parcă era cel de acum 30 de
ani, de la Sibiu, unde-a făcut armata
și la un magazin a văzut câteva
sticle decolorate de soare, de Turț,
cu care i-a obișnuit pe colegi.
Trece pe acolo Gheorghe, groparul,
puțin cu burtă și el, îmi aduce aminte de
încercarea cu masa de beton, de la un bar, de
acum 20 de ani, el zice 10, să o ducem până
la drum, eu cu pădurarul satului, pentru câte
sticle de bere ar fi încăput pe ea, apoi zice că,
în locul unde e grajdul, de fapt o singură încăpere,
a bătrânei Sanfira, grajd care s-a
rupt în două, pur și simplu i-a căzut
acoperișul, până a devenit de primăvară -
toamnă, acum e de vară - să se facă
capelă. E un loc întrerupt, satul merge pe
ambele părți ale râului, la fel ca șoseaua,
în mijloc căminul cultural, stația, biserica, mă
rog, instituțiile centrale, atâtea câte
sunt; aici, lângă râu, mai în sus de
centru, pălincia, și „gâtuirea”, întreruperea,
un loc nu prea mare, după care casele
continuă. De-abia o casă pe lângă
râu - lățimea satului. Mai rău, s-au
mai văzut localități unde, de la margine
la centru, doar o casă, cum e localitatea
Neustadt, dar nu Baia Mare,
căci așa se numește, după toate indicatoarele,
deși alții se chinuiesc să ne
spună că se numește Frauenbach - izvorul
femeilor - ci la cea din Satu-Mare.
Ce ți-e și cu țăranii ăștia, *se tot*
gândesc la moarte, în loc să se gândească
la viață.
Totul a fost bine, povestesc și-o întâmplare
din alte vremi, când bunica lui Cx,
cum ar veni, se duce la pălincie. Erau
doi, care voiau să se bage-n față,
unul Iuliu, taragotist și unul mai tânăr. Le spune
în felul următor: ție-ți dau pălincă împrumut, dacă-ți

trebuie, iar ție, la al doilea, te bag în aia
a mătii, nu intri-n fața mea. Și când te gândești
cum a ajuns, săraca, până la urmă, o mână
de femeie atunci când a murit, acum 2 ani.
Totul a fost OK, fac baie de rigoare, mă
încadrez în timp, mă uit și la nepotul, prinde
a umbla, sărăcuțul*, e înalt, urechi lungi, blond
sau spre, deși Cx e brunet, dar umblă
într-un fel ciudat, dacă unii parcă dau cu
măinile după păsări, când merg, vălurit, acesta,
tot repezit, merge altfel: ținându-și corpul
sub formă de semnul întrebării, parcă
se năpustește cu tot corpul în față, mai
ales cu genunchii. Parcă *e un moș bătrân*,
care a fost odată înalt, acum, nemaîținându-l
oasele, îndoit, merge înainte.
O întâmplare neplăcută cu văcarul: dacă
în Real, eram cu M..., nu l-am băgat în
seamă, acum mi-a copt-o. S-a oprit la
poartă - era cu o bicicletă - aducem discuția
despre capitalism, încearcă să zică că-n
America, deși tot același sistem, etc., îi
spun că și acolo s-a tras în oameni,
dar, s-a reglat, aici doar opulență, din
partea patronilor, etc.; zic: *e un rahat, capitalismul*,
zice: socialismul e, cumnatul intervine:
de ce ați făcut, atunci, pe
plan local - acum câțiva ani - coaliție
monstruoasă PSD-PNL? Să câștige, zice,
zic și eu: aici nu-s partide de stânga,
de dreapta, doar hoți.**
Tot cumnatul mai intervine, împăciuitor: el o să
fie regalist - peste toți - și-l arată pe nepotul,
când o să ia coroniță. El - adică eu - n-a
fost pe la tine - ăsta era reproșul, cu asta a
început - deoarece l-am exploatat când a
venit pe aici. Mai zice, văcarul, când îți ajut
să renovezi casa, mă tot duc să beau apă,

* Binecuvântat fie, cu toți copiii lumii acesteia.

** Cineva zicea, cu asta cred c-am spus totul: capitalismul e mai corupt decât socialismul; dacă face parte din natura umană, greșeala, asta e.

trag o găleată, deși cu gust de bălegar, nici
nu știu ce să-i zic la cumnatul, dacă mai
are gust sau nu.

Anton Holban zicea undeva despre ideea care
se-nfiltrează în *fixurile oamenilor*, în creier,
după ani de zile, bulversându-le conduita,
aici e invers, aceleași fixuri, porcoase, pe care
nu le poate clinti nimeni.

Mai zice cumnatul: unul de stânga, altul
de dreapta, precis n-o să găsiți nimic
comun. Din păcate, zic eu. Două ideologii
frumoase, care se exclud reciproc.

Doru I. Pop, 5 aprilie 2017, Baia Mare, Ferneziu

Discurs terestru

Într-o dimineață urc
din ce în ce mai mult
spre munte - eram
în orașul Baia-Spie -
spre Răsărit, întreaga
natură se regenera, flori,
lumină peste tot, mă
întreb cum pot să moară
unii pe o vreme ca asta.

În legătură cu îmbătrânirea, treburile
stau cam în felul următor: ar
trebui să se ia probe, atât de la
tineri, cât și de la bătrâni, să
se vadă de ce unele substanțe, cele
care provoacă *degenerarea*, sunt la unii
și nu la alții, cum, în ce sistem sunt
și cum sunt angrenate, mă rog,
negative fiind. Atunci s-ar vedea negru
pe alb. Dar poate că treaba-i rezolvată,
pusă bine - la păstrare; cândva, puternicii
zilei vor scoate-o, vor aplica-o, numai ei,
cum îți pui *o haină de sărbătoare*.
De ce n-ar fi și pentru restul? În ceea
ce privește masele, de câte ori cineva iese
din turmă, stânga, dreapta, ca oaie mai
brează, ar trebui atenționat. Atenție,
miliardari și oameni modești.
La fel și cu vizitele extraterestre. În primul
rând, recunoașterea lor ar da peste nas
americanilor; iată, sunt tipi mai puternici ca
noi, apoi, s-ar crea o spaimă continuă, ce
s-ar întâmpla să trăim tot cu frica-n sân,
sau chiar să aterizeze o astfel de navă -
am fugi ca potârnicile.
Mai mult, nici dovezile care cică sunt, nu
sunt clare, răpiri, întâlniri nocturne, adică
declaratate sub prestare de jurământ, sau găsiri
de obiecte ciudate. Comisii de savanți să se

întrunească, să zică, da, domnule, așa-i.
În legătură cu materia lipsă, materia întunecată
din Univers, iată o palmă dată atât teoriei
Big-Bang-ului, cât și fizicii clasice - și veți
vedea de ce.

După adepții Big-Bang-ului, totul a fost
cântărit, stabilit a fi apărut atunci, erau
dovezi clare, ce mai, luasem o teorie din Vest,
ne ștergeam la fund cu ce-a fost bun,
până atunci în filozofie și fizică, adică
clasic, totul veșnic, *spațiu și timp* fixe, nedepinzând
de materie.

Acum teoria materiei lipsă, tot datorită
unor măsurători a mișcărilor corpurilor
cerești, presupune că totul se datorează unei
cantități de materie mai mare cu 70%
decât cea care se vede, adică este o
bună parte, care nu se vede, de materie,
care determină, împreună cu cea vizibilă,
totul.

Clătinarea a început de la Big-Bang, căci nu s-a
știut dacă, gravitația sau forța de expansiune fiind
mai mare, Universul se va contracta sau va
expansiona la nesfârșit, până la urmă; apoi,
clasic, se lega, încă, materia de mișcare, neputând
exista una fără alta. Mișcarea, forța în
sine era datorată tot unor particule elementare
la baza cărora era quarkul, din
care era alcătuită și materia, adică hadronii,
gluonii, leptonii, gravitonii, etc., dar, mai ales
pionii determină *mișcarea* pe care noi o
vedeam. Ca și cum trei pioni ar veni la
noi - la niște alte particule* - elegant și-ar zice:
haideți cu noi. Aceasta ar fi forța, mișcarea.
Acum, fiind forțe mai mari decât mișcarea
observată pentru o anumită cantitate de
materie - s-a pus problema existenței
unor alte particule, care să o determine.

* Aluzie la politic (n.m.)

Deși s-au ciocnit - în laboratoare
performante, particulele elementare
cunoscute - nu s-a putut descoperi nimic.
Acum iată palma dată clasicului:
poate, la fel de bine să fie o materie
inertă, nemișcată, alcătuită, conform teoriei
cărămizii sparte, din particule din
ce în ce mai mici, apoi ar putea
exista forță în stare pură, adică mișcare
determinată de *particule fără masă*, necunoscute.
Acele forțe, chiar atașate particulelor pe care
le cunoaștem.
Poate cade totul. Vom trăi și vom vedea.
În legătură cu divinitatea, nu putem spune
nici că există, nici că nu. Nimeni n-a răscolit
toate Universurile posibile, paralele, simultane,
succesive, să vadă că nu există. Și atunci ar exista
latent posibilitatea - în miliarde de ani - materia
să ia forma de ființe nemuritoare. Așa cum
dintr-un nimic, sau din ceva finit - care n-a
fost înainte, dacă acceptăm teoria bărboșilor,
adică Big-Bang-ul, a apărut ceva
infinat, scăpat de sub control: axa numerelor.

Doru I. Pop, 8 aprilie 2017, Ferneziu

Destăinuire

Nimic colosal - o cădere,
se apropie mijlocul anului, de acolo,
halucinant de repede - sfârșitul, cu o posibilă
și binevenită zvâcnire - octombrie, noiembrie -
numită activitate; în rest, din iulie,
înainte de primele vânturi de toamnă,
din septembrie - dincolo de orice orânduire -
funcționarii se și gândesc la rochia, costumul,
adică *haina de Revelion* și locația: Popescu
face acolo, Ionescu dincolo, să nu ne lăsăm
mai prejos - dovadă cele cinci zile, *prelungite*
de Ziua copilului - joi, Rusalii, etc. Eu
am umblat prea mult pe jos, prin oraș, m-am
și *odihnit* - dar zadarnic, caut o Roxana
imaginară - nu știu dacă a existat vreodată;
apoi am noroc în următoarele: l-am găsit
pe Proust - Doamne, ce dens serie - lucruri general
umane, dar cum le combină - minus un volum,
cinci cu unu, numerotat, poate e la „mâciocul”,
cel cu cărțile de vânzare pe stradă. Apoi
am găsit o tehno-redactoare, pentru schițe, a
treia, cu 2 milioane, atât îmi va lua, cinci lei
pe pagina ei, intră patru-cinci de-ale mele -
dacă cauți, găsești. În rest, rupere de relații
pe toată linia, cu Boanghina, de exemplu.
I-am dat cei 80 lei și pa și pusi.
Apoi sunt fericit că afară plouă, eu stau la
căldură, pe deal văd un șopron de scânduri,
ca-n secolele trecute, anul trecut - Doamne, cum
trece timpul - am fost, pe o vreme asemănătoare,
la Poiana Botizii - pe când voi merge acolo
ca miner sau scriitor consacrat?
Mie, cu letargia românească, mi s-a-nțepenit
o scrisoare, în astea cinci zile, la dosarul al
doilea, mâine am tribunal, dacă nu-mi ia datele,
mă las păgubaș. În rest, să auzim de bine.

Doru I. Pop, 7 iunie 2017, Ferneziu

Diverse 8
- Discurs despre mine 10 -

Sunt foarte trist, în această primă
 jumătate a anului scursă aiurea -
Nu că n-am încercat, dar nu se poate,
 cu poporul de lași și trădători.
În primul rând, se bate monedă pe cazul
Pomohaci, mai multă decât ar trebui.
Cine știe unde începe o pasiune și unde
Se termină cealaltă - unii ar putea condamna
Și comunul: Nu bea vin, bea ceai, etc.
Nu asta mi se pare alarmant, ci faptul
că primește la o nuntă 100 de milioane, poporul
fudul și laș pune atâta - de aici și bogăția
unora, dezinteresul altora, pentru toate matrapazlăcurile
puterii, ale celor bogați. Șase apartamente
în Cluj, ce să mai zic - cică are tipul.
Am fost în Cluj - un mititel, un bărbos, un
epigon, un șef de editură de la „Școala
transilvană”, m-a respins. Putea să o facă
și de acasă, nu să mă poarte până acolo.
Și când te gândești că și el e fiu de țăran,
cu o mamă care a suferit, înainte de a muri,
etc. Dar scrie greblături, pentru ei se
poate. Atunci Borcea, Becali, sunt niște zei.
Am suferit puțin, adio popor, adio biserici,
Toți sunt o apă și-un pământ - voi porni
la luptă din nou, primenit - primari, bănci,
edituri mari, adio neputință.

Doru I. Pop, 23 iulie 2017, Ferneziu

Diverse 9

Nimic deosebit,
a trecut și vara, ca o fată
care nu vrea să se mărite,
dar nici să rămână fată bătrână.
Eu îmi fac tot felul de planuri,
dacă voi trăi la anul, unde voi merge
vara, în concediu, orice lucru poate fi
analizat doar din exterior.
Necesitățile zilei, am început - încet-încet
să le îndeplinesc, o mâncare la pensiune,
un vin, deși țăranii nu-l prea dau,
îl țin pentru nunți - cca. 500-600 de
persoane, dacă ați mai auzit de numărul
acesta - cu ce s-or fi făcând astfel de
aberații?

În rest, mi-e sete de o femeie, va urma și asta -
în topul întregirii necesităților, vorba ăluia: dacă-ți
vei face, vei avea; zice și Cx, ca toată lumea:
nu se prea merită asta, aia, totuși a fost la trei
nunți, vara asta, din care la una naș, apoi, în
concediu, o fi ajuns, poate, până la Cozia, pe
Valea Oltului; a văzut ctitoriile epocilor
trecute - niște baraje - de-ale austrieilor sau de-ale
rușilor - așa e, ne-au împins alții din spate, de-a
lungul istoriei - a devenit un adept al vechiului
regim, văzând astea; tot degeaba, contează ce
faci, efectiv, la fel cum instituțiile contează și ce
au fost în trecut - ca să mai ai încredere
în ele, vezi regalitatea.

Sub alt aspect, toamnă, peste două zile, dar vara nu
se lasă - a plecat cu vârtejuri de vânt și
ploaie - albe, puternice, cicloane, care au smuls
îci-colo, câte un acoperiș, la vecina, cea
cu improvizațiile, a rupt un salcâm - din cei
doi, în două, a căzut peste sârmele de curent, bine
că nu peste mașinile cârpite din jur. Asta l-a
făcut să exclame pe vecinul, modestul, cum stăteam

toți roată în jur: hai la lemne, Cătine, adresându-se
unui alt vecin, harnic, deși n-a primit, apoi,
de la zâmbucul Oma, cel cu drujba, nici o
creangă, cât de mică. A exclamat, asemeni lui
Labiș, copil, la vânătoreea căprioarei: avem
carne! - dar n-a primit nimic - fiind la cuțite -
pări reciproce și succesive.

În rest, sper, de toate și oricând, deși Primăria,
Consiliul local m-a refuzat. Tocmai a avut loc,
în Iulie, ședința de analiză a fondului cultural
pe anul ăsta - în loc să fie în Februarie -
dacă nimeream în Iulie, ce-ar fi zis? Deși sprijină
cultura, au spus nu. Niște porci. Totuși, orașul
rămâne orașul meu.

Doru I. Pop, 19 septembrie 2017, Ferneziu

Istorie

Domnului Mihai Roman

Dumneavoastră,
care ați văzut toate
tipurile de societăți, astfel:
ați prins chiaburii, parveniții, ciocoi, adică,
cum erau pe vremuri boierii, care,
după o perioadă lungă de timp,
în care munceai la el, ți-ar fi dat
slănină râncedă - iar porumb atâta
cât soare încăpea într-un ciur găurit;
ați făcut o școală profesională - deși
simplă - v-a asigurat realizări constante,
o viață decentă - sub comunism - alții,
sudiști, de tipul Popescu, Ionescu, toți
o apă și-un pământ, bătoși, fandosii,
se smiorcăiau, nu le ajungeai cu prăjina
pe la nas - cu altceva nici atât,
condamnau realizările - unii, mai nou,
chiar și din Nord, considerau monarhia
de drept divin - de ce nu și pe
țăranul modest, care dormea într-o
casă de 3 x 3 m, alături de vițel.
Atâta vă rog, să rămâneți socialist,
să nu uitați niciodată că Lumina
vine de la Răsărit - dovadă socialismul,
puternicele-i realizări - și nu ce proclamă
magnații zilei, întorși cu fața spre Apus.

Doru I. Pop, 1 decembrie 2017, Ferneziu

Sonex 2

*În amintirea poetului
François Villon*

În legătură cu
relația mea cu
poporul român,
stabilesc următoarele:

Spun cantate
 răsuflăte
și beșini
 pentru români,
să răsară oameni vii.

Doru I. Pop, 18 aprilie 2018

Sonex 4

Mă uimea afirmația cuiva,
când am auzit-o: aveam hepatită A,
gălbânare, cum se spune în popor, zise
un fost prieten - s-a dat cu patronii,
până la urmă, am renunțat la el, zice,
așadar: dacă mă căutai și luai doi păduchi
de bivol n-aveai, în sfârșit, aud și negativul
verbului a avea, care exprima posesiunea,
victoria, rostit solemn, ca la biserică
acel: avé, dar mă gândesc cum de s-a
știut, de-a lungul secolelor, care plantă, care
animal e bun de leac; oricum, cel puțin
jumătate, matematic, au fost experiențe
negative - nu se putea ști dintr-o dată.
Cu plantele mai zic, era firesc să le încerce
omul pe rând, erau la îndemână, fiind pe
lista alimentației, dar cu păduchii de
bivol? Îmi imaginez unul bolnav, de frigurile
gălbănării, stând slăbit, iar cineva
alergând repede, dându-se de ceasul morții
să-i găsească leacul salvator, nimerind la
primii păduchi de bivol, întâlniți în cale,
care s-au întâmplat a fi și buni.
Mai bine nimerea - căutătorul - la hârdăul
cu resturi fiziologice, și așa a ieșit un
mare rahat din toată civilizația numită
România - poporul român.

Doru I. Pop, 19 aprilie 2018, Ferneziu

Epigramă

- Constatăre -

*Unor poeți ultramoderni care
scriu fără semne de punctuație, gen
Ioan Es. Pop, Aurel Pantea, Adrian
a lui Gheorghe, etc.*

Fără virgule, semne de exclamație, puncte -
- Ați scris, nerespectând ortografia;
Veți scrie, cândva - fără cuvinte,
Când vi se va amplifica nebunia.

/

Fără virgule, semne de exclamație, puncte,
- Ați scris, nerespectând ortografia -
Când, amplifica-vi-se va nebunia,
Undeva, în viitor, veți scrie ... fără cuvinte ...

Doru I. Pop, 9 mai 2018, Ferneziu

Sonex 5

Domnului Abel - Cosma

Nenumărați Abel-i
în jurul meu - așa zic ei;
Nu văd, însă, nici un Cain,
rămas de la multiplicarea
perechii inițiale.

În fiecare om zace un Cain:
feriți-vă să nu-l treziți.

Doru I. Pop, 8 iunie 2018, Baia Mare

Sonex 6

Domnului Dan - Cosma - Profesorul

Îți doresc
Să ai numeroase turme:
Orătării, oi, cai, cămile chiar -
Din ce în ce mai multe -
Dar să nu se risipească
Ca pulberea în vânt.

Exceptând cele pentru consum.
Și pierderile biologice.

Doru I. Pop, 8 iunie 2018, Baia Mare

Jocul

*Valabile vara, toamna și-n
celelalte sezoane: doar unul,
joaca.*

Profesorul stă sus,
Ca o persoană sus-pusă;
Privește joaca, dus,
Cu gândul și privirea
Aiurea; iepurele cu săgeata
Găurește mingea lui Arnold -
- Era de la tata, zice acesta,
Ce bine ar fi dacă mama
Ar mai lua una, să o pot buși, nebuna,
Iar Clao intervine împăciuitor, de data asta:
Așa cum la o petrecere
Aș dori ca, lângă fiecare
Felie de tort, să mai fie una -
Să mă satur: apoi să bat mingea.
Întruna.

Doru I. Pop, 8 iulie 2018

Jocul
- variantă -

*Unicei variante de vacanță,
a băieților de la cămin: Jocul,
Jocul și iar Jocul.*

Profesorul privește
de sus -
serios, absent, totul -
ca o persoană sus-pusă.
Iepurele trage cu săgeata,
găurește mingea lui Arnold.
Era de la tata,
zise acesta mofluz; o să-mi cumpere
mama alta; la care Claudiu
zice: bine-ar fi încă una să mai fie,
eu, întotdeauna zglobiu,
să o bușesc, nebuna.
Ca la o petrecere, încă o felie
de tort, pentru fiecare.
După care, mingea să o
batem întruna.

Doru I. Pop, 8 iulie 2018

Inechitate

O tânără fată, cu dinți
albi, strălucitori - adevărate
perle, răsând din adâncul
sufletului său - cu toată puterea
ce i-o dădea vârsta - avea între
treisprezece și douăzeci și nouă de ani -
răsând, așadar, descărcându-se, scoțând
la iveală oglinda sufletului -
era și frumoasă, pe deasupra.
Râdea la stele, zei, Univers, poate
avea un iubit, lăsat undeva departe,
pur și simplu, bătuită fiind de iubire -
nobile sentimente, sie-înseși - dar vai, nu putea
să alerge - pornise dinspre fundul navei -
de câmpii, spațiu natural, cu plăcute
flori, covor multicolor, mirositor, nu putea fi vorba -
căci era în spațiu, poate condamnată
pe vecie să rătăcească-n gol;
dar, vai, nici nu putea să fugă
spre partea din față a navei, ducând
cu ea iubirea, căci nava se deplasa,
deja, cu viteza luminii - la acea viteză
s-ar fi adăugat și cea a fetei.
De dragul, așadar, să nu fie depășită
acea viteză în Univers, cum
spunea o teorie, de dragul acelei
teorii, deci, tânăra, sărmana, nu putea
fugi pe acea navă. În ce stare și timp,
în ce epocă rece și ostilă trebuia să-și ducă existența!
De ce să sufere de dragul unei idei?
Cât ar fi avut de făcut - de comunicat
viitorului, poate - altor lumi, civilizații.
Ce fel de justiție-i aceasta?

Doru I. Pop, 23 iulie 2018

Reflecții filozofice

- Reflexii politice -

În legătură cu originea femeii, situația
e cam aceasta: biblicii greșesc puțin
mai mult - în orice caz, nu din coasta
lui Adam a fost constituită femeia, ci
din cea a diavolului - dar cum s-a întâmplat?

Era pe vremea când diavolii erau încă în cer,
împreună cu Lucifer - ființe pozitive - nu avusese
loc, încă, răzvrătirea - dar, deh, știa Dumnezeu ce știa -
mai din curiozitate, după ce-l făcuse pe om din
pământ, zice: vreau o consoartă pentru el - ceva
estetic și rezistent, din coasta unui înger - să
reprezinte arta; deoarece nu știm când a avut
loc răzvrătirea - la căderea perechii primordiale
diavolii erau deja - dovadă șarpele -
poate că din coasta unui (înger devenit) diavol a fost
alcătuită; lucrurile s-au petrecut cam așa:
ca-ntr-o lideri, Dumnezeu l-a rugat pe un diavol
să-și dea o coastă - dovadă negativul din femeie.
A ieșit - de-a lungul istoriei - ce-a ieșit.

*

Fac o paralelă cu altceva:

A reieșit că Germania a greșit atacând Rusia.
Nu era tocmai bine pregătită, la care s-a mai adăugat
și factorul climatic, adică geografic, etc. - deși se vehicula
contrariul; apoi, nu trebuia să se știe că Rusia

urma să cucerească Europa - pentru asta s-au
înarmat până în dinți - dar trebuia să apară
neajutorați, pașnici, germanii fiind agresorii.
Câte ceva a putut transpare din ce-a fost
înainte de război - oh, fericită epocă - cine
ar fi știut ce cumplit timp va urma după.
Guderian - specialist de tancuri - vizitează, pe

timp de pace Rusia, scrie o carte despre armele Rusiei, în germană, desigur. În toate manualele se putea citi despre industrializarea din Rusia - dar așa a fost să fie.

După războiul nimicitor - ce gaură neagră imensă! - a urmat în lume o prosperitate fără precedent, mai abilitată decât înainte.

Numai azi, la noi, totul a fost curmat cu revoluția: se mișcă totul încet, dar pentru unii - Progresul mai că trebuie să-l cauți cu lupa; mentalitate(a) de escroci, pentru toți. Până nu vom umbla la cutia conștiinței - să vedem ce aruncăm și ce lăsăm, eventual și ce modificăm din ideile puse acolo, nu va fi nimic.

Doru I. Pop, 4 august 2018, Ferneziu

Domnișoara cu ochii de aur

Nu pot să iubesc aurul câmpiilor, oricât de
luminos ar fi -
oricâte undiri de valuri mi-ar arăta, la
trecerea vântului, oricât de mult ar sclipi și
ar fi de imense.

Dacă nu ești lângă mine - dacă nu-ți văd ochii,
nimic nu-i mai frumos decât ochii tăi,
ochii tăi de aur îi iubesc, părul tău care
se revarsă luminos, peste tot ce va fi.
Pe tine toată, ești o zeiță a luminii, a
tinereții - iubesc încă o dată privirea ochilor
tăi, pe tine toată, statuie perfectă, aș
vrea să te iau în brațe, să te iubesc la infinit.
Dacă zâmbești, dacă nu, ochii, fața, buzele,
părul, te iubesc toată, stea de aur,
nestemată, ființă de aur, reper și bucurie
pentru viața mea. Te sărut și te iubesc.
Flacăra care luminează drumul, totul e
nemișcat, neimportant, cenușiu, fără tine.
Te iubesc, stea perfectă.

Ferneziu, 19 august 2012, Dorris Bletterstein

Citadela*

** În amintirea scriitorilor
Antoine de Saint-Exupery
și Mircea Ciobanu*

Toți mă credeau fericit. Stăteam pe câmpiile sorții,
drepte, întinse, fără necazuri, supărări - denivelări, în orice
caz. Dar nu făceam decât să scot din trup spinii pe
care mi-i înfipse viața.

Toți se așteptau să spun: am găsit aici, printre
oameni, printre dărâmături, apoi - resturi existențiale, în
tumultul vieții - un Robinson Crusoe modern: un robot,
mai degrabă; dar Robotul se dovedi a avea
sentimente umane; trebuia să-l hrănesc eu: așa-mi
pretindea lumea - se aștepta de la mine asta. Dar,
voi - toți apostolii vieții - înși ce-ați venit în existență
și care alcătuiți oștile fără număr ale obedienței,
ce-mi oferiți? Numai scuze, neputințe și pierderi -
din asta-i alcătuită lumea. Până la urmă plătesc eu -
nu vă gândiți că-mi secătuiesc izvoarele - sau poate
credeți că am resurse inepuizabile?

Încercare, Doru I. Pop, 8 decembrie 2018, Ferneziu

Distracția

Domnului Cosma Răcoare

Tu, care-ți sar picurii, stropii,
la fel ca din conservele anilor '80
când lucrai în minerit plin de mândrie -
să ai grijă câte picături de vopsea
îți cad pe pantaloni - să nu-i murdărești
prea tare, să fii nevoit să te dezbraci
în public - spre hazul tuturor - la fel ca unul,
într-un film văzut cândva, în anii '70, la
Satu-Mare, pățise la fel, îl invadaseră
furnicile, fără număr, trebuise să se dezbrace
în pielea goală, de râsul lumii.
Ai grijă să nu pățești asta - lumea nu
te-ar compătimi.

Doru I. Pop, 27 martie 2019

Hotărâre

Am privit după un colț:
Am văzut un con de umbră
Și multe dorințe.
Și mi-a părut rău.

Doru I. Pop, 11 aprilie 2019, Ferneziu

Filozofia / Philosophia

Nu că mă țin cine știe cine,
Dar îmi voi „pune” creierul în investiții - ipoteze
de genul:
Cine a fost mai înainte: oul sau găina?

*

Aveam atâtea lucruri, atâtea obiecte
Erau la un moment dat pe lângă mine,
Încât aveam și *lucruri albastre*.

*

Toate lucrurile din jurul meu
Puteau fi protejate,
Adică încăpeau sub o cupolă -
Puteau fi acoperite cu o (s)emisferă -
Dar erau atâtea, încât multe rămâneau
Pe dinafară.

Doru I. Pop, 8 august 2019, Baia Mare

Dorință

Eu, revoluționarul colorat în roșu,
Aș vrea să rămân
Printre oameni.

Să am acces
La Arhiva Secolului.

Doru I. Pop, 16 septembrie 2019, Ferneziu

Tangente și praf

În mine - undeva în mijlocul corpului meu - văd asta distinct, se află un rug aprins. Un foc puternic, arde în mod ciudat, cu o lumină albă - un alb metalizat, spre gri - nu roșu. În ceea ce privește sursa - nu e nici din lemne, câteva puse frumos, adică tăiate perfect, în primul rând, cum sunt în reclamele despre sau împotriva focului - din care iese para - sau nici o altă sursă materială, industrială - să spun așa. Sursa acestui foc nestins e iubirea. *Iubirea ta, Lavinia*; va arde în veci de veci - rămânând și-n opera mea; cine ești tu, fantastică zeiță venită să-mi tulburi existența ca unui adolescent?

Cum să nu te iubesc - aș fi fericit să fii doar în fața mea - dar existența neîmpărtășită a iubirii doare: nici măcar să te țin în brațe, *zeiță perfectă a iubirii* - nici așa n-ar fi bine. Dar destinul va hotărî - splendidă stea a iubirii - ce va fi până la urmă, dacă tu vei răspunde iubirii mele - să nu mă mai chinuiesc, marea mea iubire, stea a sufletului meu.

Doru I. Pop, 29 septembrie 2019, Baia Mare

Instantaneu triplu

Din vârful străzii Limpedeia - fiind undeva

pe o coamă de deal -

Duceau trei drumuri în jos - peste pământuri de

Țară, teren cu iarbă necosită, toamna târziu,

astfel:

Primul, peste o câmpie ceva mai uscată, în

stânga mea,

Se pierdea în depărtare;

Drum țărănesc, în orice caz.

Cel de-al doilea, cel din dreapta, trebuia

musai să ducă la casa țiganului

Mona V. - mă obseda ideea să mai beau un vin

cu el - viața asta, în rest avea

păcate grele.

Apoi drumul din mijloc - expres l-am lăsat,

la urmă,

Ducea - era el însuși într-o vale, între pereții

Care porneau de la el - unde erau celelalte drumuri.

Așadar, ducea într-un loc plin de noroi negru,

Întărit pe deasupra - care denota unele

Activități umane, aici - plus o sărăcie lucie,

Căci, pe ici-colo, bucăți de grinzi de lemn
Și cadre de uși și ferestre, putrede - casele
Nu mai erau: trebuie să fii sărac, să nu
Mai ai nici atât; în rest, țipenie de om;
Mă afund în noroiul gros, trebuie să ies de
Acolo, ceea ce și fac.

Undeva spre stânga, cum venisem, spre muchia
Dealului, unde terenul e și uscat, câțiva oameni
Și un magazin înjghebat ca-n anii '90, cu o
Vânzătoare harnică, între două vârste, nevopsită -
Nu pusă pe căpătuială rapidă - dar dacă
S-a dat drumul la astfel de activități, de ce nu?
De când visez o astfel de persoană, poate fi
Și agent poștal, în mediul rural, să aibă și
„Bombeu” - să mă îndrăgostesc de ea.
Asta - de harnică ce era - stătea la un fel de tejghea
Toată ziua în picioare, își făcuse chiar o
Ferestruică - cum de rezista?

*

La capătul de pornire a celor trei drumuri
Era taică-meu; își dă părul pe spate - e între
două vârste, nu are
Prea multe fire albe, e OK, apoi e chiar
lângă mine, cu spatele oarecum, are
O geacă de piele pe el, e uscățiv, nu prea înalt,
Părul îi este galben - castaniu, ca la unii lăcătuși
Care nu prea îmbătrânesc, adică uzura lor sunt
Doar ridurile - atât - dar nu știu cum stau cu
Organele interne - deși în exterior rămân neschimbați.
Așa că-l atenționez pe taică-meu, vrând să-l sfătuiesc
Să nu prea facă abuz de plăcerile negative
Ale vieții, alcool, țigări, căci nu știu ce rezistență
Are, acum când s-a întors de unde a fost plecat.

Se întoarce spre mine, cu fața ridată, prelungă, cu
Urechi mari, dar pe lângă cap, puțin ascuțite, părul,
Cum ziceam, fără fire albe, la vârsta lui, mă
Privește fix și zice: momentul, adică își
trăia - prin unele consumări, clipa -
Nu se gândea la viitor.

Doru I. Pop, 15 noiembrie 2019, Ferneziu

Industrie pozitivă

Mergeam cu taică-meu
După niște materiale,
Sau produse finite, la
O unitate industrială situată
La Est - Sud-Est de satul nostru.

O unitate care mergea bine, curată -
Poate că făcea puține lucruri de
calitate - adică să
nu se gândească la profitul imediat.

Cum unitatea era situată pe o culme,
Parcă un deal începea sau se termina în locul
acela,
Am avut de mers ceva drum, cu boccele în
spate,

Ca niște țărani.
Când ajungem în fața porții, acolo sunt
Câțiva oameni, din personalul fabricii - poate
funcționari, poate muncitori.
Mie, de la drumul lung și oboseală, îmi vine
să dau un gaz -

Dar trebuie să rămân mai în urmă - să pot
Face asta.

După care ajungem în susul gheretei portarului,
care era un fel de avanpost, înconjurată
de câteva bare de metal.

Lângă una din acele balustrade, pe jos, vreo câțiva
Metri de sârmă inox, subțire, dar destul de
Rigidă, cum folosesc electricienii la tragerea
cablurilor prin pereți.

Pentru nimic în lume să n-o iei, parcă mi-ar
fi spus cineva - să faci impresie
bună.

Apoi ni se aduce, pe un fel de suport din lemn
puse - pe o masă simplă, de fapt, câteva
acte.

E un fel de act de recunoaștere, de descriere a

propriei persoane - care-l caracterizează
pe taică-meu - unul din ele, cel principal, bănuiesc eu.
Văd pe hârtia desfășurată pe masă, puțin
mototolită - o bandă veche de hârtie, lungă
de câteva palme, doar înșiruirea de
litere A H A T A A F T H A
adică un fel de cod numeric personal al lui taică-meu,
poate exprimând caracteristici fizice, psihice, un fel
de cod genetic, cum ar veni, dar mă miră abundența
literelor A, T, H - ca-n limba ebraică - ar trebui
și F să fie mai des - apare doar o singură dată,
deși el era - fusese - e Teofil, mă gândesc că
poate e evreu - de aceea i s-au acordat - sau are pur
și simplu, acea frecvență de litere specifice limbii
evrite - cum are orice limbă - o anumită aglomerare
de litere; dar nu mă-ntristează acel fapt, chiar
dacă ar fi, pe cât mă bucură că e om, pur și simplu și viu
și că-l am lângă mine.

Doru I. Pop, 16 noiembrie 2019, Ferneziu

Poem citadin

*Unei scene văzute
într-o bodegă modernă*

Un bărbos
Mânca vârtos
Din mâncare
Fără os -
Cartofi pai,
Dacă vrei să știi,
Bărbosule, ce ai.
Lângă el, o pipiță subțirică
Pe tabletă se juca,
Nu se-ngrijora
Că bărbosul se arunca
Și mânca,
Până crăpa -
Ea treaba-și făcea.

Doru I. Pop, 19 ianuarie, 2019, Ferneziu

Dedicație 3

*În amintirea
socialismului*

*Lui Timo Adi Csaba
tipul omului din popor -
brut și necioplît și
prostănac.*

Foaie verde lemn de prun,
Timo Adi nu e bun
De condus autotun.
Nu e bun, la o adică,
De condus mașină mică,
Căci pe toate el le strică
Și le face fărăpică!

Doru I. Pop, 19 ianuarie 2019, Ferneziu, Baia Mare

R - refren
- Refuz românesc -

*Refuzului primit din
partea domnului Aurel Ioan Pop,
președintele „Academiei” române*

Dacă cobori la rădăcina
lucrurilor, totul miroase
a refuz și rahat.

Doru I. Pop, 1 februarie 2020, Baia Mare

Repetare
- R - cu repetiție -

*multisexualității
actuale*

Avu noroc:
S-a-nhăit cu (un) el,
Mai degrabă decât
Cu ea.

Doru I. Pop, 2 februarie 2020, Baia Mare

Dedicație 4

- Maestrului Florin de la Asociația Vânătorilor și pescarilor profesioniști
- Condiției umane, în general
- Replică - variantă la cântecul „Pușca și cureaua lată”

Eram cândva un satrap,
Nimeni nu-mi stătea în cale,
Nici pușca la cingătoare -
Nici atât ochii, în cap,
Căci împușcam, pe vremea aceea,
Atât ursul, cât și femeia.

Doru I. Pop. 13 mai 2020, Ferneziu

Glob pământesc
- Dedicăție terestră -

Un Creator grijuliu,
cu palme puternice, bătorite
de muncă și degete aspre,
ținea în mână globul terestru.
Îl rotea, verificându-l cu atenție,
să nu răsufle ici-colo.
Dacă ar fi fost spart, țășnind
ceva din adâncuri, atunci ar fi
trebuit bătut acolo un ic, vulcanizat
cu petice sau uns cu o alifie -
să se vadă pe unde e fisurat, în prealabil.
Căci, dacă nu e întreținut în bună stare,
ci lăsat la voia întâmplării, repede
devine o piele flască,
fără tărie și formă.
Eu la astea mă gândesc
când aud cuvintele: Gumelnița,
vulcanizare, gomaj.

Doru I. Pop, 30 mai 2020

Povestea lui Neluțu

Este unul în cartier, înalt, slab, cărunț,
nasul acvilin - un Gheorghe Dinică ratat;
tocmai îi murise nevasta - grasă, ochi verzi - ce
zestre genetică slabă au cei cu ochi albaștri
sau verzi - dacă nu erau cei cu ochi căprui
și șateni - dar beau și fumau cot la cot
pe rupte. Acum are altă energie românul,
e printre puținii care s-au pocăit la ortodocși,
adică fără să părăsească biserica aceea, ascultă
muzică religioasă în prostie. Le-a lăsat pe
celelalte - țigară și băutură - deși la acești creștini
se practică vârtos toate destrăbălările.

Ne ajunge la mașină, cineva mă adusese în
sus, după-masa și-ncepe:

- Eu Neluțu Ion al Pulii Bumbului din
Ferneziiu am găsit un bilet de tratare a
reumatismului la o stațiune balneoclimaterică,
de 16 zile plus una, și rog cu umilință să-mi
dați două milioane în bani vechi să am de
drum; nici o vorbă despre bilet, dacă chiar
l-a cumpărat și dacă are bani și de buzunar,
mai cască ochii românul la te miri ce prin
stațiune, adică să-și ia ce-i pofteste inima.

Noi - adică eu și șoferul tăcem mâlc - ca peștele
în apă - sau ca porcul în cucuruz, cum să-i dai,
odată te trezești că lasă credința la o parte

- căci energia trebuie să răbufnească pe undeva -
și te pomenesti că o ia pe ulei, iar bani - ioc.

Pocăiții sunt oameni cumsecade, zice el, apoi, de
la ei o să cer, deși la unii am făcut și eu prostii,
lucrând, am scos sticla de bere, ba am și înjurat,
beat fiind, de dumnezei și cruce - porcării ortodoxe.

Acum nu că i-ar fi deranjat pomenirea crucii, căci
ei nu cred în ea - dar i-a indispus injuriile, pur și simplu.

Sună pe loc pe alții, doi pocăiți - tată și fiu -
șoferul îl îndeamnă să facă asta, normal, lua obligația,
astfel, de pe umerii noștri - tipul îi sună, așadar,
pe ambii - nu răspunde nici unul, așa că
concluzionează: toți îs niște porci, și pocăiții,
ducă-se dracului! ...

Doru I. Pop, 10 iulie 2020, Ferneziiu

Mărturisire

*Domnului Iepure-Veveriță,
un moldovean care a stat o
săptămână și-o zi în Maramureș,
refuzând munca de aici.*

Am tras și eu din greu
o săptămână
În Baia Mare, zi lungă de muncă, vara,
de dimineața până luni seara.
Când să merg a doua zi să iau
banii,
Mi s-a-ntâmpat astfel:
Marți dis-de-dimineață nu m-am putut
trezi,
Miercuri n-am putut merge - deh! alte trebi,
Joi am uitat,
Vineri, cine să dea bani, era week-end,
Am ajuns totuși sâmbăta acolo, se mai lucra -
Auzisem asta - uneori, speram ca patronul
Să treacă pe la șantier.
Trăiesc și azi cu speranța asta.

Doru I. Pop, 23 august 2020, Ferneziu

Așteptare

Veghez, veghez și iar
veghez.
Cât să te mai aștept, când
Ai să vii, femeie cu aplomb -
Sau crezi că am nervi de fier?

Doru I. Pop, 26 septembrie 2020, Ferneziu

Cinegetică

*Domnului István, poreclit Măscăriciul -
- the Clown, bohóc-ember, care
e imun la suferințele din jur,
umblă doar după căpătuială
proprie.*

Domnule Bohóc,
Va veni o vreme
Când vei doborî c-un glonț
Atât bărbatul, cât și femeia.

Doru I. Pop, 12 septembrie 2021, Baia Mare

Elegie pentru societatea viitorului

*Domnului Marius șoferul,
fost ofițer naval.*

Domnule Marius,
cu zâmbet și privire senină
de copil
- vă urez să rămâneți tot așa,
chiar dacă sunteți toabă de condus,
în ceea ce privește orice vehicul,
să aveți grijă cum conduceți
nava viitorului -
oricât patriotism veți avea la bord,
poate mai trebuie să și aruncați
din el -
e plin de șarlatani, șchiopi, pigmei -
oameni mărunți moral, pe lângă ea -
iar dumneavoastră trebuie să ajungeți
într-o Românie fără toate astea.

Doru I. Pop, 29 ianuarie 2020, Baia Mare

Grupaj poetic

- Perle artistice -

*Colegilor mei, țărani, adică
zidari, dulgheri, șoferi, oameni
sarcastici, inimoși și simpli.*

Domnule Neluțu și domnule Vio,
să nu fiți prea triști - s-au desființat
birturile comuniste, dar ceva tot veți găsi -
așa că luați-vă de mână sau pe după cap,
ca doi buni prieteni și mergeți înainte,
pe drumurile capitalismului barbar.

Domnule Ionuț - aranjează-ți bine barba
și mustața, plus părul, la un tuns scump -
coste cât va costa - să nu creadă lumea că
ești fetiță, tuns fin, dar nici un fond
neîngrijit, cu părul dezordonat și-n exces.

Domnule Asztálos, cu mers drept, zâmbitor,
îmbrăcat la costum, care afișezi papionul
domnului Rațiu, plus o batistă ieșind din jebul
buzunarului, dacă nu ai nimic în fundul aceleiași
buzunar, tot degeaba-s toate. În rest, fii
optimist.

Domnule Onea, zis Conea, datorită colosalului
talent muzical, să cântați în felul următor:
mândră floare-i trandafirul, pentru prieteni,
iar pentru dușmani: trandafir, floare cu spini.
Încolo, toate cele bune.

Domnule Liviu, care o viață ai fost șef - în capitalism,
în special, am să-ți destăinuiesc ceva, la fel ca evreul
pe patul de moarte fiului său - o chestie cu strugurii,
atunci - una mai altfel, acum: lucrul se poate face și
organizat, fără stres.

Doru I. Pop, 11 decembrie 2021, Baia Mare

Cântec despre mine, 2

*În memoria și stilul lui
Whalt Whitman*

Stau închis într-o cameră,
afară plouă colosal - pe o vreme urâtă -
nu cine știe cât de frig, dar o umezeală
plicticoasă învăluie totul și determină
indispoziția umană, plus un vânt - numai asta
mai lipsea - adică sarea și piperul, ingrediente
la intemperii ce erau deja afară - pe lângă care
frigul de toamnă e floare la ureche.
Stau, așadar, și meditez la condiția vieții,
la nerealizări, mai ales, am ajuns la o vârstă
numită culme, de unde pot privi și-n față,
dar și înapoi; de ce spun că-i vorba de un vârf,
deoarece și tâmpilele mi-s albe - nu-s ele situate
pe partea cea mai înaltă a corpului, ca vârfurile
munților, toamna târziu și la-nceputul iernii, când
sunt primele care-mprumută culoarea și haina albă,
aceste piscuri; atunci îți place, te bucuri, ești chiar curios
să atingi zăpada - dar mai târziu, te saturezi de ea,
ai vrea chiar *să plece*, plus că ghiociei la tâmpile
semnifică și altceva: experiență, durere, poate și puține
bucurii pentru realizările obținute până acolo, dar, mai
ales, că ai ajuns uluitor de aproape de limita peste
care poți vedea dincolo.
Așadar multe lovituri, prilejuri de cruntă durere -
nu mă nici bucur c-am venit în existență -
altfel n-aș fi văzut nici binele, nici răul -
măcar pentru partea bună, dar spun ca Hitler,
cum a zis la sfârșitul războiului, când știa că pierde:
Stalin, ăsta da om, a știut să organizeze totul,
dacă aș lua-o de la început, aș face altfel; așa și eu, zic:
dac-aș mai trăi o dată, aș proceda diferit, aș fi mai dur,
cel puțin cu semnarea succesiunii pentru avere -
să nu mă fenteze cineva - un haos existențial,
plus trădarea poporului, au determinat asta; la
toate se mai adaugă și motivul COVID-ului, adică o
natură săracă - la propriu - va fi în jurul nostru, de acum
înainte. În rest, femeii ultraluxoase, care n-ar mișca un pai
și vor să ne demonstreze că nu-s din materie, plus

înșelătorii de rigoare, care mișună, efectiv, pe aici,
de la boschetar, vecin, neam, patron, parlamentar,
la oricine pe care nu l-am trecut pe listă. Poate că ne-au
băgat cipul cu comportamentul uman în minte, cine știe?
Eu nu pot să-nchei poemul în ton pozitiv - că m-ar
avantaja și pe mine asta, din instinct de conservare și din
egoism, adică nu ca cei de mai sus menționați - să-și tragă cu
orice preț, foc la oala lor, cu mâna altuia; dacă s-ar
putea - căci așa-i azi - ci zicând să fie, în ciuda tuturor
vicisitudinilor - să se termine totul cu bine; la o adică
și la urma-urmei, eu zic: ce mai atâta plângăceală,
să-și ia fiecare porția, așa cum merită - nu știu cum va
fi - cum va arăta totul, cât de pustiu, cât de mult distrus - când
poporul român își va primi pedeapsa.
Voi zice, făcând pe prostul - doar la rahat și pagubă
nu se află nimeni - asta a fost - dacă aș scăpa
cataclismului justificat, aș merge mai departe.

Doru I. Pop, 12 decembrie 2021, Baia Mare

Aspecte din viață

În stilul lui Walt Whitman

1

Există undeva povești mai ascunse,
Decât cele mai tainice comori
Scufundate de un matelot al trecutului
Într-o mare foarte adâncă.

Dacă vrei să le ascuți, asigură-te
Că-n jur e întuneric - o noapte ultraliniștită,
Atât de nemișcat să fie totul, încât aerul
Să constituie un bloc monolitic de culoare
albastră, de exemplu.

Altfel, la cea mai mică mișcare a semenilor
tăi,

Care vor pune umăr de la umăr, energie să
Te defăimeze, în hohote generale de râs,
Vei fi terminat.

2.

Dacă vrei să iubești, omule, ia aminte:

Iubirea poate să fie pretutindeni, aproape,

Depart, la soare, la umbră, sau chiar în

Inima ta.

Ar trebui s-o poți pipăi; uneori ar fi necesar

Să se prezinte sub formă de bloc translucid,

Ca un chihlimbar frumos și transparent -

Dar real, totuși.

S-ar putea să fie alunecos - să-ți scape

Printre degete, sau, ca o fiertură (mă refer

La partea lichidă), făcută pe buruieni de

leac, dar care se scurge pe pământ și

dispare

Printre porii acestuia.

Instabilă și aici, din păcate.

3.

Dacă te zbați să străbați pământul

În lung și-n lat - cu intenții cinstite, nu

mă-ndoiesc de asta -

Și pentru tine, desigur, să nu te miri că ai de

străbătut

Piscuri aproape insurmontabile. În neclintirea lor,

Munții nu-s așa cum par: au o foame, parcă, de-a face rău,

Altfel de unde intenția lor de-a pune pecetea

neizbânzii

Pe fruntea ta.

Chiar dacă vei reuși într-un târziu, într-un fel,

Când vei privi în jur, bătrân, slăbit și-n zdrențe,

Vei vedea doar fragmente - cioburi din

lucruri

Expuse odată privirii tale. Totul în jur ruine,

De parcă caracteristica de bază a întregului

Univers - și nu numai a părții în care locuim,

Ar fi dizgrațiosul, distrugerea nu și armonia,

Măcar așa, din când în când.

Sau poate că și dezordinea, haosul sunt

chestiuni

Ordonate - au un fel de logică, poate chiar cinste

a lor,

Dar pentru cine?

4.

Mai privesc câteodată forfota din centrul oraşului:

Freamăt, zbucium, mişcare, aşadar.

Deci e bine că mai există acest du-te-vino

neconţinut,

De utilitatea lui ne vom convinge mai târziu,

Când vom trece la analiză, să vedem de unde trebuie

Aruncat balastul - oricum, specia umană e perfectibilă.

În ceea ce priveşte partea morală a activităţii noastre

Se va stabili asta la Judecata de Apoi, probabil.

Acum, iată ce-am constatat:

Între femeia frumoasă oarecând, îmbrăcată foarte

elegant,

Care păşeşte atât de apăsător, atât de preocupată

de sine,

Ce mai, o seriozitate exagerată, încât nu poate să

fie

Decât contabilă - de parcă orice regim ar avea nevoie

De asta, până la cele cu părul ca spicul grâului,

Care se bronzează la lumini artificiale,

Pentru ele solariile fiind unii dintre zeii în care cred,

Deşi şi-ar putea tăbăci pielea şi la lumina arginţilor

Pe care-i au. Plus parfumuri cu ghiotura - ultrascumpe,

Plus fraierul cu bani, găsit tocmai la timp, ca să-i facă

Posibile avantajele de mai sus.

Şi până la cele cu firul părului numai inele, ca la

Oi - dar tot elegante - sau chiar până la cele cu cămăşi

Clasice, oarecum, cu mâneci încheiate, care vor deveni

Funcţionare de bănci, acum toate urmăresc un singur

Lucru: bani şi carieră.

Sau îmbogăţirii mai mult sau mai puţin tineri, cu

sau fără

Burtă, tatuări, chei, cu barbă, înalţi, unii, cu aspect

de ţăran

Puţin şcolit - îmbogăţit întâmplător, în fond, orice lucru

E o nimereală, poate fără să vrei - şi care-şi parchează

Jeepul pe trotuar, cu o roată, cu cealaltă-n parcare, de

Parcă n-ar putea altfel - să vadă lumea că-l au.

Unii serioși, aleargă cu gesturi mai cumpănite - sunt
Cei din vechea gardă, rămași săraci - de altfel, cine să
Știe - la avere mă refer - ce-i în spatele unui om -
Când îl vezi prima dată - de aici și o idee de comunism
S-ar putea desprinde - adică dați-i fiecăruia ce

merită -

Diferența fizică între oameni să se oglindească și-n
cea de avere -

Adică nu poate să aibă unul de o sută de ori
cât altul.

Mai sunt și idealistii: nu ca mine, în sensul artistic,
Sau poate chiar filozofic, ci cei care tot aleargă,
Cu entuziasmul cu care-au pornit cândva, deși n-au
reușit

Mare lucru-n viață. E mai greu când li se termină
energia.

O categorie aparte o au boschetarii: nu știu
Dacă ați observat că cei cu barbă colilie sunt,
de cele mai multe ori,

Arhitecți, cinești, economiști.

Prin aspectul feței, dar și prin postul pe care-l
ocupă,

Emană teamă.

La fel, dar la polul opus, cei decăzuți:
Fie că sunt spălați sau nu, dar, de cele mai multe ori, nu,
O barbă emană prestanță; plus fizicul lor, care s-a
blocat

Într-o îndărătnicie de a nu mai merge înainte,
după atâtea eșecuri, iar,

Emite duritate: impun respect, parcă.

Uneori mai mor din ei, cine-i vede, adică cine are
timp

Pentru asta, plus că se-ncălzesc la o sărăcăcioasă
lumânare

A existenței. Dincolo, așadar, de tumultul zilnic,

Care are loc pe niște cărări bine bătătorite ale vieții, sunt
Legile: o împrejmuire de idei, din toată partea teoretică
Și artistică a umanității, despre cum ar trebui să ne
Comportăm în cutare și cutare situație, cum să
Fim buni, cum să iubim frumosul, să creăm armonie, etc.
Sunt bune zidurile respective, fără ele am ieși de pe carosabilul
Obişnuințelor zilnice, traseu atât de necesar pentru
Activitatea noastră de zi cu zi - de căpătuire. Chestii
Practice, ce mai - nu ne trebuie idei, teorii frumoase -
Sunt doar aburi în vânt, conform principiului: mie
Să-mi fie bine, sau, ca să-mi ating scopul, calc peste
Cadavre, chiar, sau, după mine, potopul.
Așa că la capitolul morală, cinste, e un mare
Nimic - adică un gol imens, în dreptul sufletului
Speciei umane.

Doru I. Pop, 7 ianuarie 2021, Baia Mare

Cântec pentru Ucraina, 2

Poporului ucrainean și nu numai

În legătură cu evenimentele din Est,
declar următoarele:
Am văzut multe tancuri, cum își prezentau
ostentativ
piepturile. Deși tehnica a avansat
foarte mult de la clasicele T-34,
nu mi-a plăcut –
aș fi vrut să văd copii zâmbind și flori
întinzând capul spre soare, acum în ajun
de primăvară.
Am văzut multe păsări de fier și, deși sunt
foarte primitive, în comparație cu cele
biologice,
capacitatea lor de-a scuipa moarte
e destul de puternică.
Cât despre poporul ucrainean, ar fi bine
să stea în banca sa – dar care bancă?
E un război între frați – dar mă doare
și pe mine,
fratele lor, la fel de apropiat, și vă voi spune
de ce: am văzut, nu demult, în cadrul rasei albe,
considerată superioară, următoarele tipuri
de oameni:
unul înalt, cu urechi mici, puțin buzat, la fel ca
un negru,

apoi unul înalt, uscățiv, fibrat ca un incaș sadea –
ba, mai mult, avea și o căciulă de lână în culorile
tradiționale din Anzi, unde predomina cafeniul și
roșul,
apoi unul slab, creol, la fel ca aborigenii din
Australia,
care nu se-ngrașă, făcând multă mișcare și nefiind
atâtea E-uri acolo.

Unul puțin gras, cu nas întors, piele albă – tânăr,
dar comod ca un conte englez. Să nu mai
vorbesc de câțiva șateni, sau blonzi, cu ochi verzi
sau nu, care s-au îngrășat înainte de vreme,
români de-ai noștri, în speță – dar puteau să fie
de oriunde. Toate astea-mi dovedesc: dacă
există atâta variabilități genetice, ce mai tura-vura,
omul are o origine comună – numiți-l cum vreți,
animal evoluat, ființă superioară, dincolo de descendența
din maimuță – adică dintr-un strămoș comun – negri,
albi, galbeni, semi – sau ce-or mai fi fiind în panoplia
general umană; dar mai ales, numiți-i oameni,
din punct de vedere moral.

Cât despre noi, în Est, suntem și puțin nemulțumiți:
Vestul vine aici ca-ntr-o plimbare, dar
urmărește prada: ba un magazin deschis aici, pentru
produsele lui, ba un cap de pod – numit punct
strategic – dar nimic despre ordinea lor, legea, adică,
aplicată și la noi. Ne lasă în rahat, în
balcanismul strigător la cer. Ar fi bine să fie și ei

oameni, dacă vor, dacă nu, să lase totul baltă
și să plece de aici.

Noi suntem – aici în Est – și puțin comuniști: sigur
că urâm când vedem un îmbogățit cu ifosele sale –
numai în parfum se scaldă, mașini de lux, case
cu multe etaje, etc., de aici pornind și răutatea,
avaritia, etc.; dar și omul s-ar putea – fiecare
la locul lui - autoperfecționa. Să nu fie doar
vorbe goale prelegerile despre morală ș.c.l.
Să dovedim că suntem oameni. Atât.

Doru I. Pop, 27 februarie 2022, Ferneziu

Gregarism 2

*Spiritului de turmă
al poporului român*

Un spân primi cadou
o barbă artificială.
Își dorea demult asta – deși produsul
Nu era prea izbutit: fire moi, rare,
Lungi și subțiri.
Nu obiectă nimic la acest neajuns,
Ci zise doar atât:
Calul primit în dar
Nu se caută de dinți –
Și plecă mai departe.

Doru I. Pop, 29 martie 2022, Baia Mare

Epistemologie creștină

De fiecare dată
Când voiam să fac un lucru bun –
Ceva bine, sau bine – treaba respectivă - pur și simplu,
Parcă forțe nevăzute mă-mpiedicau,
Se interpuneau între mine și lucrul
Care urma să fie realizat.
De aceea îl urăsc pe Dumnezeu.
(Las la o parte faptul că El, care
Reprezintă binele suprem – adică o forță
Strict pozitivă, ar fi trebuit să intervină,
Lui neplăcându-i răul, negativul, escrocheriile.)
Nu-s ca restul populației poporului român:
Vreau să știu că există o forță a binelui,
Dincolo de toate relele, care doar *ar putea*
Să aibă grijă de om – nu și să intervină.

Doru I. Pop, 31 aprilie 2022, Baia Mare

Etichetare umană

Mi-am dăruit cei mai frumoși ani,
Adică prima tinerețe, unei Revoluții:
Am crezut că nu pleacă – dar era de genul
feminin –
Așa că s-a dus.

Doru I. Pop, 1 mai 2022, Baia Mare

Scrum

*În amintirea Lorenei,
ultima mare a mea,
Iubire*

Situația mea-i în felul următor: nu mai cred în nimic,
nu mai am nici o speranță, toate orizonturile dincolo de mine-s
reci. Numai escroci și rău, praf și ruine în jur. Așa că
pot să scriu următoarea poezie, referitor la starea actuală.
Deși scurtă, e extrem de edificatoare în acest sens – căci
e ca și cum ai ieși afară din casă, dintr-un loc călduț,
și să vezi ce-am enumerat mai înainte:

Afară, lângă mine, e o vatră –
Dar vetrele sunt reci.
Iar scrumul o să-l împartă,
În patru zări, vânturile seci.

Doru I. Pop, 8 mai 2022, Baia Mare

Testament 1
sau
Epilog în loc de Epitaf

*În stilul și memoria lui
François Villon*

Sincer trebuie să mărturisesc, eu, Dorris Bletterstein,
Că de spinoase întrebări, o viață am fost frământat;
Spre adevăr și iubire, permanent, năzuit-am fain,
Dar a oamenilor ură, iute, de ele m-a-ndepărtat.

Mai mult decât alții, apoi, femeile le-am iubit -
Cele frumoase-n special, ce căzutu-mi-au cu tronc,
Dar, deși, alături de alte țeluri, nimic n-am izbutit -
Nu m-am supărat - deși la toate, biruință, avut-am - ioc.

Ție, Lorena, îți las iubirea - energie fierbinte -
Să știi că asta ți-a fost menirea - venerarea
Ta - zeiță a frumuseții - de nepământească sorginte,
Să-mi sporești din inimă fericirea, dar și durerea.

Nu mă supăr deloc, mereu repet și o spun
Lumii întregi - regretabil, aceasta-i realitatea-n viață:
Cel cuminte n-are noroc, doar purtat e cel bun
De a destinului cruntă, paradoxală și nedreaptă ață.

Nimic nu poate să mă mai încălzească-n viață -
Bucurii nu mai sunt - doar ruperi, cioburi - frânturi care dor,
Totuși, mai rămâne o palidă și înverșunată speranță:
Ce eu vrut-am să fac - cineva, mai norocos, reuși-va-n viitor.

Așa că acum rămâneți cu bine, toți semenii mei:
Dușmani, prieteni și neutri, cum s-ar spune,
Adică, cinstiți, sinceri, mișei - sau fără crez - atei,
Femei iubite, iubirea mea, Lorena - toți, cu bine.

Doru I. Pop, 5 august 2022, Baia Mare

Imn frumuseții tale

*O descriere a ta, prin pozele
care au fost, Lorena.*

Pe margini de lac, păreai o contesă din Rusia, ivită-n viața mea,
Puțin sfioasă, un pic copilăroasă - dar frumoasă cât încape,
Menită să-mi distrugi sufletul, să-mi furi inima - să faci ce vrei cu ea,
Tu, zeiță perfectă, inflexibilă, ireală, rătăcită pe maluri de ape.

Ori la absolvire de liceu, purtând pe frunte mândră cunună,
Încrezătoare, cu fața rotundă și roșie - ca un fruct pârguit,
Privind lumea de sus - căci atunci, în suflet se adună
Tot ce pentru desăvârșirea ființei, de zei e hărăzit.

Sau, în hol de hotel mândru împodobit, tu, ca o regină,
Cu-n buchet imens de flori în mâini - splendid trofeu,
Privind cutezător - tânără fiind, toate armonios se-mbină,
Iar cadorisitul, mirele, adică, puteam fi chiar eu.

Ori în curtea și-n fața oricărui din Republică, Palace,
Deși la față puțin bronzată - să nu spun negricioasă,
Pantaloni roșii, strâmți - zeița Atena, ori Pamela din Dallas,
Căci, deși susțineau gurile rele - nu - erai și aici frumoasă.

În două ipostaze, micuță, la școală, cu părul împletit,
Chiar fotografiată de sus, corpul de excepție se vedea,
Dar asta, aici, fizicul, adică, n-a prea cumpănit -
Doar afirmația: ce silitoare fetiță are mama! ...

Ori, tot adolescentă, cu părul mândru făcut, împletit în coroniță,
Participa și o floare, la acel joc - tu, o bijuterie, visătoare,
Umerii goi, splendidă - iarăși se vedea c-ai fost sortită
Oamenilor să nu le dai pace - prin frumusețea-ți tulburătoare.

Sau ca o țărâncuță pe o alee, lâng-o livadă,
Cu rochie înflorată; la fel, pajiștea era plină de flori -
Deși tinerică, nu era persoană care să te vadă,
Să nu te admire, să te dorească, chipul tău să-i dea fiori.

Ori pe o plajă, bucurându-te de clipa care trece prea repede -
Erai la Nistru, nu erai în Blidar, în altă parte, ori în Ferneziu;
Serioasă, senzuală, cum erai și-ntr-o mansardă plină de stele,
Savurând liniștea, cum tu ai zis: - „un picuț de concediu”.

În dormitor, acasă la tine, fiind cald, într-o iarnă aspră,
Blănuri de tigru alb, pe pat, împrăștiate, tu, cu corp de vis,
Ultramodern era totul - nu era, cred, om să nu dorească
Să fie cu tine, în acel loc - un mic și terestru Paradis.

De aceea, chiar pierzându-te, Lorena, veșnic te iubesc,
Și nu numai că etern ești în sufletul și inima mea,
Ci fierbinte rugă înalt - noapte și zi - Creatorului ceresc,
Să te țin în brațe, dându-mi-te mie, pentru totdeauna.

Doru I. Pop, 13 august 2022, Ferneziu

Testament 2

Idem

Din inimă eu, Dorris Bletterstein, trebuie să mărturisesc
Că n-am fost nici mai bun, nici mai rău decât alții -
Acum, când ale Styxului ape, să le trec - mă pregătesc,
Deși unii m-au lovit, cu ei, vrut-am să trăiesc ca frații.

Câte un chef, femei frumoase, lângă mine le-am vrut,
Unele mici delicii - că scurtă-i viața, adesea mi-am zis;
Păcate grele, majore, în afară de astea, n-am avut -
Dar mă tem: dacă nu-s bun de Infern, nici de Paradis.

Deoarece mereu am tins spre artă și perfecțiune,
Mari averi - doar strictul - aici n-am prea agonisit -
A omului grandoare, lux de orice fel, deșertăciune,
Chiar de-aș fi putut - de mic nu le-am dorit.

Că la acele curate țeluri, sublime năzuințe,
A semenilor meschinărie și ură m-au atins -
Cu toate ale mele efortări și îndelungi stăruințe,
M-au făcut să cad - și asta e - n-am învins.

Iarăși trebuie să recunosc, popor de escroci și de rahat,
Că atunci când eram un jeg, în fața ta, a mea dorință
Spre îndeplănire - deși justă oarecum, n-a prea contat -
Nici când radical m-am schimbat - a mea străduință.

Așa că, ce-aș putea acum, în final, să le zic tuturor,
Care, lingându-se pe buze, rânjesc satisfăcuți -
Vor rămâne cu prada - dar să știe: pe viitor,
Nu ca ei, vor învinge - ci alții, din inimă cinstiți.

Doru I. Pop, 24 august 2022, Baia Mare

Testament politic

*- Întocmit azi, 1 septembrie 2022, de către
Doru I. Pop, alias Dorris Bletterstein -*

Iată că am ajuns și la asta - timpul trece, dar, mai ales te presează suferința: trebuie să faci un bilanț final. Încep cu partea strict politică: fiecare regim are neajunsurile lui, dar cum se prezintă capitalismul în România, e deplorabil. De aceea îl urăsc veșnic. Apoi poporul acesta - alcătuit în majoritate din escroci - nu mai insist, se știe. Apoi femeile: ultraelegante, împuțite și scroafele, dar n-ar face nimic - ca multe alte grupuri din capitalismul barbar - nu-ți răspund la sentimente ție, om serios - și merg cu tot felul de bărboși, tatuați, boschetari, rahați, ratați. *Moarte* ambelor grupe! Și fiindcă veni vorba, bărbații adevărați sunt cei clasici, ca Arnold Schwarzenegger, Nicolae Furdui Iancu, Nicu Giurgi - tineri, desigur. De fapt, tot ce-i clasic e bun - nu pantaloni rupți, băutură Jack Daniels, etc. Poporul își va primi soarta pe care o merită - escrocii, mă refer. La gunoi cu capitalismul barbar - să fie înlocuit cu o societate a luminii, a cinstei, a progresului - cu un socialism adevărat. Despre viața post-mortem, ce să zic - puține șanse să existe - așa că trăiește-o pe asta, cumpănit, dar să vă și bucurați de plăceri și zdrobiți escrocheria - în lumina celor arătate mai sus, adică fiți cinstiți ca ființe umane, indiferent dacă există sau nu supranatural.

Confesiuni

Sincer trebuie să mărturisesc,
Eu, Dorris Bletterstein, dar și cu oarecare
teamă și părere de rău în suflet,
Că trebuie să mă pregătesc - treptat - treptat -
De calea cea fără de întoarcere,
Adică să mă apropii de Styx
și de celelalte
Râuri care ne despart de lumea de dincolo,
- Și de unde n-a venit nimeni înapoi -
De Paradis, de Infern, ori de Nimic - asta depinde
De cum vor voi zeii - ori care-i situația în Natură:
Există sau nu Viața de Apoi.

Mă sperie nu Trecerea - ci veșnicia ei.
Apoi, n-am fost nici mai bun, nici mai rău
decât alții -
Am păcătuیت, recunosc, unele făcute - păcatele -
din prea mare suferință -
Adică cum poți să-nduri cât vor alții;
Apoi, am râvnit din fructul oprit - iarăși, nedat
la timp,
Orice dar distorsionează - adică orice lucru -
distruge ordinea existențială.
De aici rupei, doar repere răsturnate-n jur,
Nelalocul lor, plus răul de rigoare, emanat
de semeni.

Eu aveam iubire de oferit - cu duiumul - dar,
În situația dată, n-am ajuns la ființa iubită -
Rămâne doar speranța - mângâierea, în primul rând,
Că deși găsim-o târziu, va emana - sufletul meu -
Valuri - valuri de energie spre ea - spre iubita mea
Lorena, să vadă, posteritatea mai ales, dar și cei de azi,
Deși nu prea merită, cât am iubit-o.

Doru I. Pop, 21 august 2022, Ferneziu

Confesiuni, 2

Când vreunul din semeni mă-ntreabă dacă-s fericit,
Îi răspund că nu - noaptea fără somn mă zvârcolesc,
Ziua nu-mi găsesc astâmpărul - de parcă mi-i sortit
Nu să iubesc - ci, ca un nebun, pe pământ să rătăcesc.

Doru I. Pop, 21 august 2022, Ferneziu

Dedicație 5

*Chipului și pozei tale din
14 noiembrie 2017, Lorena*

Erai o tânără contesă, rătăcită pe maluri de ape,
În vuiet de repezi șuvoaie - și ele - iute trecătoare,
Copilăroasă încă, puțin sfioasă, dar frumoasă cât încape,
Menită de atunci, să mă-nnebunești cu a ta splendoare.

Doru I. Pop, 22 august 2022, Ferneziu

Testament politic 2

*În stilul lui Walt Whitman,
dar cu efect invers*

Dacă ilustrul poet american
Era entuziasmat, acum un secol și jumătate,
De iubirea care îi unea pe oameni - chiar proclama
Unirea tuturor semenilor prin acea energie
strict pozitivă,
Indiferent de activitatea desfășurată, sau de zona
Unde locuiau, a oamenilor - căci saluta pe țesător,
Pe avocat, pe birocrat, marinar, sau pe indianul
din State,
Ori pe cel din îndepărtata Chină - mă rog,
Atașat de toată suflarea omenească, la mine
Lucrurile stau tocmai invers:
Am pierdut, am pierdut groaznic, în raport
Cu semenii mei; un sentiment de neputință, durere,
Amestecat cu rușine mă face să plec ochii - deși nu-s
Vinovat eu de ce mi s-a-ntâmpat. Nu că ar
fi luat
Fiecare din partea mea - dar e destul câte într-un
moment
Totul să fie altfel - și gata înșelăciunea -
și vi le voi povesti toate
Pe rând:
Averi luate de neamuri - adică întruniri în taină,
Apoi o sumă bunicică - 100 de milioane - nedată mie.
Zic aici: trebuia să ucid pe unul din ei - ca și cum
Te-ai întoarce-n timp ca să anihilezi un răufăcător, un
eveniment,
Ca să nu mai existe fraudă de apoi?

Patronii, editorii - alți escroci, nici unul n-a zis,
Serios, să-i cântărească mult cuvântul dat, hai
Să facem o carte de la A la Z, pe spesele
Noastre - a firmei lui, adică.
Dacă aș fi întâlnit trei cinstiți - din cei cu câți am avut
de-a face

De-a lungul vieții - vorba lui Dumnezeu, în cazul lui Lot -
Aș fi considerat specia lor umană, chiar dacă
scursurile

Reprezentau majoritatea.

Apoi femeile: aceleași fandoseli, strâmbări din nas,
Ca niște căprioare simandicoase, căci știu ele ce știu
Și merg mai departe.

Și aici, la fel ca și cu cărțile: una nepublicată,
Aș fi înțeles-o ca un accident, treaba - s-au văzut
cazuri,

Chiar marele Marcel Proust a fost refuzat inițial
De o editură cu magnificul său roman, În căutarea
Timpului pierdut; așa și cu o femeie - splendoarea
Celorlalte ar fi umbrit pierderea ei, deși durerea
ar fi rămas,

Dar treacă - meargă, cum zic, ar fi fost celelalte.
Apoi, și aici-i slăbiciunea acestui popor, te acceptă
De șapte ori, ca să te refuze a opta. Îți dă
Speranțe deșarte.

Acum, ce să fi făcut: niște țărani ziceau: analizează-te
Unde-ai greșit, eu zic, da, m-am și schimbat profund
în timpul acesta -

Dar ce contează mărgăritarele aruncate-n fața porcilor,
Plus că să nu mai doresc răul, deoarece se-ntoarce-mpotriva
mea,

De parcă până acum aș fi huzurit, sau să rabd, să-ntorc
Și celălalt obraz - ca și cum românul, care și-ar mânca și
rahatul

De zgârcit ce este, doar asta face: așteaptă să-l lovească
Soarta sau semenul; e mai greu decât teoria, cu practica.
Am ajuns la un bilanț, tocmai durerea celor trei
compartimente

Unde-am pierdut, mai sus enumerate - mă face să nu mă
simt om:

Las la o parte deprimările psihice colosale, care-s
alcătuite din
Durere, rușine, neputință curată - plus dereglarea-n
sine

Și parcă mă simt împrăștiat - nu mă simt nici un
 fel de om,
 Cum e zicala, oare de ce mi s-au întâmplat
 Toate mie?
 Mă uit la mine, am două mâini ca voi, un sex, o
 gură,
 Și celelalte - ce ar fi trebuit: să am trei mâini, două
 sexuri,
 Atunci iar n-ar fi fost bine c-am fost deosebit -
 Așa, de ce?
 Ori poate să mă duc pe stradă cu spatele-n față -
 A-propos, ce s-ar întâmpla dacă toți ar face asta-n
 oraș -
 Suntem atât de obișnuiți cu calapodul zilnic,
 Încât ne vine greu să credem asta.
 Iar mă-ntorc și repet:
 Am pierdut în fața ta, popor de nimic, care
 nu demult
 Stăteai într-o cameră cu porcul sau vițelul,
 De trei pe trei.
 Cum te-ai ridicat un pic, prin cine știe
 ce împrejurări,
 Ești dezechilibrat, bolnav: nunți de miliarde,
 Lanțuri de aur la gât, ca vitele, dar, mai ales,
 Lovirea măiestrită și intenționată a semenului.
 Plus că, iarăși repet: Am pierdut la fel și când
 Am fost ultracinstit, organizat, ca și atunci
 când am fost
 Dezmățat, murdar, etc. Nimic nu contează
 la tine,
 Popor de escroci. De aceea, în viitor
 să ai parte
 De ceea ce meriți - de la o dreaptă justiție -
 Poate celestă, poate terestră - un fel de regim
 comunist.
 Asta e nu blestemul, ci urarea mea, asta meriți,
 Popor de rahați - adică să suferi și tu
 Cât au suferit oamenii cinstiți din cauza ta.
 Oricum, am pierdut - nu-ți doresc binele, specie
 românească,

Doar foc și pară să cadă pe tine, adică asta ar fi
Ce meriți - n-o doresc eu, dar să-ți dea Dumnezeu
După cum ai făcut cu semenul.
Mi-e milă de copilașii mici pe care-i văd - cei sub
cincisprezece ani -
Restul îs plini de șmecherii, adică indivizii acestui popor -
Dar când mă gândesc că și ei vor fi cuprinși de acea
perversitate,
Odată cu trecerea timpului, adică se vor adapta societății stricate,
de nimic -
Ce să mai zic?
Nici un rămas-bun, nici o speranță - sau un sfârșit
fericit
Poeziei, cum să schimbi caracterul unui popor care
de două mii de ani
N-a făcut nimic - astea-s iluzii - sau c-ai putea recupera
Ce-ai pierdut, Napoleon a zis-o clar: imperiile și
iubirile
Pierdute nu se mai recâștigă. Doamne, câtă dreptate avea!
Așa că, cum ți-ai așternut, așa vei dormi și, mai ales,
Va veni o vreme când nu vei mai avea pe unde să scoți
Cămașa, popor de nimic.

Doru I. Pop, 28 august 2022, Baia Mare

Confesiuni, 3

Toamna mi-a-nveșmântat sufletul în negru,
Toate lucrurile din jur le văd cernit -
Nici eu, ca om, nu mă mai simt integru,
Ci sfârâmat - de cât am fost lovit și-am suferit.

Doru I. Pop, 3 octombrie 2022, Baia Mare

Epitaf

mie însumi

Aici zace, sau, mai degrabă, odihnește definitiv
Un poet, ce-n viață, pe toți mult i-a iubit -
Dar, deoarece, al său rol n-a fost semnificativ,
N-a izbutit - doar de semeni, crunt a fost lovit.

Doru I. Pop, 21 octombrie 2022, Baia Mare

Poveste despre mine, 3

În ceea ce privește vârsta
pe care o am acum,
Situția-i în felul următor:
Mă apropiu de 60, adică apropiu 60,
cum se zice-n Sud,
Sau dau târcoale acelei vârste, cum am citit
Într-o carte de reportaje din anii '70 -
- și nu numai - Paralela 45, un inginer
Se apropia de 40 - de parcă vârsta aceea sau altele
Ar fi-ntr-un țarc și te-ai codi - n-ai ști precis
Dacă trebuie sau merită sau nu să intri - depinde
Ce-ți oferă - sau parc-ar fi pe vrute.
Așa și eu: nu știu dacă 60 - vârsta, adică - e pe
un deal
Sau într-o vale, cert e că după ce treci de 50,
Te poți uita-n urmă - adică între tine și evenimentele
Din tinerețe, mai ales, e o distanță apreciabilă;
Ca un câmp plin de ninsori și frig, un teritoriu
pe care-l lași în urmă,
Iar ce-i dincolo de el - înspre început, nu te mai
poate afecta.
Azi, însă, cu toată maturitatea, cu tot confortul și
relativa
Permisune - posibilitate, mai degrabă - de a cumpăra una-alta
- Adică capricii, dar și necesități, trăiesc triplu, adică
veți vedea de ce:
În primul rând, mă văd cu Lorena, ducând o viață perfectă
- Nu pentru c-am corijat multe din greșelile și imperfecțiunile
trecutului,
Dar să scurtez drumul până la ea, mă văd direct cu ea,
În ajun de Sărbători, fericiți împreună: (ce bine era
Dacă ar fi fost asta-n anii '80, când se umbla de
sărbători
Cu diferite obiceiuri - și să-ntâlnesc fata perfectă - de aici
și ideea.)

Apoi azi cu ea, alături de ea, pe vecie, alintând-o, spunându-i
vorbe dulci,

Gen: păpușică, iubirea vieții mele, năsuc, etc. Alături de ea,
Cu ea-n brațe, fericit, împlinit, ce mai.

Sau într-un viitor utopic, perfect - dacă m-aș mai naște odată,
La fel, cu ea, și să nu îmbătrânesc niciodată - recompensă

la ce n-am avut

În viața asta, căci nu mă scald sau nu mă-mbăt cu apă

rece,

Mai bine-zis: nu voi reuși mare lucru-n țara asta, de acum

înainte.

Dar azi, sufletu-mi este pustiu, trist și gol - bine zicea

cineva:

Unde iubire nu e, nimic nu e - se știe și s-a tot vehiculat

Sintagma respectivă din antichitate până acum, dar eu

Aș adăuga la asta și: unde noroc nu e, nimic nu e.

Dar ce să fac, trebuie să merg înainte, să lupt și să sper -

Speranța moare ultima, sau, cine știe, poate să vină și o

Împlinire - fie parțială și tardivă.

Doru I. Pop, 27 noiembrie 2022, Ferneziu

Sentință

Despărțirea de Ultima Mare Iubire e cea mai dureroasă,

Căci știi: dincolo de ea, sigur, nimic nu mai urmează -

Iar a Morții crudă, cruntă și ne-nduplecată coasă,

Nedrept și pe vecie, orice formă de viață, retează.

Doru I. Pop, 10 decembrie 2022, Baia Mare

Destăinuire, 2

Pentru Lorena

Doamne, lovește-mă cu forța unui miliard de stele,
Sau cu puterea exploziei unui întreg Univers -
Dacă crezi că superficiale-au fost - iubirile mele -
Jurămintele-nfocate, nesincere - iar eu, un pervers
S-a dovedit să fiu; atunci nici suferința schimbătoare
În viața-mi adesea n-ar fi fost - căci speranța,
Cât un bob de mică, te-nalță la ceruri în dulce visare.
Apoi, ale femeii iubite, priviri - fulgere și contrarii reci,
Deznădejdea, adică - cruntă realitate, surpă stăruința -
Toate fac - acest vârtej - destinul să-ți schimbe pe veci!

Doru I. Pop, 29 decembrie 2022, Ferneziu

Definitivat

În legătură cu pierderile anterioare,
Nu voi mai insista mult,
doar esențialul:
Despre cele trei coloane ale rușinii
și ale suferinței,
Numite averea, activitatea profesională - artistică
Și cea sentimentală.
În ceea ce privește cea din urmă - ah, femeilor! -
Ah, specie rea și ne-nțeleasă, rezultatul
vieții mele
E următorul: lucrez, îmi văd de treabă,
Vorba unuia din Cameleonul lui Cehov,
La pavatul unui drum, de exemplu - acolo
sunt
Mai pregnante gesturile. O perioadă de vreme,
Mă rog - dar se putea și la altă activitate,
În fabrică, în birou, iar după un segment
de timp,
O lună, de exemplu, timp în care fac
aceleași gesturi
Cu semenii, pe când să-mi iau răsplata,
Eu nu primesc nimic - adică nici bani,
Poate doar mâncare - să nu crap - și dorm
pe stradă -
Nu-ntr-un dormitor cald. Despre femei -
Adică să vină cu mine, nici poveste.
Se pune întrebarea: sunt eu inferior - sau
cum ar trebui
Să fiu - din ce material - să mă accepte,
Sau dacă ele-s zeițe, precum și căcații
Pe care-i acceptă. Adică materia din
care-s făcute
Corpul lor, adică, apoi gesturile, faptele,
Ce-ar fi trebuit să fac pentru a fi
la înălțimea lor?

Cum mergeau cu ele de mână prin oraș,
Sau stăteau - unii în raport cu alții -
la masă-mpreună -
Să nu zic mai multe -
Câți ani din viață ar fi trebuit să dau,
Pentru a câștiga așa ceva?
Plus înjosirea de rigoare. De aceea decretez:
Ducă-se pe pustii și ele și ei - boschetarii -
Chiar și poporul român, cel cu gusturi atât
de ciudate
Și nedrepte: adică praful și pulberea
Să se aleagă de tine, popor de nimic, adică
De escroci, mizerabili și lași - să te doară
Și pe tine cum m-au durut pe mine
toate aceste pierderi -
Dacă cu binele nu s-a putut, de ce să fiu
Domn, să mai râdă și viitorimea de bunătatea mea,
Nu numai prezentul, de nereușita actuală, zicând:
Fraier a fost, a mai crezut în morală -
Aruncând cu pâine după dușman, în timp ce
întorcea
Și celălalt obraz, spre a fi lovit.
Asta-i sentința mea definitivă.

Doru I. Pop, 30 decembrie 2022, Baia Mare

Cântec popular

Iubitei mele, Lorena B.

Pe Valea Blidarului,
Crește floarea dorului.
Cine vrea să o culeagă,
N-are vreme să aleagă -
Numai spini și frunze multe,
Iubirea-i rară virtute.
N-o afli nici primăvara,
Nici vara și nici toamna -
O viață-ntreagă te zdrobești
Și nimica nu găsești.

Doru I. Pop, 31 decembrie 2022, Blidar

Constatare 2

*Lui Vlad M. zis și „țapul”
zis și „vrabia ța-ța-ța”*

Deoarece este strâmbă,
Gura ta întotdeauna va deforma -
asemeni găurilor negre, spațiul
și timpul
din jurul lor -
toate sulele care vor intra
și ieși
din ea.
De aceea, tu, țapule,
ai foarte puțini clienți - deși ai vrea -
la astfel de lucruri.

Doru I. Pop, 30 iulie 2017, Ferneziu

Poezia satirică

Din folclorul și înțelepciunea poporului român, prezint câteva strofe care vă vor face o idee despre cum e privit omul, - artistul - sau tovarășa de viață, etc., viața însăși.

A. Pe buzile anilor `80 scria cam așa:

Tu, poet necunoscut, futu-ți muma-n cur să-ți fut,
Tu, când vii pe la closet, cacă-te! ... nu fi poet!

s-ar putea ortografia și astfel:

Tu, poet necunoscut,
Futu-ți muma-n cur să-ți fut,
Tu, când vii pe la closet,
Cacă-te! .. nu fi poet!

Oricum, ideea e aceeași.

B. Acum, folclor strict:

La umbra nukului bătrân
Doi tractoriști se cacă;
Se șterg cu frunza lui la cur,
Își iau pălăriile și pleacă.

sau:

Mă câcai în dosul curții,
Galben ca tămâia -
Și cu-n șomoioș de paie,
Mă ștergea Maria.

mai mult:

Maria mă ținea de coaie
Și striga la boi,
Iar eu răsuțeam țigara
Din tutun de foi ...

Doru I. Pop, 31 martie 2019, Ferneziu

Poezia politico-satirică (1998)

România 1

Popor de lași,
Barbari, blegi, tâlhari
Și criminali,
Îți doresc să nu te ridici
Niciodată
Din bezna mizeriei
Și a haosului existențial.
Să te calce-n picioare
Toți barbarii,
Căci mai barbar ca tine
Nu-i nimeni,
Scursoare a latinității,
Scursoare a Europei,
Scursoare a lumii-ntregi.

1 Decembrie 1998

Urare

Un om de la noi
Purta în lădoi
Rahat de la doi,
Purta cu tașca să-și facă pleșca.
Primăvara cu livezile,
Desfăcea buzile,
Punea recolta întreagă
Să rodească iară
Minunatul ogor
Al acestui popor,
Coborâtor din draci,
Din romani,
Din fudulii
Daci,
Osmalâu,
Român,
Acum și-n veci,
Amin.

31 Octombrie 1998

Epigrame (1980-1985)

*

Bunicii mele, Lucreția și mamei, poreclită Lucreția 2, mari povestitoare:

Stau Lucrețiile-n povești,
C-așa au fost învățate-
De vrei să le deranjezi,
Faci o treabă camaparte.

cca. 1980

*

Echipei de fotbal FCM Galați care la fiecare promovare în A a și retrogradat, cu rezultate foarte slabe:

Și-a luat angajament
Când a intrat în A,
Să fie-n clasament
Echipa ...cea mai rea.

cca. 1978, 1980

*

Lui Timo Adi Csaba, tipul omului din popor , modest și cam prost:

Din butoiul fără doage
A ieșit o zi de zi-
Timo șade-n șapte ace ,
Se gândește ce-o fi.

cca. 1985

**Originale în franceză
(1981-1982)**

Je veux tout cela

Je veux,
sans tristesse,
sans caresse,
d`aller;

et sans tristesse
sans cesse,
je te caresse,

Et sans tristesse,
sans caresse,
sans cesse,
je veux t`aimer.

L`amour douloureux

Il neige incessant
et chaque flocon de neige
est comme la douleur tombant
sur nos âmes.

Ainsi, l` amour qui pénètre
toujours nos coeurs,
sur nos âmes met
la souffrance et la douleur.

Feuilles mortes

Encore un an est passé,comme les autres
et aux plaisirs et volontés vaines,
nous avons vécu avec les autres
dans le village au delà de la plaine.

De plus en plus sont les années éloignées,
comme tristes choses qui sont parties-
si on veut encore espérer,
c`est trop tard,on dit.

Les souvenirs d`antan, si excités,
de lieu a lieu ma pensée la portent ,
comme le vent portait
l`automne, les feuilles mortes.

À rebours

Donnez-moi l' amour que je l' ai pierdu
dans une nuit effroyable, après un jour
des vains désirs et baisers brisés qui ont fallu
ne disperser, mais aggrandir l' amour.

Donnez-moi la fille que je l' ai aimé,
aux lèvres si douces, d' un rouge touchant l' infini,
car je l' ai perdu quand je me suis égaré
sur la terre de l' amour, stérile et mal bénie.

Donnez moi les nuits quand j' ai veillé
la voûte celeste, les étoiles apportent un message,
la lune ou le noir, quand les branches tréssautaient ,
avec un triste sourire fixé sur mon visage.

Mais non, donnez moi seulement- si vous voulez -
une tombe, hasardée sur la terre -
et, comme souvenir, rien reste aux hommes
et un fallot qui ma tombe toujours éclaire.

✱

Donnes-moi ton amour,
maintenant, à la fin de l' enfance,
pour oublier tous les jours
quand a été très grande la souffrance.

✱

Le génie toujours sera malentendu,
qu' il des choses, l' ordinaire n' a voulu-
sa pensée immortelle
ne s' arrêtera sur la terre.

*

Loin est le village avec ses maisons -
mais nous,sans aucun soupçon,
serons toujours éloignés
de lieu ou nous sommes nés .

*

Seul avec mes pensées dans un soir froid,
quand les derniers rayons du soleil sont disparu
je pense à toi,femme sans Dieu et loi ,
qui à toujours mon coeur a vainçu.

*

Ange qui est venu du ciel,
je vais pleurer ton souvenir
dans des fleurs pales et étoiles iréelles,
dans une nuit sans aucun souvenir.

Traduceri în franceză

Seulement ce qui a resté (Doar ce-a rămas)

Je voyageais en temps
et en espace,
détruisant toutes les étoiles
de l' éternité
rencontrées
sur mon chemin.

Puis j' ai détruit
les étoiles terrestres :
de la guerre, de la souffrance
et les autres;
seulement l' étoile de l' amour
a resté,
car toi,
si tu es très loin,
me donnes des espérances
m' aimer
une fois.

Attardissements (Întârzieri)

Ce printemps
a bien tardi
sur nos têtes
et nous a laissé
quelque chose de l'amour
lequel le portait vers
l'éternité;
les étoiles
s'éteignaient
au loin,
sur le ciel,
insues-
et toi ne me donnais
l'amour avec le quel
tu m'étais
endettée.

Pourquoi (De ce?)

Ton mari
laid,
mauvais
et difforme
voit
et caresse,même,
chaque jour
et nuit
ton merveilleux
corps -
et moi- même
rien
de tout cela.
Ou` est la justice
du dieu
qui prévoit
seulement ton corps
soit admiré
de celui qui l'aime,
même que je l` admire
ton corps,
rien de plus ,
l'avoir totalement.
Comme châtiment
je reste en pluie;
les goûtes
tombent lourdes
et pénètrent
sous mes habits-
étrange effet
de m`entêter
d'aimer toujours
un être phantasie,
malgre l'injustice
divine
qui ne me donne pas
la femme d'autrui.

Consens (Consens)

Crepuscule.
Des traces sur le sable.
Des vagues transparents.
Sur les rivages, loin,
brûlent les feux du soir:
tu as emprunté étincelles de hâis-
des reflets inconnus sont les yeux.
Ce n'est pas pourquoi je ne les connais pas-
je les ai lu millefois-
mais chaque fois d'une autre façon.

Tu (Tu)

Tu te retournes encore vers le rêve ,désirant que la vie
transpose l'éloge en ombre et le sacré devienne
vide,n'accrochant plus l'instant,rêvant,
sur les splendeurs du regard.
Il faut croire dans la terre en blé et dans
l'odeur des fleurs,
accompagnant,comme ennemi ,le regard.
Les raisins sont mûrs, violet-amer,
des eaux troubles,comme tes yeux,qu'est -ce que
je crois sur cette chose-
les atomiser,de la lumière ,ou poussière,
en retournant aux eux,boissant les lèvres ,peurs,
amère bouche, rompant ton spasme
de corps et me rêvant
avec toi au -delà de la mort.

Hymne de fleurs (Imn de flori)

Et quand le printemps arrive
et les champs vertissent
sans gratitude, les arbres fleurissent,
les fleurs et les rêves
tombent sur la terre, je ne sais pas
qu'est-ce que je cueille tout d'abord:
le rayon du soleil, les fleurs du Mai,
ou le rayon discret de tes yeux -
je crois en toutes, mais je ne sais pas
que je fasse -
et alors, je te baise et je dis:
c'est bien car
tu existes éloignée, c'est très bien
car tu existes
et avec une fausse promesse m'attires vers toi.

Originale in germană

Wie du bist?

Ich traue nicht deinen Augen.
Grün ist das Wesen zu verderben.
Wangen-höchst, weiss schäumend ,
die weite Strecke des Unendlichen.
Dein Mund -Geschmeide aus roter Farbe ,
mit seiner zweifelvollen Lust-
Trauern zu verursachen.
Und dennoch, für das alle
ich liebe dir wie du bist .
Liebe, tausend Male, Liebe.

Traduceri in germană

Vorwurf – Reproș

Zu spät
Es ist zu spät-
Wird mir vorgeworfen.
Und jedoch,
Im jeden Tag,
Und jeden Abend,
Sind nicht diesselben Schätten
Über dein Gesicht hingegangen.

Aufbewahrung- Păstrare

Aber zerstört die Sprache
nicht mehr jetzt -
diese letzte Verteidigungslaube
gegen riesige Verspöttung
für eigene Zerstörung .

Ich habe Keinen Wald... - Nu am nici o pădure

Ich habe keinen Wald zu fällen.
Abzufällen sind nur die Wörter ,
die vielen ,unerhörten Wörter,
die für eine ganze Zerstörung sind.

Widmung- Dedicatie

Alle Menschen müssen sterben ,ich weiss das.
geb`ich dir die Räte ,jung zu bleiben .
halt dir den Blick,die Wände,
die Heimkehren,und die Träume
einer anderen Sehnsucht,los,behalte nur
was du fürs wichtige findest ,die Ruhe,
Augen ,aufstrebend,die Wiese,von
Weiden,Bäumen und Seelen,geleert;
Traum zerrissend,in Wäldern,Kitze ,
verwirrt den Weg,den Gang,das Werden,
das Wesen, du auch, Gheorghina.

Flachliegend - Orizontal

Von zu starkem Licht
erblindet bin ich .
Nichts um zu suchen
oder am besten zu Erfördern,
die Entkettungstat.
Die Farbe ist angenommen.
Jeweils,ja ,jeweils nicht.
Unzweifelhaft der dringende Dorn-
damals,unternehmungslustige Sinne .
Abwesend,eine feststehende Lage
auf dem blossen Boden,nicht nützlich .
Lichtspuren auf den Himmel,
Fahrtrichtungen und Göttergesprächbrüche;
anfänglich war auch
die Göttermehrzahl sinnlos;
ihr eigenes Dasein was mir
endlich,eine gewöhnliche Sache-
einer nach dem anderen
näherten sich
mir an ,
ein angenehmer Platz zum Gewinnen

neben das wirkliche Anwesen des Alls:der Mensch.
Um dich nicht mehr zu sagen,
dein Gesicht wäre mir fest geblieben,
ich würde dir es ablehnen;
auf den entferntesten Gegenden
steht die Rache auf,
denn ich hatte dir gegeben
Liebe,Hertz,Leben
und der aus dir Glaube?
ich hätte nichts von dir entzogen:
Augen,Antlitz, Schönheit
und dein Benehmen sind
über Göttermass Überwiegend.

Fortschritt - Mers inainte

Ich habe
zum ersten Mal
in der rumänischen Sprache
geweint.

Die Bäume waren über mich gefallen ,unsorglich-
aber ich,
ich konnte nicht entfernen
die Blätter,den Stamm,und die Rinde
die verwundeten mir
das Herz, die Stirn und die Träume.

Später,war ich selbst verwundet
in diesselber Sprache.
Unter kaltem Blick der Sterne
habe ich verstanden
dass wir an einem einzigen Tod
schuldig sind.

Es fürchtete mich,nicht nur die Ewigkeit -
sonder die Unmöglichkeit der Rückkehr.

Unter diesselbem Licht der Morgensterne
habe ich gelernt
das wir unsterblich können werden.

Dass wir uns selber widmen-
alles was schön,ständig und ewig-
dieses Wesens ,das Mensch genannt ist;
reisen wir nur dem Licht entgegen ,sehr erbittert
in unserer Beständigkeit,dass wir
zu gutem Ende,exklamieren werden:
Gott,selbst, ist hier,neben uns,
von Licht entlastet.

Vorwärts - Înainte

Wenn,
Wenn ich auf der Strasse
Revolutionen gefunden habe.
Wenn ich liebte dich,
Küsste dich,
Du verriest mich, aber
Ich ächzte,
Weinte
Und strebte nach;
Mein Herz war bitter wie das Salz deiner Tränen.
Ich war im Turm aus Elfenbein
Meiner Hoffnungen zurückgezogen.
Die Hunde dieses Tausendjahres
Schleppten an den Schwänzen
Revolutionen aus Blech.
Harte Frau, ich hätte dich lieb,
Ich habe deinen ganzen Körper
Geküsst, Und habe dir nur mein Herzen
Geboten, obwieviele Pänzer oder
Sonderbare Autos gewesen wären
Hinter meinem Rücken.
Gefühle der Zukunft waren aus mir fortgetrieben.
Du warst das Streben.

CUPRINS

<i>Crez</i>	<i>3</i>
<i>Remunerație</i>	<i>3</i>
<i>Obişnuința</i>	<i>4</i>
<i>Scara nedreptăților - clasificarea simbolurilor</i>	<i>5</i>
<i>Scrumul sau Distrugerea Terrei.....</i>	<i>6</i>
<i>Veșnica uitare</i>	<i>6</i>
<i>Te vei duce</i>	<i>7</i>
<i>Refacerea inimii</i>	<i>7</i>
<i>Incendiul mării</i>	<i>8</i>
<i>Tinzând spre veșnicie</i>	<i>9</i>
<i>Fără moarte</i>	<i>10</i>
<i>Doar ce-a rămas</i>	<i>10</i>
<i>Demoni ascunși</i>	<i>11</i>
<i>Naufragii</i>	<i>11</i>
<i>Transformare</i>	<i>12</i>
<i>Nostalgii pierdute</i>	<i>12</i>
<i>Spre zări necunoscute</i>	<i>13</i>
<i>Călătorie după moarte</i>	<i>14</i>
<i>Zadarnica alergare</i>	<i>15</i>
<i>Trecute lucruri</i>	<i>15</i>
<i>Amăgire</i>	<i>16</i>
<i>Viiitoare împliniri</i>	<i>16</i>
<i>Părerii</i>	<i>17</i>
<i>Izbucniri</i>	<i>17</i>
<i>Lumini și umbre</i>	<i>18</i>
<i>Vanitas</i>	<i>18</i>
<i>Cântecul comunardului</i>	<i>18</i>
<i>Discurs la începutul revoluției</i>	<i>19</i>

<i>Pancarta Libertății</i>	19
<i>Mereu vei fi departe</i>	20
<i>Aleile iubirii</i>	20
<i>Primăvara</i>	21
<i>Minunății și vise</i>	22
<i>Cromax</i>	23
<i>Noaptea celor sărmani</i>	24
<i>Cântecul bețivului</i>	24
<i>Confluente</i>	25
<i>Contrastele vremii</i>	25
<i>Destine</i>	26
<i>Mărturisiri</i>	26
<i>Crezuri</i>	27
<i>Rugă pentru tine</i>	28
<i>Suferințe</i>	29
<i>Refuzuri</i>	29
<i>Vis</i>	30
<i>Paradoxuri</i>	30
<i>Meterezele timpului</i>	31
*	31
*	31
*	32
*	32
*	32
*	32
<i>Împărăția distrugerii</i>	33
<i>Prezent</i>	36
<i>Drum</i>	37
<i>Restitutio</i>	38
<i>Diavolnicii</i>	39

<i>Blestemat alint</i>	40
<i>Finita existență a universului</i>	41
<i>Disensiuni</i>	42
*	43
*	43
*	43
<i>Amestecuri</i>	44
<i>Cult</i>	45
<i>Stabilire</i>	46
<i>Transcendență</i>	47
<i>Staruri</i>	48
<i>Caractere</i>	49
<i>Das endlose Gesäule - Coloana fără sfârșit</i>	50
<i>Divergențe</i>	51
<i>Si conditionnel</i>	52
<i>Exigență</i>	53
<i>Răscumpărare</i>	53
<i>Context</i>	54
<i>Chestionar</i>	55
<i>Cora</i>	56
<i>Crez în mine</i>	58
<i>Încheiere</i>	59
<i>Fisuri</i>	60
<i>Diverse</i>	60
<i>Diferențieri</i>	61
<i>Retro</i>	61
<i>Nonsens</i>	62
<i>Transformări</i>	62
<i>Mers înainte</i>	63

<i>Dimineața</i>	63
<i>Dublă existență</i>	64
<i>Considerare</i>	64
<i>Păstrare</i>	64
<i>Distrugerea limbii</i>	65
*	65
*	65
<i>Ardere</i>	65
<i>Lupta</i>	66
<i>Ex alta</i>	67
<i>Probleme existențiale</i>	68
<i>Înainte</i>	69
<i>Confluente pierdute ale destinelor comune</i>	70
<i>Întrebări fără răspuns</i>	71
<i>Chip de femeie I</i>	72
<i>Chip de femeie II</i>	73
<i>Chip de femeie III</i>	74
<i>Chip de femeie IV</i>	74
<i>Cădere</i>	75
<i>Împotriva ta</i>	76
<i>Privirea ta</i>	76
<i>Ruperi</i>	76
<i>Revers</i>	77
<i>Imagini sfărâmate ale zeilor</i>	78
<i>Rugă pentru alți zei</i>	80
<i>Tu</i>	81
<i>Ritual</i>	83
<i>Consens</i>	83
<i>Reproș</i>	83

<i>Plânset inelar</i>	84
<i>Anacronism</i>	84
*	84
<i>Lege (1)</i>	85
<i>Lege (2)</i>	86
<i>Distorsiuni</i>	87
<i>România</i>	88
<i>Rebeliune</i>	90
<i>Lumină de seară</i>	93
<i>Mărturisire pentru o pierdere</i>	94
<i>Dialog pe cruce</i>	95
<i>Rătăcire în doi pe nisipuri</i>	96
<i>Blestem</i>	96
<i>Dorințe și soare</i>	97
<i>Fulger ocular</i>	97
<i>Logos</i>	98
*	99
<i>Declin sentimental</i>	100
<i>Aniversare</i>	101
<i>Imn de flori</i>	104
<i>Tu</i>	104
*	105
<i>Dedicație (I)</i>	105
<i>Dedicație (II)</i>	106
<i>Iluzii de iarnă</i>	106
<i>Poem</i>	107
<i>Imn</i>	108

*	108
<i>Interpretări pe temă fixă</i>	109
*	110
<i>Poem de sfârșitul existenței</i>	111
<i>Procesiune aprinsă</i>	113
*	114
<i>Semn</i>	115
<i>Soare pentru oameni</i>	116
<i>Orizontal</i>	117
<i>Index</i>	118
*	119
<i>Stare</i>	120
<i>Determinism</i>	120
<i>Realitate</i>	121
<i>Căutări</i>	121
<i>Ars poetica I</i>	122
*	122
*	123
*	123
<i>Vis</i>	123
<i>Răspântie</i>	124
<i>Negație</i>	124
<i>Lumina</i>	125
<i>Poem-vis</i>	126
<i>Resurecție</i>	128
<i>Monezi</i>	129
<i>Electorat</i>	130
<i>Stea roșie</i>	130

<i>Poem</i>	131
<i>Distrugerea ta</i>	133
<i>Toamna</i>	134
<i>Reculegere</i>	135
<i>Cristina</i>	136
<i>Cântec</i>	137
<i>Andreea</i>	138
<i>Poem</i>	139
<i>Andreea</i>	139
<i>Poem</i>	140
<i>Plângere</i>	142
<i>Poem</i>	143
<i>Enumerare</i>	144
<i>Poem</i>	146
<i>Memento</i>	148
<i>Cerere</i>	149
<i>Poem</i>	150
<i>Mesaje</i>	151
<i>Lege VIII</i>	151
<i>Explicație</i>	151
<i>Inițiere</i>	152
<i>Cronologie, cronometrare la post-nașterea Universului</i>	153
<i>Poem</i>	154
<i>Rugă</i>	155
<i>Poem</i>	156
<i>Probleme</i>	156
<i>Testament</i>	157

<i>PROZA 1988</i>	159
<i>1. Tandrețe și praf</i>	160
<i>2. Altar sfârâmat</i>	160
<i>3. Abisuri fără trecere</i>	160
<i>4. Rugă pentru înaintași</i>	160
<i>5. Statuia iubirii</i>	161
<i>6. Sânge divin</i>	161
<i>7. Amăgire</i>	161
<i>8. Adevăruri</i>	161
<i>9. Ea</i>	162
<i>10. Pentru tine</i>	162
<i>Pontice</i>	163
<i>Sentință</i>	164
<i>Puntea și arca</i>	164
<i>Patria</i>	165
<i>Crengi existențiale</i>	166
<i>Îmbătrânire</i>	166
<i>Politice</i>	167
<i>Luptă</i>	167
<i>Subzistență</i>	168
<i>Deratizare</i>	168
<i>Clișeu existențial</i>	169
<i>Cădere</i>	170
<i>Obsesie</i>	171
<i>Decizie</i>	172
<i>Povara</i>	172
<i>Politice II</i>	173
<i>Înainte</i>	174
<i>Transformare</i>	175

<i>Desfășurare</i>	175
<i>Gregarism</i>	176
<i>Deposedere</i>	177
<i>Realitate</i>	179
<i>Repaus</i>	179
<i>Desfacere</i>	180
<i>Pontice 3</i>	180
<i>Despre viitor</i>	181
<i>Descântec</i>	182
<i>Strigăt și tăcere</i>	182
<i>Dislocare</i>	182
<i>Desfacere</i>	183
<i>Discurs</i>	183
<i>Dispariție</i>	184
<i>Prezent</i>	184
<i>Arheologie spartă</i>	185
<i>Discurs și cioburi</i>	186
<i>Hai-ku</i>	186
<i>Elegia 1</i>	187
<i>Sonex</i>	188
<i>Realitate</i>	188
<i>Bug Mafia</i>	189
<i>Diverse</i>	189
<i>Regret</i>	190
<i>Stare</i>	190
<i>Dedicație</i>	191
<i>Strigăt</i>	192
<i>Si conditionnel IV</i>	193
<i>Povestea lui Preda</i>	196

<i>Si conditionnel II</i>	198
<i>Schimbarea identității.Povestea lui Pașca. Si conditionnel III</i>	201
<i>Scrisori I</i>	204
<i>Despre renunțarea la porcării și drumul de sine</i>	210
<i>Fascisme</i>	213
<i>Diverse</i>	214
<i>Discurs interzis</i>	217
<i>Iubire distrusă</i>	220
<i>Discurs interzis 2</i>	222
<i>Plecare</i>	224
<i>Elegie</i>	225
<i>Diverse</i>	226
<i>Diverse 1 bis</i>	228
<i>Diverse 2</i>	229
<i>Imn primăverii</i>	231
<i>Simfonia primăverii</i>	233
<i>Diverse 3</i>	234
<i>Diverse 4</i>	235
<i>Poem</i>	237
<i>Simfonia 6</i>	238
<i>Discurs despre mine 5</i>	240
<i>Distorsiuni</i>	242
<i>Simfonia toamnei</i>	243
<i>Simfonia toamnei 2</i>	245
<i>Tehnum 2</i>	247

<i>Discurs sfârâmat</i>	248
<i>Discurs țărănesc</i>	250
<i>Discurs despre mine 8</i>	251
<i>Discurs despre mine 9</i>	253
<i>Diverse 5</i>	254
<i>Diverse 6</i>	256
<i>Pământ și clădiri</i>	257
<i>Caleidoscop</i>	258
<i>Sonet</i>	258
<i>Diverse 7</i>	258
<i>Discurs terestru</i>	263
<i>Destăinuire</i>	266
<i>Diverse 8</i>	267
<i>Diverse 9</i>	268
<i>Istorie</i>	270
<i>Sonex 2</i>	271
<i>Sonex 4</i>	272
<i>Epigramă</i>	273
<i>Sonex 5</i>	273
<i>Sonex 6</i>	274
<i>Jocul</i>	274
<i>Jocul - variantă -</i>	275
<i>Inechitate</i>	276
<i>Reflecții filozofice</i>	277
<i>Domnișoara cu ochii de aur</i>	279
<i>Citadela</i>	280
<i>Distracția</i>	281
<i>Hotărâre</i>	281
<i>Filozofia / Philosophia</i>	282

<i>Dorință</i>	282
<i>Tangente și praf</i>	283
<i>Instantaneu triplu</i>	283
<i>Industrie pozitivă</i>	285
<i>Poem citadin</i>	287
<i>Dedicație 3</i>	288
<i>R - refren</i>	289
<i>Repetare</i>	289
<i>Dedicație 4</i>	290
<i>Glob pământesc</i>	291
<i>Povestea lui Neluțu</i>	292
<i>Mărturisire</i>	293
<i>Așteptare</i>	293
<i>Cinegetică</i>	294
<i>Elegie pentru societatea viitorului</i>	294
<i>Grupaj poetic</i>	295
<i>Cântec despre mine, 2</i>	296
<i>Aspecte din viață</i>	297
<i>Cântec pentru Ucraina, 2</i>	302
<i>Gregarism 2</i>	304
<i>Epiestemologie creștină</i>	304
<i>Etichetare umană</i>	305
<i>Scrum</i>	305
<i>Testament 1 sau Epilog în loc de Epitaf</i>	306
<i>Imn frumuseții tale</i>	307
<i>Testament 2</i>	309
<i>Testament politic</i>	310
<i>Confesiuni</i>	311
<i>Confesiuni, 2</i>	312

<i>Dedicație 5</i>	312
<i>Testament politic 2</i>	313
<i>Confesiuni, 3</i>	317
<i>Epitaf</i>	317
<i>Poveste despre mine, 3</i>	318
<i>Sentință</i>	319
<i>Destăinuire, 2</i>	320
<i>Definitivat</i>	321
<i>Cântec popular</i>	323
<i>Constatare 2</i>	323
<i>Poezia satirică</i>	324
<i>Poezia politico-satirică (1998)</i>	325
<i>România 1</i>	325
<i>Urare</i>	326
<i>Epigrame (1980-1985)</i>	327
*	327
*	327
*	327
<i>Originale în franceză (1981-1982)</i>	328
<i>Je veux tout cela</i>	328
<i>L'amour douloureux</i>	329
<i>Feuilles mortes</i>	329
<i>À rebours</i>	330
*	330
*	330
*	331
*	331
*	331
<i>Traduceri în franceză</i>	332

<i>Seulement ce qui a resté (Doar ce-a rămas)</i>	332
<i>Attardissements (Întârzieri)</i>	333
<i>Pourquoi (De ce?)</i>	334
<i>Consens (Consens)</i>	335
<i>Tu (Tu)</i>	335
<i>Hymne de fleurs (Imn de flori)</i>	336
<i>Originale în germană</i>	337
<i>Wie du bist?</i>	337
<i>Traduceri în germană</i>	338
<i>Vorwurf – Reproș</i>	338
<i>Aufbewahrung- Păstrare</i>	338
<i>Ich habe Keinen Wald... - Nu am nici o pădure</i>	338
<i>Widmung- Dedicatie</i>	339
<i>Flachliegend - Orizontal</i>	339
<i>Fortschritt - Mers înainte</i>	341
<i>Vorwärts - Înainte</i>	342
<i>CUPRINS</i>	343